TKP-ML
Merkezi Yayın Organı

Ağustos 1990 Sayı: '93 Fiyatı: 2500TL

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!

EMPERYALİZM BÖLGEDE SAVAŞ YOLUYLA, FAŞİZM DE ÜLKEMİZDE SAVAŞ HALİYLE, SÖMÜRÜ SİSTEMİNİ BERKİTMEK İSTİYOR. YENİ PAYLAŞIM PLANLARI İŞİN CABASI!

Kürdistan'dan, Türkiye'den, Filistin'den Körfez'den, Akdeniz'den, Kızıldeniz'den;

KIRALIM ORTADOĞU KÖLELİK ZİNCİRİNİ!

NEDİR "KÖRFEZ KRİZİ"? * KARŞILIKLI GÜÇLERİN NİTELİK, KONUM VE HESAPLARI * HAYDUTBAŞI ABD VE UŞAĞI T.C.NİN ÖZEL ROLLERİ * BÖLGEDE YENİ DENKLEMLER, SAVAŞ OLASILIKLARI, DEVRİMCİ OLANAKLAR * ÜLKEMİZ VE KÜRDİSTAN AÇISINDAN GELİŞEN DURUM VE GÖREVLERİMİZ

Baş Yazı

TARİHSEL BİR SÜREÇ

*Ülkemizi de bütün sıcaklığıyla içine alarak hızla bir bölgesel savaşa doğru evrilen, emperyalizmin Ortadoğu hazinelerini güvenceye alma ve bölgeyi siyasal bakımdan düzleme operasyonu, aynı zamanda bölge halklarının büyük dirilişine de tanıklık edecek tarihsel bir süreç başlatmış bulunuyor.*Devamı sf.2'de

İÇİNDEKİLER:

Başyazı 2
Kapak Konusu 4
T.C.nin Yeri 21
Grevler Yayılıyor 31
Gecekondu Direnişleri 33
MİT Provakasyonları 36
Tasfiyecilik-(II) 37
"Devrimci Teşhir" Mi? 41
Bütün İhbarcılara 45

* * *

Başyazı'nın Devamı

Tüm emperyalist güçlerin, bütün dünya devletlerini de peşlerine takarak bir bölgeye bu kadar yoğun müdahalede bulundukları, bu derece güç yığdıkları görülmüş değildir. Görünürde bütün yapılanlar, "Saddam'a dersini vermek ve Kuveyt'i kurtarmak" içindir. Bir an böyle olduğu varsayılsa bile, çok isyan ettirici bir durum.

Şu dünyada işgalden bol ne var? Halen sürüp giden İsrail gibilerin kendi desteklerindeki işgalleri bir yana, bu ABD kafası estiğinde istediği ülkeye asker çıkartmıyor mu?.. Adeta bu onun "en doğal hakkı"!.. Küçük bir devlet, hele de kendi arpalığı durumundaki bir yere el attı mı, onun yalnız o devleti de değil, bütün bölgeyi kuşatma, işgal etme ve ateşe vermesine "meşru zemin" doğmuş demektir!.. Bundan da ilginç olan, böyle bir pervasızlığı dünyaya çok geniş ölçüde kanıksatmış olmasıdır.

Bugün Ortadoğu'da almış olduğu somut pozisyona gelince, ne Kuveyt'le, ne Irak'la sınırlı, ne de yalnız Körfez'deki çıkarlarıyla açıklanabilecek bir durumdur. Körfez işin odağında olmakla birlikte, bütün bölgeyi, "Yeni Dünya" dediği kendi liderliği altındaki emperyalist sistemin daha tam denetimi altına sokmaya gelmiştir. Eline dokunan ne kadar diken, hatta ne kadar pürüz varsa ezip dümdüz etme, bölgeyi baştan başa yeniden yapılandırma niyetindedir.

Irak'ı Batı'nın bir petrol hazinesi olan Kuveyt'ten çıkarma telaşında, Batı ülkelerindeki ekonomik istikrarın bozulacağı endişeleri de önemli bir etken olurken, kimi yorumcular, uygulanan ambargonun bu açıdan amacına ters sonuçlar verebileceğini, örneğin yükselişi önlenmek istenen petrol fiyatlarının bu uygulamalar sonucu daha çok artabileceğini söylüyor ve kullanılan araçları iki yanı keskin kılıca benzetiyorlar. Belki ABD'nin ekonomik alanda dostları aleyhine güçlenme hesapları gerçekçidir ve kullandığı kılıç kendine fazla dokunmaz. Ama asıl iki taraflı kesecek olan kılıç, siyasal alanda Ortadoğu'ya sallamaya başladığı kılıçtır.

O akıl almaz silahları getirip yığmakla, Körfez'de "Rambo"luk yapmakla, Arap topraklarını "çağrılı" da gelse çiğnemekle, bölgede biriktirdiği öfkenin farkındadır herhalde. Bu yüzden bir savaş yapıp gitmeye niyeti de yok. S. Arabistan'a yığmaya devam ettiği askerleri bir iki yıl tutmak istediğini açık açık söylüyor. Biliyor ki, açacağı savaş kolay bir başarı sağlamayacak, kısa sürede sonuçlanmayacak, ayrıca Irak'ı dize getirse bile, bölgede mevzii yangınlar devam edecek. Gerici savaş içinden ve savaşın külleri arasından bölge halklarının ulusal-demokratik devrimci hareketleri yükselecek. Bu yönlerden yoğun kaygılar yaşamaya mahkumdur.

Tarih, önümüzdeki 5-10 yıllık dönemi, Ortadoğu halklarının büyük devrimci diriliş ve başkaldırı süreci olarak kaydedebilir. "Yeni Dünya"nın yeni bölge düzenlemelerinin kolayca yapılacağını ve sorunsuz gideceğini düşünenler çok yanılacaklar. Yeryüzü yeni devrimci dalgalara gebedir. Bu dalgalar öncelikle emperyalizmin en ağır baskı ve ezgisi altında olan bölgelerde kabaracaktır. Bugün emperyalizm tüm ağırlığını Ortadoğu'ya yığarak, bu bölgeyi devrimci açıdan öne çıkartmaktadır. Boydan boya düzlemek isterken, tersine kabartacaktır. Bu kabarış içinde, bölgenin iki köklü ulusal hareketi (Filistin ve Kürdistan) ile Arap ulusal uyanışının güçlü olduğu yerler ve devrimci hareketin sosyal açıdan da nispeten gelişkin olduğu ülkemiz, en yüksek dalgaları oluşturmaya adaydır.

* * *

Dergimizin bir önceki sayısının başyazı başlığında "Emperyalizmin 'Yeni dünya'sını ateşe verelim" demiştik. İşte, o 'Yeni dünya"nın ilk elden ateşe verilecek bir parçası!.. İşte bütün "barış" havariliği pozlarının bir anda savaş nağralarına dönüştüğü bir bölge. Burası Ortadoğu! "Yeni dünya"-

nın buradaki temel direkleri; ortaçağ düzenini sürdüren şeriatçı petrol şeyhleri, ırkçı-faşist diktatörlükler, uşak rejimler... Ne bunların, ne de "uygar" yüzlü efendilerinin insanlıkla bir ilgileri var. Saddam faşisti de onlardan farklı değil ama, çıkarlarına çomak sokan hareketiyle emperyalist haydutları teyakkuza geçirip, onların nasıl bir dünya ve bölge düzeninden yana olduklarını çok çarpıcı yönleriyle gözler önüne serdiği için, bölge ve dünya halkları ona teşekkür borçludur.

Emperyalizm "Yeni Dünya"sının köhne temellerini berkitmek için bu bölgeyi ateşe vermeye hazırlanmakla, Ortadoğu halklarına bir büyük davetiye çıkartmıştır. Halklar da onun sömürü tulumbalarını ateşe vermek üzere kendi özgürlük çıralarını yakmalıdır. Emperyalist sistemin kölelik zincirleri arasında bugüne dek fazla hasar görmemiş olan Ortadoğu zinciri, bugün dehşetli şakırtılarıyla bölge halklarını sarsıp uyarmakta, en zayıf halkalarından parçalanmaya hak kazanmaktadır. Zayıf halkalardan biri olan ülkemiz ve Kürdistan kesiminde, kölelik koşulları daha da ağırlaşan halkımız, emperyalizm zincirine Ferhat'ın gürzü gibi, balyoz vuruşlarını indirmeye hazır olmalıdır.

* * *

Emperyalizmin bir "Haçlı Seferi" gibi tüm güçleriyle dört koldan başlattığı büyük Ortadoğu operasyonu, çok sayıda yerel piyona, maşaya sahip. Ama bunlar içinde iki tanesi var ki, tam anlamıyla emperyalizmin vurucu gücü, mızrak ucu durumundalar. Biri İsrail, öteki Türk Devleti. İkisi de asıl rollerini savaş durumunda oynayacaklar. Bir süredir Kuzey'e yönelik bekçi köpekliği rolünün sönmesinden dolayı Batı dünyasında yüz bulamayan uşak Türk gericiliği, şimdi yeni bir jandarmalık görevi yüklenmesi nedeniyle bayram havası içindedir. Aslında bu da yeni değil. ABD, Ortadoğu'da Türk Devleti'ni on yıldır aktif jandarmalığa hazırlıyordu.

Faşist Türk devleti bu yağma savaşında öne çıkarak, Musul-Kerkük üzerindeki tarihi emellerini de gerçekleştirme hayalleri içindedir. Ama, emperyalizmin ona böyle bir ödülü uygun görüp görmeyeceği bir yana, şimdi bol bol sırt sıvazlayarak yaptığı büyük ekonomik vaadler de, iş bitince unutulmaya başlanacaktır. Herşeye rağmen, emperyalizme uşaklık ve yaltakçılık, egemen sınıfların varlık koşulu olarak sürüp gidecek.

Bugün ortaya konulan çarpıcı tablolardan, halkımızın ve bölge halklarının algılayıp bilince çıkartması gereken en önemli şey, emperyalizme ölümcül darbeler vurmadan yerel gericiliğin de alt edilemeyeceği ve hiç bir özgürlüğün kazanılamayacağı gerçeğidir. Ortadoğu halklarının kaderi birbirine bağlanmıştır. Daha genelde ezilen dünya halkları için söz konusu olan bu bağ, emperyalizmin topyekün askeri ablukasıyla bölgemizde daha bir kuvvetlenmiştir. Tüm anti-emperyalist güçlerin kenetlenmesine hizmet eden bu durum, emperyalizmin kendisi için bölgede bir çıban başı sayarak ezmeye çalıştığı Irak gericiliğini de, nesnel olarak halkların müttefiki durumuna getirmiştir. Bu, gerici dalaşmada Saddam'a hak verme, onun tarafını tutma değil, okun sivri ucunu emperyalizme yöneltme ve savaş durumunda tümüyle onu hedefleme anlamındadır. Emperyalist haydutlar işi hemen savaşa dökmeseler bile, bölgede uzun bir süre savaş atmosferini de sürdürecek şekilde ağır askeri varlıklarını koruyarak her bakımdan denetimlerini arttırmaya çalışacaklardır. Bu şekilde bölge halklarının soracağı hesabı da ağırlaştırmış oluyorlar.

Bölge halklarıyla dayanışma içinde bizlerin vereceği devrimci savaş, bu hesabın sorulmasında çok önemli bir yer tutacaktır. Faşizm, ülkemizde ve özellikle Kürdistan kesiminde gerici savaş ortamını aşağılık planları için büyük bir fırsat olarak değerlendirmeye çalışacak, ama aynı koşullar halkımıza da muazzam devrimci fırsatlar sunacaktır. Sorun, kimin kendi fırsatlarını daha iyi kullanacağı sorunudur.

Gösterelim bütün haydutlara: El mi yaman, bey mi yaman?..

Emperyalist "Dünya Barışı" Ortadoğu'ya Savaş Getirdi

Ortadoğu'da bir süredir savaş bulutları dolaşmaktaydı. Dünyada emperyalist-sosyalemperyalist bloklar arası üstünlük kavgası,yani "soğuk savaş" denilen olay, Batı emperyalizminin yenigisiyle sona ererken, bu bölge sık sık yaşadığı sıcak savaş iklimine yeniden giriyordu. Artık aralarında işbirliği geliştiren iki büyük blok başı, her konuda olduğu gibi Ortadoğu politikalarında da birbirlerine yakaşmış, ortak tavırlar sergilemeye başlamışlardı. Çok geniş bir hareket serbestliği kazanmış olan ABD, eski rakibinin açık bir tepkisini almadan, kendisiyle sorunlu dünya devletlerine istediği kabadayılığı da yapabiliyordu.

Dünyanın bu en büyük teröristinin "terörist devletler" listesinde bir çok Ortadoğulu vardı. İran, Libya,Suriye derken, yakın zamanda Irak'ı da bu listeye katmış ve hızla ön sıralara almıştı. Bölgede çözümsüzlüğü süren Filistin sorununa bir yıldan beri sözde "barış" planlarıyla müdahale eden ABD, son aylarda İsrail'in sertlik politikasına tekrar arka çıkıp FKÖ'yle diyaloğunu da keserek Arap-İsrail gerginliğini artırırken,Bağdat Zirvesi'nde Arafat'ı yanına çeken Saddam, Arap aleminin liderliği için Mübarek'le büyük bir rekabete giriyor ve savaş kabinesi gibi bir hükümet kuran İsrail'e kafa tutuşunu üst perdeden sürdürüyordu. Bu atmosferde büyüyen olasılık, yeni bir Arap-İsrail savaşının patlak vermesiydi. Savaş bulutları dönüp dolaşıp ateş yağdırmaya başladı. Ama tahminlerin aksine, çatışma, İsrail'le Arap ülkeleri arasında değil, Arap dünyasının kendi içinde meydana geldi. Irak Kuveyt'e saldırıp, bu ülkeyi işgal etti. Bu da, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçlerin elbirliği içinde bölgeye müdahale etmelerine yetti. Önce ekonomik ambargo, giderek askeri abluka, ve **şimdi sıra Körfez'e yığınak yapmayı sürdüren ABD'nin Irak'a savaş açmasında...**

"Barış-İstikrar" Dedikleri Dikensiz Gül Bahçeleriydi

Batı dünyası her şeyi muazzam çarpıtma durumunda. Emperyalist hükümetler, yayın tekelleri, bunların cafcaflı demagoji ve yalan makineleri, dünyanın gerçeklerini ters yüz ediyor. Görünüşe bakılırsa, şimdi aralarından su sızmayan Batılı-Doğulu büyük devletlerin "uygar" liderleri "dünya barışını geliştiriyor". Buna karşılık Saddam gibi "hırsı boyunu aşan" bazı küçükler "dünya barışını sabote ediyor"!..

Bu yaptıkları tam bir illüzyondur. Başarısız olduğu da söylenemez. Dünya kamuoyunun gözleri bu şekilde bağlanarak emperyalist planlara çok geniş destek sağlanabiliyor. Sistemin akıl durduran çelişkileri kanıksanır hale getiriliyor.

Saldırganlık, bütün sömürücü sınıf ve sistemlerin mayasında var. Emperyalizm bu mayanın son haddine kadar kabardığı sistemdir. Yaşadığımız yüzyıl boyunca dünyanın en saldırgan,en yayılmacı güçleri emperyalist büyük devletler olmuş, iki büyük dünya savaşından başka sayısız bölgesel savaşları da bunlar çıkartmışlardır. "Soğuk Savaş" süresince yaptıkları askeri müdahale ve işgallerin haddi hesabı yok. Dahası "Soğuk Savaş"ın sona ermesiyle ABD'nin dış askeri harekâtları, kazandığı serbestlik ve geniş insiyatife paralel olarak artmıştır; Panama, Filipinler, Kolombiya, Liberya...

İki büyük emperyalist blok başı, kendi aralarında, bir tarafın güçten düşmesi ve dize gelmesi sonucunda, "barış, yumuşama ve işbirliği" siyasetini geliştirmişlerse, bu onların "barışsever" olduklarını, "dünya barışını geliştirmek" için çalıştıklarını vs. göstermez. **Eğer yaptıkları işbirliğinin adına "dünya barışı" diyorlarsa, biz de diyoruz ki, bu "dünya barışı" onların bir süre için her yerde beraber hareket etmeleri ve ortak çıkarlarına ters düşen herşeyi birlikte veya anlaşmalı olarak ezmelerinin adıdır. En son ve en çarpıcı örneği, Körfez'de öten ABD borusudur. Kuveyt işgalini bahane ederek bölge çapında yaptıkları kuşatma ve işgaldir.**

"Ne yapalım, çılgının biri bölge barışını tehdit etti, biz de barışı savunmak için savaşı göze alıyoruz" diyecekler, diyorlar. Her şeyden önce o "bölge barışı" da, "dünya barışı" gibi, bütün gelişmelerin kendi kontrollerinde ve kendi çıkarlarına uygun olması şartıyla savundukları, alabildiğine yanıltıcı bir tablodur. Bu "barış"ın içinde, bir numaralı beslemeleri İsrail'in kırk yıllık açık işgali, korsanca hava saldırıları, kitle katliamları, T.C. ve diğerlerinin ayrı ayrı Kürdistan parçalarında özel savaş uygulaması, imha operasyonları, Lübnan'da hiç bitmeyen iç savaş ve daha başka çarpıcı olgular vardır.

Bunlar emperyalizmin "barış ve istikrar"ına hiç de ters düşmez. Bilakis, "istikrar" için bunlar gereklidir. Hatta, işgal altında olduğunu kendilerinin de inkâr edemedikleri Filistin topraklarına Yahudi göçmenlerin yerleştirilmesini destekleyerek İsrail

köpeğinin daha beter azgınlaşmasını teşvik etmeleri de, bu "barış ve istikrar"ın bir gereğidir.

Kuveyt'e Saldıran, Saddam! Zemini Oluşturan Kim Peki?

- Buradan gelelim Kuveyt olayına. Evet, saldıran Irak kuvvetleridir. Görünürdeki sorumlu Saddam'dır. Peki bu saldırganlığı körükleyen, buna yıllardır zemin hazırlamış olan ve daha büyük sorumluluk taşıyan kendileri değil mi?

İyi bakalım: 8 yıllık İran-Irak Savaşı boyunca bütün Batılı devletler ve aynı zamanda RSE, Çin, Irak'a destek vermiştir. Yine bugün olduğu gibi saldırgan taraf olarak savaşı başlatan Irak olduğu halde, onu engelleme, ona yaptırım uygulama şöyle dursun, arka çıkmışlardır. Neden? Çünkü saldırdığı ülke yeni yönetimiyle Batı'nın elinden çıkmış, Doğu Bloku'na da yaklaşmamış ve "İslam Devrimi"ni yayma çabasıyla bölgede hepsinin çıkarlarını tehdit eder olmuştur. Bu savaşı aynı zamanda iyi bir silah pazarı olarak değerlendiren emperyalist güçler, İran'ın savaş içinde yıpratılıp zayıf düşürülmesi perspektifiyle Irak'a destek olurken, onun da tam bir üstünlük sağlamaması ve kısa zamanda sonuca ulaşamaması için gerekli önlemleri almış, savaşı uzatma yönünde bir strateji izlemişlerdir.

Bu savaş sırasında Batı'ya ve Körfez ülkelerine muazzam ölçüde borçlanan, savaş sonrası da büyük krediler almaya devam eden Irak yönetimi, içine düştüğü mali-ekonomik sıkıntıyı, ulaşmış olduğu askeri güçle çözümleme eğilimine girmiştir. **Onu yeni saldırganlıklara yönelten koşulları emperyalizm oluşturmuşken, "bölgede istikrarı tehdit etmeye başladı" diyerek İsrail-T.C. gibi sadık uşakları aracılığıyla sıkıştırmaya başlamış, ayrıca "kıyamet topu" vb. kampanyalarla uluslararası tecrite yönelmiş, diplomatik baskı ve şantajla sindirip hizaya getirmeye çalışmış, nihayet Filistin sorununda İsrail'in tavizsiz sertlik politikasına verdiği yeni destekle Arap-İsrail gerginliğini artırıp Saddam'ın Arap dünyası liderliği için ileri adımlar atmasına da ortam hazırlamıştır. Bu koşullarda birden bire yeni bir Saddam, "Emperyalizme laneteler yağdıran, İsrail'e kafa tutan, Arapların onurunu kurtaran ve Filistin halkına umut veren" bir Saddam imajı güçlenmeye başlamış, buna paralel olarak ABD'nin baskıları da bunaltıcı boyutlara varmıştır.** Kuveyt işgalinden kısa bir süre önce Amerikan Senatosu'nun her yıl Irak'a verilmekte olan 1 milyar dolarlık tarım kredisini kesme ve daha başka ekonomik yaptırımlar uygulama önerisi hatırlansın. Bu,zaten ekonomik sıkıntı içinde olan Saddam yönetimini, tam anlamıyla köşeye sıkıştırma hareketi olarak, tahrik edici ve kışkırtıcı bir rol oynamıştır. Dolayısıyla şunu söylememiz hiç yanlış olmaz: **Saldıran "çılgın Saddam"sa, çıldırtan ve de saldırtan emperyalizmdir.**

Neden Kriz? Niye Körfezde?

Küçücük bir ülke olan Kuveyt'in işgali, dünya ölçüsünde büyük bir kriz yarattı. Bu olay başka bir yerde olsa, bölgesel kriz bile olmazdı belki. **Basra Körfezi'ne dokunulunca kıyamet koptu. Dokunan olursa kıyameti koparacağını, 80'li yıllar boyunca sırf buranın güvenliği için oluşturduğu Çevik Kuvveti'yle Amerikan Emperyalizmi, zaten ilan etmişti. Ortadoğu denince petrol, petrol denince Körfez aklına geliyordu çünkü. Körfez, Batılı ortaklarıyla birlikte elinin altındaki en büyük dünya hazinelerinden biri, hatta başta geleniydi.**

O zamanlar ABD'nin korkusu, RSE'nin güneye sarkma eğilimindendi. Bir ölçüde İran'ın radikal islam hareketini bölgeye yayma çabası da endişe veriyordu. Ama onu Irak savaşıyla bağlamıştı. Başka da, bölge devletlerinden kimsenin harcı olarak görmüyordu, bu büyük hazineye el uzatmayı. Ama işte İran'a karşı set olsun diye güçlendirdiği, buna karşılık bir İsrail, bir T.C., S.Arabistan, Mısır vb. gibi kendine sadık kılamadığı, son zamanlar da anlaşmazlığa düşüp karşısına aldığı ve bunaltıcı baskı yaptığı Irak, o gözü karalığı gösterdi. **Küçük bir haydut olarak Saddam, büyüklerin hazinesine el attı. "Vay alçak" dediler hep bir ağız; "Nasıl yaparsın bunu?". Dört taraftan çevirdiler etrafını,kırk haramiler gibi. İşte bütün olayın özü. İşte budur "Körfez Krizi"!..**

Emperyalist ablukayı "meşru bir savunma" gibi gösterme gayretindeki burjuva yorumcular bile, Batının çıkarlarına değinmeden hiç bir şeyi açıklayamıyorlar. **Petrol kaynakları üzerindeki hakimiyet, uşak krallar, emirler ve şeyhler aracılığıyla yapılan büyük vurgun, dünya petrol piyasasının kontrolü, Batı ekonomisinin istikrarı, tüm emperyalistler için hayati önemdedir.** 70'li, 80'li yıllarda yaşadıkları ve faturasını özellikle petrol geliri olmayan bağımlı ülkelere kestikleri ekonomik buhranların derindeki nedeni iki büyük petrol şoku olmuştur.Petrol ve Körfez üzerinde Batı'nın her şeyden önce ortak çıkarları mevcuttur. Ama farklı sömürü payları,farklı oranda hakimiyet ve kontrolleri söz konusudur. Buna, ithal petrol gereksinimlerindeki büyük farkları da ek-

lersek, ortak çıkarları içinde çatışma nedenleri anlaşılır. Geçmişte yaşanan petrol şoklarını, Batı Avrupa ekonomileriyle rekabette kendine avantaj sağlamak için bir ölçüde ABD'nin körüklediği söylenir. **Bugün de yaşanan "Körfez Krizi"nde Batı'nın ortak çıkarlarını savunarak ön plana çıkan ABD, kendi hesabına daha özel ve daha büyük bir kazanç sağlama çabasındadır aynı zamanda.**

Saddam Rejiminin Niteliği

Saddam'ın Irak'ı, bölgede, emperyalistler için bir çıban başı durumuna gelmiş olsa da, ne anti-emperyalist bir devlet, ne de demokratik bir rejimdir. **İçerde soykırımcı-işkenceci faşist bir diktatörlük, dışarda da saldırgan bir gericilik** olarak kendi kendini yeterince teşhir etmekte olup, bizim bu konuda uzun boylu kanıtlar ortaya sermemize hiç gerek yoktur. Yalnız başına Halepçe bile çok şey anlatır.

İran Savaşı boyunca Irak'a mali ve askeri yardım yağdıran emperyalistler, bugün tersine abluka uygulıyorlarsa, bu durum, devletler arası ilişkilerin tekdüze olmayıp çok karmaşık yönler içerdiğini, bazen uyuşan çıkarların bazen de çatıştığını gösterir. Her gerici devlet, T.C. gibi, İsrail gibi, bir emperyalist grubun istikrarlı uşağı değildir. **Ortadoğu'nun Arap saçına benzer siyasi durumu, sık değişen dengeler ve çok merkezli dış ilişkiler, bazı bölge devletlerine görece bağımsız tavırlar geliştirme olanağını vermektedir.**

BAAS rejiminin ilk on yılında, aynı isimli partiyle yönetilen Suriye gibi Rus Sosyal-Emperyalizmi güdümünde olan Irak, Saddam Hüseyin'in devlet başkanı olmasından sonra RSE ve Batı emperyalizmi arasında dış ilişkilerini dengeleyici bir siyaset izlemeye başlamıştı. Humeyni liderliğindeki İran'a açtığı savaşta, yukarda değindiğimiz nedenlerle Batılı-Doğulu bütün etkili dünya güçleri Irak'ı destekledi. Savaş sonrası ekonomik durumunu düzeltme çabalarında da bir çok devletten kredi alabilen Irak, bölgede giderek etkinliğini artırma ve Arap dünyasına egemen olma arzusuyla hızlı silahlanmayı sürdürüp bazı Amerikancı yönetimlerle soğuk bir çatışmaya da girince, Batının tavrı değişmeye başladı. Saddam'a karşı siyasi kampanyalar örgütlendi, diplomatik baskılar yapıldı. On yıldır emperyalizm sözcüğünü kullanmayan Saddam, bu durumda ABD ve bazı müttefiklerini emperyalist politikalar uygulamakla suçladı diye, kimileri de onu "anti-emperyalist" ilan ediverdi. Oysa, aynı Saddam'ın şu "Körfez Krizi"nden ABD'yle uzlaşarak çıkması ve gelecekte ona olmasa bile Almanya, Japonya, Fransa gibi bir büyük güce uşaklık etmesi hiç şaşırtıcı olmaz. Sınıf karakteri buna elverişlidir.

Tarihsel Haksızlık Bütün Bölge Haritasında Var. Sorumlusu Emperyalizm. İşgal Çözüm Değil, Yeni Haksızlık

Tarihte ard arda Romalı, Sasani, Bizans, Selçuklu ve Osmanlı istilasına uğrayıp binyıllar boyu bu imparatorlukların kanlı sultası altında yaşayan Arap toplulukları, Osmanlı Devleti'nin dağılma sürecinde ise, paylaşım savaşı galipleri olarak buralara hakim olan emperyalist devletlerin sömürgesi durumuna gelmiş ve mandası olmuşlardır. Geçen yüzyıl keşfedilen petrol zenginliğini kapışmak için bölgeye doluşup önemli yerleri ekonomik nüfuz alanlarına bölüşmüş olan emperyalistlerden savaş sonrası siyasi egemenlik kuran İngiliz, Fransız ve İtalyanlar, yalnız Körfezde değil, Kuzey Afrika'ya kadar tüm bölgede, hepsi aynı dili konuşan ve ayırt edici ulusal özelliklere bir çoğu sahip olmayan bu topluluklara **"böl-yönet" politikaları gereği keyfince sınırlar çizmiş ve zamanla "bağımsızlık"larını tanırken de bu yapay sınırları korumuşlardır.**

Bu yüzden bugün hepsi birbirine bitişik tam 22 Arap ülkesi var. Küçücük emirliklerin bile ayrı devlet olmaları, hele de böylelerinin birer tespih tanesi gibi Körfez'de dizilmeleri çok daha ilginç. **Bütün bunların nedeni, iştah kabartan petrol zenginliği, emperyalizm ve sömürgeciliktir.** Doğal olarak, bu devletlerin bir çoğu arasında sessizce sürüp giden toprak anlaşmazlıkları var. Bunlardan biri olarak Irak, İngilizlerin Osmanlı'dan beri Basra Vilayeti'ne bağlı bir kent olan Kuveyt'i haksız şekilde ayırdıklarını söyleyerek kuruluşu sırasında itiraz etmiş ve bilahare ayrı devlet kimliğini tanıdıktan sonra da hak iddiasını sürdüregelmiştir.

Aslına bakılırsa, bütün Arap sınırları tartışma götürür. Eski tarihlerde yalnız üç Arap devleti, bugünkü Mısır, Suriye, Irak merkezli çok geniş ülkeler olarak Fatımi, Emevi ve Abbasi imparatorlukları görülmüştür. Dolayısıyla bugünkü Arap devletlerinin büyük çoğunluğu tarihsel bir köke de sahip değildir. Çok gereksiz kurulanlar bir yana, hepsinde belli yapaylıklar vardır. Bunları düzeltmek gerektiğinde bütün Arap haritasının değişmesi gerekir. Hatta bütün

Arapların özünde bir ulus oldukları da söylenebilir.

Arap ülkelerinin birleşmeleri kapsamlı bir sorundur. İlerde kaçınılmaz şekilde gerçekleşecektir de. Yalnız aynı dili konuşan, tarihsel-kültürel bağları sıkı olan, ulusal ayrım çizgileri fazla belirgin olmayan toplulukların değil, gönüllülük ve eşitlik temelinde ayrı ulusların da birarada yaşamaları iyidir, tercih edilir. Daha ötesinde bütün sınırların silindiği özgür bir dünya, tüm insanlığın tek bir ulus gibi kardeşçe yaşaması en yüce hedeftir.

Biz emperyalizmin keyfince çizdiği haritaları onaylamıyoruz. Bunlar elbette meşru değildir. Ama yeni haritaların da adaletsiz olmaması ve meşru sayılabilmesi için, halkların özgür iradeleri ve ortak istemlerinden gelen devrimci girişimlerle çizilmeleri gerekir. Saddam gibi tescilli halk düşmanlarının bir ülkeyi fetih savaşıyla iç etmeleri, "halkların isteği, devrim, birlik, tarihsel haksızlığın düzeltilmesi" vb. adına da yapılsa, açıktır ki böyle değil, gerici bir girişimdir. Haksızlık zincirlerine bir yenisini ekleyen açık bir işgaldir.

Saddam rejiminin Kuveyt'te el koyduğu maddi değerler, emperyalist petrol tröstleri ve işbirlikçi Kuveyt şeyhlerinin hakkı olmadığı gibi, kendi hakkı da değildir. Bütün sömürücülerin biriktirmiş oldukları servetin ve aynı zamanda doğal zenginlik kaynaklarının gerçek sahipleri, o ülkelerin emekçeleri ile dünya halklarıdır. Yine, El Sabah sülalesinin Kuveyt halkını temsil etmediği ne kadar doğruysa, Saddam yönetiminin de Irak halkını ve şimdi üzerinde egemenlik kurduğu Kuveyt halkını temsil etmediği bir o kadar gerçektir. Kendine zengin Kuveyt topraklarında "hak" biçen Irak sömürücü sınıflarının temsilcisi Saddam rejimi, Kürtlerin hiç tartışma götürmeyen ulusal haklarına, bağımsızlık veya otonomi taleplerine Bomba-i Kimya'yla cevap veriyorsa, **O'nun "Arap ulusal devrimciliği ve anti-emperyalistlik" pozları, şovenist-gerici-yayılmacı politikalarının bir versiyonu ve biraz da değişen dünya konjonktürü ile bölgede sarsılan dengelerin gündeme getirdiği bir garipliktir. Gene de, bölgede emperyalizm ile halklar arasındaki çelişkiyi kızıştırmasıyla, gerici eyleminin, irade ve isteği dışında, *nesnel bakımdan* bir ilerici rolü, yararlı bir yönü olmuştur.**

Ayyuka Çıkan Bölge Gerçekleri ve Halkların Tepkisi

Batı emperyalizmi, teslim aldığı RSE ve yandaşlarıyla birlikte, "tüm dünyada barış, demokrasi ve insan haklarını geliştirme" demagojilerine hız vermiş, kendini daha önceleri de "hür dünya lideri" şeklinde lanse eden ABD, bu ortamda tam bir "özgürlükler şampiyonu" kesilmişti. Doğu blokunda esen liberal dalgaya ayak direyen, Batı'ya açılmayan ya da arzu ettikleri ölçüde saçılmayan kim varsa "anti-demokratik rejim", "köhnemiş diktatörlük" ve hatta "terörist devlet" suçlamasıyla baskı altına alınıyor, bunlara karşı kampanyalar örgütleniyor, iç muhalefet körükleniyor, askeri darbeler, seçim tuzakları, elçilik oyunları tezgâhlanıyordu. Romanya, Nikaragua, Arnavutluk, Küba, K.Kore... Daha kim vardı sırada?..

Yeraltı-yerüstü ekonomik kaynakları, emek gücü, pazarı, her tür maddi potansiyeli Batı sermayesinin sömürüsüne yeterince açık olmayan daha kim varsa, o da "demokrasi dersi"ni almalıydı mutlaka. Şu "çok partili serbest seçim sistemi" ne güzeldi. Parayı konuştur, kamuoyu oluştur. İşine geleni yükselt, gelmeyeni düşür. Bazen düdük çaldır, sandığı rafa kaldır, sonra yeniden kur, topla oyları, üstüne otur!.. Böylesi bir "demokrasi", Türkiye'den Filipinler'e, Arjantin'den Pakistan'a yerleştirildiği gibi, "demir perde"si yırtılan ülkelere de öğretilecek ve alıştırılacaktı.

Peki, **böylesi bir "demokrasi"ye de sahip olmayan Ortadoğu'daki petrol krallıkları ne oluyordu? Ne olacak, onlar zaten "hür dünya"nın bir parçasıydılar. Onları tartışma konusu yapmanın alemi yoktu. O topluluklar için en iyisi gene şeriat düzenleriydi Batı'nın gözünde.** Zorlanmadıkları sürece bunların sessiz sedasız sürdürülmeleri, işbirlikçi petrol şeyhlerinin siyasi iktidarı doğrudan doğruya kendi ellerinde tutmaları en iyisiydi. Zorlanmaları halinde, bunları temsil edecek partiler ve seçim sistemleri de geliştirilebilirdi, ama şimdiden buna ne gerek vardı?..

İşte Saddam'ın eylemi ve buna karşı geliştirilen önlemlerle bir anda bütün dünya kamuoyunun dikkatlerini üzerine çeken Körfez, böylesi gerçekleri gözler önüne serdi. Gündem dışı tutulmak istenen şeyler, ister istemez gündeme girdi. Aylardır Doğu Bloku üzerine konuşan burjuva politikacılardan bazıları "Ortadoğu'daki çağdışı yönetimlerin de değşmesi gerekir" demeye başladılar. Yine de; örneğin Çavuşesku'lar hakkında yürütülen teşhir kampanyaları, Körfez emirliklerine karşı yürütülmek istenmedi. Kuveyt'in bütün yönetimi El-Sabah sülalesinin elindeyken, bunların servetleri de Çavuşesku gibileriyle hiç kıyaslanmayacak kadar göz kamaştırırken, bunlara öyle kötü laflar edilmediği gibi, tüm emperyalistler ve uşakları bunların "hakkını" savunmak için seferber oldu. Yine hepsi "Kuveyt'in meşru yönetimi" diyerek El-Sabah'ları geri getirme çabası içine girdi. Çünkü

söz konusu olan kendi hazineleriydi.

Yine bunun gibi ve bununla bağıntılı başka çarpıcı gerçekler ayyuka çıktı. **Bir bölge devletinin küçük bir Körfez ülkesini işgal etmesi, görünmez biçimlerde sürdürülen bölge çapındaki emperyalist işgali gözler önüne getirdi. En büyük yağmacılar derhal öne atılıp kendilerini ele verdiler. Gizli işgal, bütün Körfez'de açık işgale dönüştü. Hem eski sömürgeci tarihin sayfaları ortaya döküldü, hem de yeni tip sömürgecilik olgusu bütün canlılığıyla açığa vuruldu.**

Biz devrimciler tarafından çok iyi bilinen, her zaman teşhir edilen, fakat dünya ölçüsünde emperyalist propaganda ağı ve yerel uzantıları tarafından sürekli üzerleri küllenen bu ve benzeri gerçekler, adeta kendiliklerinden ayağa kalkıp konuşmaya, haykırmaya başladılar. Olağan koşullarda dikkat çekmeyen bölgedeki Amerikan askeri varlığı, üsleri, filoları, böyle olağanüstü bir durumda bütün saklı-gizli yönleriyle, gözlere tutulmuş birer ayna gibi dikkat çekici oldu. Uyuyan halklar gözlerini açtı aniden. Gözünü açan, Arap topraklarında cirit atmaya başlamış Çevik Kuvvet'i gördü. Saddam'ın bölgede kendine destek sağlamak için kâh islami değerlere, kâh Arap ulusal değerlerine vurgu yaparak "cihad" çağrısında bulunması halkların Amerikan aleyhtarı eylemlerine ivme kazandırdı. Filistin, Ürdün, Libya, Yemen, Cezayir, Tunus, Sudan... derken birçok Arap ülkesi onbinlerin gösterilerine sahne oldu. Bölgeye sığmayan dalga, Hindistan, Pakistan, Bengaldeş gibi uzak diyarlardaki müslüman halklara doğru yayıldı.

Halkların emperyalizme karşı büyüyen öfke ve tepkilerinin, bu koşullarda, Saddam gibi bir gericiliği bayraklaştırması doğaldır. Çünkü emperyalizmle bölge halkları arasındaki çelişkiyi kızıştıran, onun eylemi olmuştur. Tüm emperyalist güçlerin onu ezmek için seferber olmaları ve bunu yaparken bütün bölgeyi ayakları altına almaları, bölge halklarının ulusal ve islami değerler etrafında Saddam'la dayanışmalarını gündeme getirmiştir. Bu şekilde de olsa, kısa vadede Saddam gericiliğine de yarasa, emperyalizmin ağır ezgisine karşı bölgede yıllar sonra geniş bir taban hareketinin oluşması sevindirici bir gelişmedir. Askeri abluka ve yığınağı sürdüren emperyalist güçler işi sıcak savaşa döküp bölgeye tonlarca bomba yağdırdıkları taktirde, bu taban hareketi yer yer ulusal devrimci savaşlara dönüşebilecektir. Yine ilk etapta Saddam'la birlikte saf tutmaları beklenen çeşitli güçlerin, sıcak ve karmaşık bir seyir içinde bağımsız hareketler geliştirmeleri çok muhtemeldir.

Bu olasılıklara ayrıca değinmek üzere, bölgede yaşanan durumu değerlendirmeye devam edelim.

Emperyalist Cephede Durum: ABD-İngiltere ve Diğerleri

Emperyalist haydutlar, ortak çıkarlarını zedeleyen Saddam'ın işgal hareketi karşısında, BM kararları olarak yansıyan ortak tavırları geliştirirken, daha özel çıkar hesaplarıyla bazı noktalarda ayrılıyorlar. Krizin başından itibaren büyük insiyatif ortaya koyan ve askeri müdahalenin de liderliğini yaparak emperyalist cephe içindeki etkinliğini artıran **ABD**,zaten ağırlıklı nüfuza sahip olduğu bölgede tartışmasız bir üstünlük kurmayı, böylece yeni rekabet sürecine daha avantajlı girmeyi hedefliyor. Uzun zamandan beri bütün dış politika konularında onunla tam bir uyum içinde hareket eden **İngiltere**, burada da aynı yapışık siyasetini sürdürüyor. **B.Almanya, Japonya, İtalya** gibi diğerleri ve hatta bir ölçüde **Fransa**, ABD'nin kendi lehine kullandığı insiyatifi sınırlamak istiyor ve askeri müdahalede kendi başına buyruk hareketine muhalefet ediyorlar. Ekonomik ambargoya ilişkin BM Güvenlik Konseyi kararını onaylamakla Batı'nın genel tutumuna katılan **SSCB** ve **Çin**, askeri müdahaleye cılız bir ses tonuyla karşı çıkıyorlar. Batı'yla birlikte bütün dünyaya "artık her anlaşmazlığın diyalog ve uzlaşma yoluyla giderileceği, çatışmaların sona ereceği" havasını pompalayıp duran Gorbaçov yönetimi, bu son ateşli gelişmeler üzerine biraz da mahçup vaziyette, Saddam'ı "ihanet"le suçlayarak zevahiri kurtarmaya çalışırken, ondan çok daha büyük bir işgal yapan Batılı dostlarının dağ gibi suçlarını eleştirmekten kaçınıyor. Eleştiremez çünkü kendi de benzeri yöntemleri uygulamaya ihtiyaç duyuyor ve onlarla işbirliğini sürdürmekten başka çıkar yol göremiyor. Çin'e gelince; ekonomik alanda Batı emperyalizmiyle on yıldır işbirliği içinde olan ve siyasal bir çatışması da bulunmayan bu devletin, iç politik hesaplarla "sosyalizmi savunma ve yaşatma" sahtekârlığı daha ne kadar devam ederse etsin, dış ilişkilerini bozmak istemeyeceği açıktır.

ABD son krizden süper devlet konumunu pekiştirerek çıkmak için, liderliği kimseyle paylaşmak istemiyor. İngiltere'nin yapışık siyaseti dahi, onunla liderliği paylaşma değil, kader birliği yapma şeklinde bir durum yansıtıyor. Teatcher adisi, Bush'un metresi gibi her yerde onun yanında gözükmekle dünyanın "ikinci etkili gücü" havasını vermek istiyor ama, ondan güçlü Japonya, Almanya var. Bunlar ve diğer büyükler ise ABD'yle bazı konularda anlaşabilmeleri ve sorumluluğu paylaşabilmeleri için, lider-

liği de paylaşmaları gerektiğini söylüyorlar. BM Güvenlik Konseyi kararına aykırı olarak, yani o çok sözünü ettikleri uluslararası hukuku ihlal ederek ABD-İngiltere-Avustralya savaş gemilerinin Irak'a uyguladıkları askeri ablukaya, değindiğimiz nedenlerle katılmıyorlar. **Bu, emperyalist cephenin daha şimdiden çatlamaya başladığını gösteriyor. Süreç içinde daha büyük çatlaklar oluşacaktır. Fakat Irak'a karşı savaşında ABD'nin yalnız kalacağını düşünmek yanlış olur. Sıcak savaş halinde, ortak çıkarları gereği, azami birlikteliği göstereceklerdir.**

Genel olarak Batı, özelde ABD emperyalizmi, Saddam'ın eylemini, bölgenin yeniden yapılandırılması yolunda kapsamlı bir müdahale için iyi bir fırsat olarak değerlendirme durumundadır. Hatta ABD'nin, Kuveyt işgalini önceden sezdiği halde önleyici bir çaba içine girmeyip bu ilk adıma göz yumduğu söylentileri dolaşıyor. Bu doğru mudur, yanlış mı, bilemeyiz. Ama ABD'nin son aylarda bölgedeki gerginlikleri yatıştırmaktan çok tırmandırma gayreti içinde olduğu dikkate alınır ve özellikle de Irak'ı tahrik eden tavırlar geliştirdiği düşünülürse; bu aşamada böyle bir krizi arzu ettiği sonucuna varılabilir. Kiminde daha geniş bir ittifakla, kiminde en yakın bir iki müttefikiyle ortak paydalarda anlaşarak geliştireceği siyasi-askeri tertipler içinde kendine büyük avantajlar sağlama olanağını, inceden inceye kriz öncesinde hesap etmiş değilse bile, krizle birlikte çok kapsamlı ve uzun vadeli hesaplar yapmaya başlamıştır. Bu yalnız ABD'ye özgü bir şey de değil. Her bir emperyalist devlet,kendi çapında büyük planlar yapıyor. Dahası bölge devletlerinin kendilerine özgü hesapları var. Tabi onlarınki de kendi boylarına göre. Bir çoğu ise arkadan kumandalıdır.

Gelecek açısından büyük belirsizlik doğuran ve çok çeşitli olasılıkları akla getiren bu olağanüstü karmaşık süreçte, Ortadoğu haritasının yeniden çizilmesine varan emperyalist planlar sözkonusu. Bölgenin şu andaki durumu, bir satranç tahtasından daha karışık. Orada hiç olmazsa iki rakip blok vardır. Burada, küçük bir düşmana karşı cephe oluşturmuş, çok sayıda piyona sahip ve arada kalanları da kazanma çabasındaki büyük güçlerin, birleşik ve ayrı ayrı hesaplarla oynadıkları bir oyun söz konusu. Doğu Bloku'nun dağılmasıyla hepsi aynı piyasa mekanizması içinde buluşup yüzyılın başındaki rekabet ortamına benzer bir sürece girmiş olan emperyalist sistemin büyük güçleri, Ortadoğu'nun yeni dengelerini, Irak gibi küçük bir devletle geniş bir cephe halinde yürütecekleri savaştan ve bu arada kızışacak olan iç dalaşmalarından kendi lehlerine sonuçlar çıkartarak belirlemeye çalışacaklar

Arap Dünyasında Durum, Dalgalanan İlişkiler, Bölgede Yeni Denklemler:

Körfez'deki olayın Araplar arasında yaşanması, olaya müdahale eden emperyalist haydutları Arap dünyasında geniş bir destek bulma çabasına yöneltti. İlk etapta, sözümona "Arapların soruna kendi içlerinde bir çözüm bulmaları" için, adına Arap Birliği denilen, birlikten başka herşeye benzeyen teşkilat harekete geçirildi. Burada çoğunluğu oluşturan Batı yanlısı güçler aracılığıyla emperyalist cephe lehine kararlar çıkartılmaya başlandı. Aynı zamanda bölgede mekik diplomasisi yürütülerek Irak'la sorunlu olan devletler kazanılmaya çalışıldı.

Körfez'de yaşanan olay bütün Ortadoğu'da devletler arası ilişkileri etkiledi, çok ilginç yeni denklemler oluştu. Irak ve karşısındaki güçlerin taktik adımlarına bağlı olarak, bu denklemler günden güne yeni şekiller de almaya başladı.

En dikkate değer gelişme, Irak'ın T.C. dışındaki sınır komşularının tavırlarında görüldü. Bunlardan **Suriye** ve **İran**, son aylarda Batı'ya açılma eğilimlerine rağmen, ABD'yle ilişkileri halen çok soğuk olan devletlerdi. Ayrıca, yine her ikisinin, bölgedeki Amerikancı devletlerle araları genelde bozuktu. Ancak Irak'la da ayrı ayrı özel düşmanlıklarının bulunması ve Irak'ın güçlenmesinden çekinmeleri,bunları emperyalist cepheyle birlikte harekete yöneltti. Her ikisi de Saddam'ı sert dille kınadılar. Ekonomik ambargoya katıldılar. Suriye ayrıca S.Arabistan'daki Amerikan-İngiliz kuvvetlerinin yanına Mısır gibi asker göndereceğini açıkladı. Başlangıçtaki bu tavırları emperyalist cepheye büyük avantaj sağlarken, Saddam'ın taktik girişimleri yine her ikisini de etkiledi, karşıt güçler arasında dalgalanmaya başladılar.

Daha önceleri de Batı'ya açılma yönünde küçük adımlar atan bu devletlerin, son durumda dev adımlarla bu açılmayı sürdüreceklerini ve bölgedeki Amerikancı güçlerle kendisine karşı açık işbirliği geliştirmekten çekinmeyeceklerini anlayan Saddam, tam zamanında ve çok akıllıca geliştirdiği taktiklerle bunların tutumunu bir ölçüde değişikliğe uğrattı, iki yanını biraz olsun rahatlattı. 8 yıllık savaştan sonra bir barış antlaşması için İran'ın şart koşmakta olduğu tezleri aniden kabul edip asker çekme ve esir takası yoluna girmesi bu ülkenin tavrını yumuşatırken, Arap dünyasına yaptığı çağrıların tabanda güçlü ses veren yankıları da Suriye'yi etkiledi ve

S.Arabistan'a asker göndermekten vazgeçen Esat, ABD-nin de çekilmesini istedi.

Kritik konumda olan bu iki devletin tavırlarında daha çok dalgalanmalar olacağı söylenebilir. Savaş halinde nasıl hareket edecekleri belirsizdir. ABD ve Batı, Irak'ı ezmeye ve parçalamaya yönelirken bunları da kazanmaya, böylece geniş bir alanı düzlemeye çalışacak. Bu noktada uşağı Türk Devleti'ni de kullanıyor. Nitekim Saddam'ın İran'a zeytin dalı uzatmasından hemen sonra, Dışişleri Bakanı Bozer, Bush'un elçisi olarak, Rafsancani'yle görüşmeye gitti. Muhtemelen ABD'nin rüşvet önerilerini iletti.

Irak'ın bir diğer komşusu **Ürdün**, ilginç durum yansıtan üçüncü ülke. Eskiden beri Amerikancı olan Kral Hüseyin, son durumda emperyalist cephenin tavrına katılmayıp tarafsız bir pozisyonda durmayı yeğledi. Birkaç ay önce İsrail'in Filistin halkına karşı azıp kudurması ve işgal bölgelerine göçmen Yahudi yerleştirme siyasetine hız vermesi, zaten kendi ülkesinde nüfusun yarıdan fazlası Filistinli olan Kralı rahatsız etmeye başlamıştı. Batı Şeria ve Gazze'deki Filistin halkı sürülmeye başlanırsa gene kendi ülkesine doluşacak, bu da başını ağrıtacaktı. İsrail'in bölgede artan askeri tehditi de ürkütüyordu. Bu yüzden,İsrail'e ayağını denk aldıracak güçte gördüğü Saddam'a yaklaşmaya başlamıştı. Aslında ondan da çekiniyordu. **Son durumda iki ateş arasına düşen konumu ve ülkesinde canlı olan anti-emperyalist halk tepkisi onu tarafsız bir pozisyonda durmaya zorladı.** Ekonomik ambargoya katılmadı. Arabuluculuk için Washington'a gidince soğuk karşılandı ve bir şey elde edemezken Irak'a mal sevkiyatını durdurması konusunda yapılan baskıya boyun eğdi. Böylelikle emperyalistler ekonomik ablukadaki tek gediği kapatmış oldu. Yine de, yukarda sözettiğimiz devletler gibi Ürdün'ün de tutumu belirsizlik ve dalgalanmalar içinde olacaktır.

Bölgede belirgin şekilde **Irak'tan yana** tavır alan güçler; **FKÖ, Libya ve Yemen.** Bunların dışında Irak'a karşıt tavır almayan ya da zamanla **tarafsız bir görünüm** içine giren devletler; **Cezayir, Tunus, Sudan, Umman** ve bir kaç küçük devletçiktir. Dikkat edilirse, bu iki katagoride yer alanlar, aynı zamanda halkların anti-emperyalist tepkilerinin en güçlü yükseldiği ülkelerdir. Bir çoğunun devlet tutumunda bu etken önemli rol oynamaktadır.

Açıkça **emperyalist cephede** yer alan Arap devletleri; **S.Arabistan, Mısır, Fas ve Körfez Emirlikleri**dir. S.Arabistan ve Körfez zaten ABD işgali altında. Diğer ikisi de ona asker veriyor.

ABD'nin bölgedeki asıl mızrak uçları ise, orduları şu an bir kenarda bekleyen İsrail ve T.C.'dir.

Amerikan askeri gücünün, uzun süre kalma niyetiyle bölgeye yerleşmesi İsrail için büyük bir güvence olup, onun Filistin sorununu kan ve ateşle "halletme" yolundaki cüretini artıracaktır. Bizce böyle bir durum, Amerikan "barış" planlarının işletildiği bir durumdan iyidir. Böylelikle FKÖ'nün silahlı mücadele yolunu tutması kaçınılmaz olur. Gene Amerikan askeri varlığı, bölgede emperyalizm ve uşak rejimlerin istikrarını sağlama, pürüzleri giderme amacını güderken, tam tersi sonuçlarla yüz yüze gelebilecektir. ABD, Irak'ı yenilgiye uğratsa, Saddam'ı devirse, kendisine karşı savaşan başka güçleri de kısa süre içinde ezse, İran-Suriye gibi soğuk çatışma içindeki bazılarını tam teslim alsa bile, bölge halkları arasında beslemeye devam edeceği anti-emperyalist duygular,ona ve uşaklarına huzur yüzü göstermeyecektir. Filistin ve Kürdistan Ulusal kurtuluş savaşları, komünist-devrimci hareket, Arap milliyetçiliği, İslam radikalizmi, yani ortak paydasında şu veya bu ölçüde anti-emperyalizm bulunan akımlar, ABD ve müttefiklerinin başını bundan böyle daha fazla ağrıtacaktır.

Bu tehlikeleri belki Amerika'dan daha iyi sezme durumunda olan İsrail, işi uzatmadan, özellikle Arap milliyetçiliğini daha fazla kabartmadan, bir yıldırım hareketiyle Irak'ın ani yenilgiye, tüm Arap dünyasının da tam bir şoka uğratılmasını salık vermektedir Pentagon'a. Ama bu hiç de kolay değil. **Körfez Savaşı, Libya, Grenada, Panama operasyonlarına hiç benzemeyecek, dahası ABD için yeni bir Viet-Nam bataği olabilecektir.**

NATO'ya Yeni "Görev" Alanı

Varşova Paktı'nın fiilen dağılması ve kâğıt üzerinde kalmasından sonra NATO'nun işlevi de tartışılır olmaya başlamıştı. Bu saldırgan emperyalist ittifakın artık "savunma" gerekçesi de tarihe karışıyordu. Fakat buna itirazı olanlar da vardı. Başta ABD-İngiltere, "Hayır" diyordular; "Batı'nın çıkarları artık Doğu'dan tehdit edilmiyorsa, Güney'den gelen yeni bir tehdit oluşuyor"!.. **Emperyalist jandarmalığa böylece yeni bir "sorumluluk" alanı (Ortadoğu) keşfediliyor ve NATO'ya kendi bölgesi dışında da askeri etkinlik gösterme olanağı verecek yeni bir anayasa yazılmaya çalışılıyordu.** Bu, geçtiğimiz Haziran ayında tasarlanmaya başlanan bir şeydi. **İki ay geçmeden Irak'ın Kuveyt'e saldırısı, bu tasarıyı hayata geçirmek için gökte aranırken yerde bulunan bir fırsat oldu.**

Bir NATO üyesi olmayan, ayrıca NATO ülkelerine

sınırı da bulunmayan Kuveyt'e askeri müdahale, nasıl olup da NATO ittifakını tehdit etmiş olabiliyordu? Saddam füzelerini çevirip Avrupa veya Türkiye'ye ateş mi açıyordu da "NATO'ya güneyden saldırı" tespiti yapılıyordu?..

Mantık yürütmenin pek anlamı yok aslında. NATO, Batı emperyalizminin dünya hegamonyasını korumak, pekiştirmek ve genişletmekle yükümlü bir savaş örgütüdür. Kuveyt gibi bir ülke de o hegamonyanın küçük fakat çok değerli bir parçası olduğuna göre, isterse yeri Patagonya'da olsun, NATO'nun "görev" alanına girer!.. Eğer yazılı kuralları buna engelse, değiştirilir, olur biter... Bu kadar açıktı sorun.

İşte bunun için ABD Dışişleri Bakanı Baker, Brüksel'de diğer NATO üyesi bakanlarla toplanıp durumu görüştü. Avrupalı müttefikleriyle aralarındaki bazı çelişkilerden dolayı belki tam arzu ettiği sonucu alamadı ama, ABD'nin Körfez'de bir askeri müdahaleyi, NATO görünümü altında, hiç olmazsa bazı üyelerin katılım ve destekleriyle gerçekleştirmesi olanağını elde etti. Üyeler arasında en ağır yükümlülük ise, hiç kuşkusuz T.C.ne düşecekti.

Faşist Türk Devletine İleri Üçta Jandarmalık ve Çevik Kuvvet Yataklığı

NATO için olduğu gibi, Türkiye için de geliştirilen, hatta daha özel olarak işlenen "Güneyden tehdit" tezleri, Irak'ın kendi kuzeyine değil, güneyine yönelmiş olması gerçeğine rağmen, Körfez'deki olayla "doğrulanmış" sayıldı. Böyleve T.C. için düşünülen Ortadoğu'da aktif jandarmalık rolü de somutlanmış oldu.

Türkiye'nin ABD tarafından cezalandırılmak istenen Irak'a komşu olması, Irak'ın petrol nakil hattının Türkiye'den geçmesi ve çok daha önemli bir unsur olarak ABD'nin bölgedeki en geniş kapasiteli savaş üslerinden biri ile uşak ordularından -İsrail dışında- en güçlüsünün Türkiye'de bulunması, başgösteren krizde Batı için T.C.ni hemen ilk anlarda anahtar konumuna getirdi. Stratejik önem yeniden ortaya çıkmıştı işte!..

ABD, Körfez'de çıkarlarını tehdit eden bir gelişme olduğu taktirde, yetişip müdahale etmik için "Çevik Kuvvet" diye de anılan RDF(Acil Müdahale Birlikleri)'ni kurmuştu. Bu askeri gücün hava ikmali ve lojistik desteği içinse Türkiye'deki İncirlik üssünün yanı sıra Kürdistan bölgesindeki modernize edilmiş hava alanlarını kullanmayı tasarlamıştı. İşte bunların da günü gelmişti şimdi.

ABD, girişeceği savaşta, bu üsleri kullanmaktan tutun, Türkiye Kürdistanı'na Çevik Kuvvet askerlerini yığmaya ve Türk Ordusu'nu kendi hizmetinde savaştırmaya kadar pek çok şeye ihtiyaç duyacaktı. Ekonomik yaptırımlara katılma düzeyinde bir desteğin ABD için pek önemi ve değeri yoktu. Irak boru hattını büyük bir gayretkeşlikle kapatan Özal,hem bu davranışı hem de telefon mesajları ile askeri müdahaleye de destek ve katılım umudu verdiği için birden bire bütün Batı'nın gözbebeği oldu. ABD'nin istediği NATO desteğini ağırlıkla Türkiye'de bulması, B.Avrupa'yı da ABD kadar sevindirdi. **Zaten T.C. "Batı Kulübü'nün bir üyesi" sayılarak NATO'ya neden alınmıştı? Gerektiğinde böyle kiralık katil gibi iş görsün, kendileri hesabına fedailik yapsın ve kendi saldırgan kuvvetlerine yataklık etsin diye...**

Uşak Türk Gericiliği Yeniden Kore Günlerini Yaşıyor

Türk hakim sınıfları ABD'nin gözüne girip NATO'ya katılabilmek için, yaklaşık 40 yıl önce Kore'ye asker göndermişlerdi. O zaman da emperyalizme uşaklık ve yaltakçılık çığırından çıkmıştı.

İşte o günlerden bir gazete küpürü:

BM kılıfı geçirilmiş emperyalist ittifakın emrinde, daha önce adını bile duymadıkları topraklarda, ne için ve kimler hesabına savaştıklarını bilmeyen binlerce insanı ölüme sürerek gösterdikleri "kahramanlık", o dönem kendilerine NATO kapısını açtı. Bilindiği gibi son zamanlar da AT'a kabul edilme talepleri var. Oraya fedailikle girilmez ama, daha çok itibar görebilmek için başka sermayeye de sahip değiller. AT neyse ne, daha kısa vadeli beklentiler i-

çinde oldukları irili ufaklı bir yığın sorunları mevcut ki, hepsinin çözüm yolunu da, son zamanlar develüe olan uşaklık değerlerini yükseltmekte görüyorlar Bölgede oluşan savaş ortamını bu açıdan eşi bulunmaz bir fırsat olarak algılayıp azami ölçüde değerlendirme çabası içine girdiler. En azından ABD ve AT'ın daha çok ekonomik-askeri yardım yapması, dış ilişkilerde Kürt-Ermeni-Kıbrıs-Yunanistan-Ege vb. sorunlarda yoğunlaşan pürüzlerin giderilmesi umutlarını besledi son durum.

Batılı emperyalistler Kuveyt Şeyhlerinden fazla Kuveyt'in "bağımsızlık ve egemenliği"ni savunurken, aynı noktada Türk hakim sınıfları onlara da fark atmaya başladılar. Kraldan daha kralcı, Emirden daha emirci, Amerika'dan daha Amerikancı kesildiler. Özal'ın Bush'la telefon görüşmeleri, ondan aldığı "övgü"ler ve Batı basınının pohpohlayıcı yayınları TRT borozanından döne döne tekrarlanarak aşağılık bir reklam havası içinde kamuoyuna aktarılırken, uşak basın sayfaları da Amerikan yaltakçılığını had safhaya vardırdı. Bu onur kırıcı durumdan rahatsızlık duyan bazı yazarlar "ayıptır, bu kadar çığırtkanlık yapmayın" dedilerse de, aynı gazetelerin haber başlıkları bile fazla etkilenmedi.

T.C. için yalnızca ekonomik ambargoya katılmanın yıllık faturası 2-3 milyar dolara ulaşıyor. Askeri müdahaleye katılma durumunda ülke ve halkımızın uğrayacağı kayıplar ise parayla ölçülemeyecektir. ABD Başkanı, Türkiye'ye Kuveyt Emiri'nin ödeme yapacağını söylemiş. **Bu tam da kiralık katil tutan bir mafya babasının söylemidir. Ama tek varlık koşullarını emperyalizme uşaklıkta gören soytarılar, bu vaadleri sevinçle karşılayıp ellerini ovuşturarak kendilerine verilen rolün gereğince hareket etmeyi sürdürüyorlar.** Bunun adına da "haysiyetli dış politika" diyorlar.

İncirlik, NATO Güvencesi ve Özal'a Savaş Yetkisi:

Bu gelişmeler Özal'ın fiili başkanlığını da tam anlamıyla yerine oturttu. Amerikan Başkanı Bush'un "sadık köpeğim" der gibi sırtını sıvazladığı Özal, Türkiye'yi bu krizde "tek adam" görünümünde yönetirken,aslında **ABD Başkanı'nın Türkiye'deki gölgesi** türünden bir işleve sahip oldu. Hükümet de **gölgenin gölgesi** durumuna düştü. Meclis **büsbütün işlevsiz** kaldı. Bu, hakim sınıfların kendi sorunu. **Halkımızı ilgilendiren yönü** ise, bu şekilde nasıl kararlar alındığı, ülkemizin nerelere sürüklendiği, Özal ve asker-sivil çetesinin halk muhalefetine ve özellikle de Kürt ulusal hareketine karşı ne tür planlar yaptığıydı...

Muhalefetteki düzen partileri, Özal'ın izlediği siyaseti eleştiriyormuş havası içine girdiler. Ama, adet yerini bulsun diye yapılan meclis görüşmesinde "Boru hattının kapatılmasında aceleci davranıldığı" türünden eleştirilerin ötesine geçilmedi. Hayati konularda Özal sürekasının üstüne gidilmedi. Hükümet sözcüsü Bozer; "Üslerin kullanımı konusunda Baker'in bir talebi esasen olmamıştır" diyordu. Ne demekti "esasen"? Ya olmuştur, ya olmamıştır. Bunu bile soran eden olmadı. ABD'ne gizli sözler verildiğini bütün gazeteler yazdığı halde, **İnönü-Demirel Meclis'te bunları eşelemekten kaçındılar. Özal'ın Meclis'ten istediği yetkiyi "maceraya açık ve tehlikeli bir istem" olarak eleştirirken T.C.nin bir oldu bittiyle savaşa sokulmasını önleme yönünde ciddi ve kararlı bir tavır da koymadılar.**

Özal'ın hükümet adına istediği yetki, nasıl bir yola girildiğini apaçık gösteriyordu. Hiç bir kayıt ve koşula bağlı olmaksızın, hükümete "savaş hali ilanı, Silahlı Kuvvetlerin kullanılması, yabancı ülkelere gönderilmesi veya yabancı silahlı kuvvetlerin Türkiye'de bulunması" konularında peşin olarak yetki istenmesi, **ABD'nin vereceği somut görevleri anında yerine getirebilme** gayesi dışında bir anlam taşımıyordu. Türkiye'ye saldırı olması halinde, Meclis tatilde ise Cumhurbaşkanı'nın da yetki kullanabileceği Anayasa'da yazılıydı. Bununla yetinilmeyerek istenen yetki, bir saldırı olmadan da Türkiye'nin savaşa sokulabilmesi içindi. Brüksel Toplantısı'nda NATO Konseyi'nin T.C.ne verdiği "koruma" güvencesi sebepsiz değildi. ABD gerektiğinde İncirlik Üssü'nü kullanma konusunda Özal yönetimini ikna ederken, bundan dolayı Türkiye'nin Irak saldırısına maruz kalma olasılığı gündeme gelmiş ve bu da NATO'nun Türkiye'yi savunma konusunda peşinen açıklama yapmasına ihtiyaç doğurmuştur.

Washington Post gazetesi, bir Amerikan yetkilinin ağzından "***Şayet Türklerin riskli bir işe girmelerini istiyorsanız, o zaman onları desteklediğinizi göstermeniz gerekir***" sözlerini aktarmıştır. İşte Baker'in Ankara'ya gelmesi de, NATO güvencesi de, bu riskli işlerin yüklenmesiyle ilgilidir. NATO kurmayları yıllardır "*Türkiye'ye güneyden gelecek bir saldırının NATO'yu bağlamayacağını*" söylüyorlardı. Şimdi ise güneyde jandarmalık yapacak bir Türkiye'ye peşin garantiler verme ihtiyacını duyuyorlar.

İncirlik'in kullanımına izin verilip verilmediği tartışması bile abestir. **Krizin başından beri İncirlik ABD'nin savaş hazırlıkları doğrultusunda kulla-**

nılıyor zaten. Irak'a karşı ABD'nin en etkili hava saldırı silahı olarak TV'de tanıtımı yapılan radara yakalanmama özelliğine sahip "Uçan Yarasa"lar,F-111' ler İncirlik'e inip inip kalktığı gibi, füzeler ve bazı uçaklara nükleer bombalar da yerleştiriliyor. Gazetecilerin fotoğraf makinelerini parçalayıp tabanca çekerek "Vururum ulan sizi, her haber yazılmaz" diyen yüzbaşı hiç bir soruşturmaya uğramıyor. Amerikan askerlerinin grevci işçiler karşısındaki kudurganlıkları hoş görülüyor. Amerikan çıkarları "milli güvenlik" sayılarak grevler erteleniyor. Savunma Bakanı'nın "Türk Tesisi" dediği İncirlik'te "Türklere yasak bölgeler" bulunduğunu gazeteler yazıyor. İncirlik daha nasıl kullanılır?..

Özal'ın hükümet adına istediği sınırsız savaş yetkisi, ANAP içi muhalefetin de karşı çıkması sonucu taslaktaki şekliyle verilmedi. Ama "saldırı vukuu halinde" kaydı düşülerek, değişikliğe uğratılıp verildi. Bu kayıtla Cumhurbaşkanı'nın yetki kullanabileceği Anayasada zaten yazılıyken, **Meclis'ten Hükümet'e (aslında gene Özal'a) verilen bu yeni yetkinin anlamı nedir? Hiç bir işlevi olmasa neden alınmaya çalışılmıştır? Sırf Özal'ın prestijini kurtarmak için mi? Hayır. Özal liderliğinde faşist devlet, dönüşsüz bir yola girmiştir. ABD'ne savaş hizmeti verecektir.** Üsler kullanıma açıktır. ABD Türk Ordusu'nu özel olarak savaşa sürmese bile, üslerin kullanımı Türkiye'yi savaşın içine çekecektir. Türkiye'ye bir saldırı olmadan da Türk Ordusu'nun savaşa katılmasına, o yetkideki kayıt engel değildir. İcabında, sınırda patlayan -veya kendileri tarafından patlatılan- bir bombayı, "Saddam'ın Türkiye'ye saldırısı" diye ilan ederek, faşist Özal yönetimi, bütün savaş yetkilerini kullanabilecektir.

Daha şimdiden gizli bir seferberlik başlatılmıştır. Genelkurmay Başkanlığı bakanlıklara yazı göndererek savaşta gerekli ihtiyaç maddelerini depolamalarını, ordu hizmetine personel ve araç-gereç ayırmalarını istemiştir. Bütün yalanlamalara rağmen ihtiyatların silah altına çağırılmaları gündemdedir. İngiliz Herald Tribune gazetesi, Brüksel toplantısından edindiği izlenimle *"Türkiye ile Amerika, Saddam Hüseyin'i devirmek ve Irak'ı istikrarsızlaştırmak için askeri ve istihbari alanda daha sıkı işbirliği yapacak"* diye yazmıştır. Bu doğrultuda T.C.nin Irak sınırından adam ve silah sızdırma olasılığına dikkat çekiliyor. Ayrıca yine ABD'nin istemi doğrultusunda güneydoğu sınırlarına hava komandoları ve önemli miktarda askeri güç kaydırılarak Irak'ın S.Arabistan sınırından bu tarafa asker çekmeye zorlanması söz konusudur.Bunu aktaran gazete *"Ankara, Saddam'ın gitmesi için bayrağı ele aldı ve bu mücadelede Amerika'yı dahi şaşırtan bir duyarlılık gösterilecek"* diye ekliyor.

Faşizm,Savaş Hali İlanıyla İçerde Halkı Boğmak,Bir On Yıl Daha Kazanmak İstiyor!

Faşist Türk Devleti, bölgede oluşan savaş ortamından çok yönlü yararlanmak, hem dış ilişkileri hem de iç durumu açısından bu ortamı altın bir fırsat olarak değerlendirmek istiyor. Emperyalist dünyayla uşaklık ilişkilerini güçlendirme, verdiği hizmetler karşılığında ekonomik-siyasi-askeri bakımdan yoğun destek görme ve bazı özel ödüller kazanma gayesi, içerdeki halk muhalefetini ezme ve sınıfsal-ulusal tahakkümünü pekiştirme arzusu ile her zaman olduğu gibi tam bir bütünlük içindedir. Ülkemizde görülen olağanüstü dönemler bu iki yönü hep birarada öne çıkarmış, ne zaman emperyalizme büyük hizmetler verilmişse halka da dehşetli baskı uygulanıp büyük acılar verilmiştir. On yılda bir ipleri germek, halk güçlerini boğazlamak, emperyalizme daha üstün hizmet vermek Türk hakim sınıflarının düsturu, vazgeçilmez yaşam koşulu olmuştur. **12 Eylül'ün on yılı dolarken düzenin sallanan çivilerini bir kere daha berkitmek için SS kararnameleri çıkartıp örtülü bir sıkıyönetim uygulamaya yönelen hakim sınıflar, yeterli görmedikleri bu uygulamayı çok daha ileriye nasıl götüreceklerini düşünürken, bölgede doğan savaş ortamı ayaklarının önüne büyük bir fırsat getirmiştir. Savaşa katılmaları halinde gelmiş geçmiş sıkıyönetim ve olağanüstü faşist terör dönemlerinin en amansızını T.C. tarihi sayfalarına ekleyecekleri hiç kuşkusuzdur. Bölgesel savaş patlak verdiğinde doğrudan içine girmeseler bile, ülkeyi etkileyen savaşı bahane ederek içerde yine "Savaş Hali" ilan edecekleri de kesin gibidir. Bu durumda eşi görülmemiş bir faşist terör kasırgasıyla iç siyasal zemini tekrar düzleyip 2000'e kadar bir on yıl daha kazanmak isteyeceklerdir.**

50 milyar dolar dış borcun üstüne yeni faturaların da kesildiği bağımlı ekonomiyi her ne kadar emperyalistlerin açacağı yeni kredilerle dar boğazlardan esirgeme durumları olsa da, dünya ekonomisinin içine girmekte olduğu yeni buhranı ve bunun kendilerine getireceği yükleri öne sürerek halkı daha büyük "fedakârlık"lara çağıracak, bundan da öte "savaş içindeyiz" ya da "savaş ortamında bulunuyoruz" diyerek cebren kemer sıktırmaya yöneleceklerdir. Bu doğ-

rultuda şimdiden örnekleri görülmeye başlanan "milli güvenlik" gerekçesiyle grev "erteleme"lerini aleni ve sistemli bir yasaklamaya dönüştürecek, ayrıca her tür direniş eylemini "savaş hali" yasaları ile topyekün yasak ilan edip bastırmaya çalışacaklardır. Devlet politikasına muhalefeti görülen sendika ve dernekleri savaş ortamında kesinlikle yaşatmak istemeyecek, "vatan hainliği" vb. suçlamalarla yaygın dernek kapatma ve geniş kitle tutuklamalarına girişeceklerdir. Yürürlükteki kararnamelerle zaten yayını engellenen sol dergileri apar topar kapatıp bugüne kadar çıkan sayıları üzerinden tutuklama ve hapis cezalarıyla geçmişin acısını da çıkarmaya çalışacak, daha genelde legal faaliyet alanından onbinlerce insanı içeri almaya bakacaklardır.

"Savaş Hali" ilanıyla ceza ve tutukevlerinin yeniden Esat Oktay'lara teslim edilip belki 12 Eylül askeri faşist cunta döneminden daha dehşetli uygulamalara sahne edileceği ve bu arada rehine gibi tutulan idamlıkların infazına da geçilmek isteneceği açıktır. Emperyalistlerin yoğun destek sundukları bir durumda "acaba Avrupa ne der" kaygısından da sıyrılmış olarak her türlü pervasızlığı gösterebileceklerdir. **Bu koşullarda faşizmin kudurgan saldırılarını sınırlayabilecek, bazı aşırılıklarını önleyebilecek yegâne etken iç kamuoyu baskısı, yani halkımızın ses yükseltmesi ve devrimci güçler etrafında canlı bir direniş göstermesi olacaktır.**

Kürdistan'a Düşünülenler

Yine değindiğimiz durum, Kürt ulusal sorunu önünde zorlanan ve "askeri çözüm"ün iflası üzerine kültürel-siyasal bazı tavizlerden daha fazla koçınamayacakları bir açmazın içine giren Türk hakim sınıflarına "tanrının büyük bir lütfu" gibi gözüktü. Kürdistan'da "bir daha ot bitmeyecek" askeri hal yolları, yani geçmişte çokça yaptıkları türden imha operasyonları, soykırım harekâtları için, ortaya çıkan savaş koşullarını aramakla bulunamayacak tarihi bir fırsat olarak algılamaya başladılar.

Bölgede savaş ortamı başgöstermeden önce SHP bir "Kürt Raporu" hazırlamıştı. Hükümet kanadı bir "reform" paketi açmak için henüz erken olduğunu düşünerek bu rapora şiddetle karşı çıkmış, arkadan kumandalı başbakan Akbulut "Bu topraklarda yaşayan herkesin Türk olmak mecburiyetinde olduğunu" söylemiş ve DGM rapora soruşturma açmıştı. Körfez olayından sonra SHP raporunu SHP'nin kendisi bile konuşmaz oldu. Adeta üzerine almış olduğu bir külfetten kurtuldu. Düzenin bütün güçleri yine el birliğiyle "askeri çözüm"e sarılıp başka "çözüm" taslaklarını rafa kaldırdıkları gibi, dünyada yaşanan kriz sayesinde Kürt sorununu sorun olarak da gündemden düşürme olanağına kavuştular.

Faşist Türk Devleti'nin emperyalizm hizmetinde savaşa girmesi ya da bir oldu bittiyle kendini savaşın içinde bulması halinde, Türkiye Kürdistanı bölgedeki en kızgın savaş alanlarından biri olacaktır. Bu durumda da, faşist Türk Ordusu, Irak'ın sahip olduğu kimyasal bombaların aynısını -kendi elinde yoksa bile Amerika'dan alıp- Kürt halkına yağdırabilecek ve bunu Saddam'ın üstüne atabilecektir. I.Dünya Savaşı'nın tozu dumanı arasında, içerdeki Ermeni ulusal hareketini bertaraf etmek için Türk ordularının yaptığı soykırım ve tehcir, çok çarpıcı bir örnektir. Ortadoğu sathında iki dünya savaşını anımsatan boyutlarda savaş dumanı yükseldiği ve T.C. de bu savaşın içinde yer aldığı taktirde, kanlı tarihinin sayfalarına yüzbinler ve milyonlarla sayılan bir Kürt soykırım ve tehcirini de eklemesi işten olmaz. İttihat-Terakki paşaları *"Zo'ları hallettik, sıra Lo'larda"* demişlerdi. Ama torunları iyi bilsinler ki, "Lo"ların bir büyük soykırımdan arta kalanı bile Kürdistan'ı kendilerine mezar etmeye yetecektir.

Doğrudan savaşa girmeyip de ülkede "Savaş Hali" ilan etmeleri, Kürdistan'da yine son 6 yılda yaptıklarından çok ileri boyutlarda barbarlık yapmalarına imkân verir. Direnişin gelişkin olduğu ilçelerle dağ köylerini daha yoğun askeri abluka altına alıp çok geniş tutuklamalar yapmaları, onbinler ve yüzbinleri toplama kamplarına doldurmaları, tehcire uğratmaları, gerilla bölgelerini havadan yoğun şekilde bombardıman etmeleri hep mümkün ve muhtemeldir.

Somut olarak daha neler yapabilecekleri bir yana, yaşanan savaş ortamından, Kürdistan'daki ulusalcı ve komünist devrimci gerilla kuvvetlerini imha etme, Kürt halkını kan içinde boğma, Kürt sorununu bir kez daha "askeri çözüm" yoluyla bertaraf etme yönünde yararlanmayı en büyük kazanç sayacakları, bunun için daha şimdiden çok şeytanca planlar yaptıkları kuşku götürmez bir gerçekliktir. Ama bütün kuşkuların üzerinde olan bir şey daha var ki, savaş hali uygulamaları içinde en esaslı tokatları yine Kürdistan'daki silahlı halk güçlerinden yiyeceklerdir. Dışa yönelik gerici savaş yürütmeleri durumunda devrimci iç savaş koşulları daha elverişli hale gelecek, Kürdistan'a ne kadar ateş yağdırsalar halkın silaha sarılmasını bir o kadar körüklemiş olacaklardır.

Ülke genelinde ve Kürdistan özgülünde faşizmin savaş hali uygulamalarını, hele de bir gerici bölgesel savaşa T.C.nin doğrudan katılma durumunu,alışıl-

mış olağanüstü dönemlerden çok daha ciddi düşünmek, o derece yüksek bir sorumluluk duygusuyla hareket etmek gerekiyor. Faşizmin karşı-devrimci amaçları doğrultusunda bir fırsat olarak değerlendirmeye çalışacağı bölgesel savaş koşulları, bizlere de muazzam devrimci fırsatlar sunacaktır. Sorun hangi tarafın kendi fırsatlarını daha iyi değerlendireceği ve daha kazançlı çıkabileceği sorunudur. Bizler açısından sorun, gerici savaşları ya da savaş koşullarını devrimci iç savaşlara dönüştürme sorunudur. Bu açıdan tarihsel bir süreçtir önümüzde olan.

Irak'ın Parçalanma Durumu ve Musul-Kerkük Hesapları

Irak'ın Kuveyt'e saldırısından çok değil bir hafta önce Demirel; *"Musul-Kerkük Misak-ı Milli sınırları içerisindedir. Irak'a karşı bugüne dek fazlaca hoşgörülü olan tavrımız zamanla değişebilir"* diye gevelemişti. Körfez olayı uşak Türk Devleti'nin Irak'a karşı tutumunda "hoşgörü"den eser bırakmadı. Üstelik **Amerikan senaryoları yalnız Saddam'ın devirilmesi ve Irak'ın Kuveyt'ten çıkarılmasını değil, bu ülkenin parçalanmasını da öngörmeye başladı. Acaba babaları nasıl bir paylaşım düşünüyordu?..**

Milliyet gazetesinde Derya Sazak yazdı; Çankaya Köşkü'ne ellerini ovuşturarak giren dalkavukları Özal'a *"Sayın Cumhurbaşkanım, **acaba Musul ve Kerkük'ü de alabilir miyiz?"*** diye soruyorlarmış. O da ***"Durun bakalım, gün ola harman ola"*** diyormuş. Az bir zaman önce bu konuyu gündeme getiren Demirel ise; *"Savaş siparişi mi aldınız?.. Eğer, aklınızdan Musul ve Kerkük'ü almak geçiyorsa, **bunu size kimse yedirmez.**"* demiş.

Kendisi dururken Özal'ın "Musul-Kerkük fatihi" olmasını çekemeyeceğinden mi böyle konuşmuştur? Bu da olsa bile, asıl neden, oraları T.C.ne katmanın, hem çok zor, hem de sonrası için çok sorunlu bir şey olacağıdır. Askeri açıdan zorluklarını irdelemeyi bir kenara bırakalım. Her şeyden önce ağababaları ABD'nin oluru olmadan böyle bir şeye yeltenemezler. **Saddam kendi kafasına göre Kuveyt'e de girebilir, başka Körfez ülkelerine de. Ama bunların öyle bir hareket serbestisi yoktur. Koşulları çok elverişli görseler ve yanıp tutuşsalar da, Washington'u ikna etmeden hiç bir girişimde bulunamazlar. Onun olur verebilmesi ise bir kaç bakımdan çok zordur.**

En önemlisi, Irak'ın Kuveyt üzerindeki "tarihsel hak" iddiasına şiddetle karşı çıkmış olan ABD ve müttefikleri, T.C.nin Musul-Kerkük üzerindeki "tarihsel hak" iddiasına açık bir destek veremezler. **Türk devletinin iddiası Irak'ınki kadar da bir meşnete sahip değildir. Kuveyt nüfusu bütünüyle Araplardan oluşurken, Musul-Kerkük yoğun olarak Kürt ulusunun yaşadığı, azınlık olarak da -Türk değil- Türkmenlerin bulunduğu bir bölgedir. Tarihsel olarak da Kürdistan'a aittir, canlı nüfus yapısıyla da...** Bu gerçekliği nedeniyle emperyalistlerin o bölgede kendilerine bağımlı bir Kürt devleti kurulmasını sağlamaları, orayı T.C.nin ilhak etmesine onay vermelerinden daha kolaydır. Kuveyt'i ayrı devlet yapan da, Musul-Kerkük'ü Irak'a bırakan da İngiltere olmuştur. Şimdi **Kuveyt konusunda kıyameti koparan ABD-İngiltere ve diğerleri, Musul-Kerkük'ün T.C. tarafından iç edilmesine göz yumarlarsa bunu dünyaya anlatamazlar.** Ne diyecekler? "Kuveyt bizim malımızdı, elden gidince savaş açtık. Musul-Kerkük'te böyle bir durum yok, tam tersine şimdi bizim oldu" diyemeyeceklerine göre, biraz "mantıki" ve "hukuki" bir şeyler icad edip onlara yaslanmaları gerekecek. **"Uluslararası hukuk" dedikleri şeyi ellerinde bir oyuncağa çeviren ve istedikleri zaman ırzına geçebilen bu dünya haydutları, isterlerse biraz başlarını ağrıtarak bu işi de halledebilirler, ama kendileri için tek seçenek durumuna gelmedikçe, T.C.nin özel çıkarları için kendi başlarını ne diye ağrıtsınlar?..**

İkinci olarak, Musul-Kerkük'ün T.C.ne katılması demek, **Türkiye Kürdistanı'nın genişletilmesi** demektir. **Irak Kürtlerinin bu taraftaki Kürtlerle birarayа gelmeleri** demektir. **Her iki tarafta da gelişkin olan Kürt ulusal hareketinin, yine ayrı örgütsel yapılarını korusa da bir ülke sınırlarında toplanması ve iki ayrı devlet yerine tek bir devletle savaşmaya başlaması** demektir. **İşte bu da, hem T.C.nin istikrarına büyük önem veren emperyalistlerin, hem de "bölünmez bütünlük" konusunu herşeyin üzerinde tutan uşakların iyi düşünmek zorunda kalacakları bir şeydir.** Yani kısa vadede bir miktar toprak kazanan T.C. uzun vadede daha büyük toprakları kaybedebilecektir. Diyelim ki, Musul-Kerkük, zengin petrol kaynakları nedeniyle bu riski göze aldırır. Ama beri yandaki GAP, onlar için daha az kıymetli değildir.

Üçüncü olarak, **emperyalistlerin Irak'ı parçalama planları, ancak bu ülkenin toplu bir yenilgiye uğratılamaması ve bu ülkede kendilerine hizmet edecek bir siyasal yapının oluşturulamaması halinde işletilecektir.** Yoksa, örneğin Saddam devirilip yerine uşak bir rejim geçirilir ya da Saddam dize gelip koşullarını kabul ederse, bu ülkeyi neden parçalasınlar? Şu doğrudur; bugünkü yapısıyla Irak, Körfez ülkeleri kadar kendi sömürülerine açık değil. Ayrıca da bölgede bir "çıban başı"!.. Dolayısıyla Kuveyt'i

geri almakla yetinme yerine, Irak'ı da elde etme, olmazsa bazı parçalarını kopartma arzusunu taşırlar. **İş bu noktaya gelince, ABD hangi seçeneği öne çıkartır? T.C.nin Musul-Kerkük istemini mi, yoksa Barzani ve Talebani'nin Kürt Devleti istemini mi?**

İşte, Musul-Kerkük üzerine düşler kuran, yorum yapan Türk gericiliği, bunu da düşünmeden edemiyor. Dahası ABD'nin bu ikinci seçeneği öne çıkaracağı konusunda yoğun endişeler taşıyor:

*"Çankaya'daki 'Kriz Masası' yoğun düşünce jimnastiği içinde. 'Saddam sonrasında, Amerika bölgede bir Kürt devleti kurulmasına ön ayak olur mu?.. Olursa, Türkiye, Amerika'nın yanında yer aldığı için, bu politikasından zarara uğrar mı?'... **Sorun bu. Çankaya-daki 'Kriz Masası' en çok bu konularda tez geliştirmeye çalışıyor.** Ve C.Başkanı Özal, 'Saddam sonrasına, bize Kürt devleti gibi bir tezle geldiklerinde hazırlıklı olmalıyız.**Bizim aleyhimize bir durum doğmasını önlemeliyiz' diyor.**"* (Yalçın Doğan -Milliyet)

Doğrudur, **Türk gericiliği, en az kendisi kadar Amerikan uşağı olmak kaydıyla da olsa bir Kürt devletinin kurulmasını istemez. Bundan büyük rahatsızlık duyar.** Çünkü bu durum Türkiye Kürdistanı'nın kopma eğilimine de nesnel olarak güç verir. Ayrıca bugün Amerikan seçeneği olarak kurulacak bir Kürt devleti, yarın ABD karşıtı bir güç durumuna da gelebilir. Şurada aynı Amerikan-NATO şemsiyesi altında Yunanistan'la nasıl didiştikleri de düşünülürse, endişe nedenleri çok iyi anlaşılır.

Aslında T.C. için en iyisi, Kürtlerin ayrı ayrı gerici devletler arasındaki paramparça yapılarının devam etmesi, yani statükonun korunmasıdır. Irak'ı dize getirebilirse, ABD için de, bu en iyisi olur. Onun Kürt Devleti senaryoları, esasen Irak'la savaşında Kürtleri kullanma temelinde geliştirdiği aldatıcı bir şeydir. Kendisi için orada küçük bir Kürt devleti tek seçenek haline gelmedikçe, bunu o da istemez. **Türk gericiliği bu konuda ABD'den garanti** istemekte, o da *"bu işin bir taktik olduğunu, endişe etmemelerini, gerekirse Saddam'dan sonra Barzani'lerin de işini elbirliğiyle halledebileceklerini"* söylemektedir herhalde.

Bölgede Savaş Olasılıkları ve Devrimci Olanaklar:

Tüm dünya güçlerini, adeta bir dünya savaşı öncesindeki gibi yoğun şekilde hareketlendiren Ortadoğu krizi, şayet Irak emperyalist ablukaya boyun eğmezse, savaşsız sonuçlanmayacaktır. Saddam, Avrupa'ya "III. Dünya Savaşı'nı önleyin" diye çağrı yapıyor. Patlak verecek savaşı böyle nitelemek şu açıdan gerçeğe uygun düşmez; Emperyalist devletlerin hepsi bir tarafta, kendilerine kafa tutan ve çıkarlarını zedeleyen bir bölge gericiliğiyle savaşacaklar. Emperyalistler arası bir paylaşım savaşı olmayacak. Onlar arasındaki dalaşma giderek şiddetlenecek olmakla birlikte, bu kriz içinde birbirlerine girmeleri sözkonusu değildir. Ama, **bunların ittifak halinde Irak'a karşı verecekleri savaş, tüm bölgeyi yangın yerine çevirecektir ki, büyüklüğü ve şiddeti bakımından dünya savaşlarını da çağrıştıran bir olay olacaktır.**

Dağılan sosyal-emperyalist blokun üyeleri de dahil olmak üzere tüm emperyalist güçler ve hemen hemen bütün dünya devletlerinin bu derece birlik sergiledikleri, bu ölçüde geniş katılımlı ekonomik ambargo ve bu kadar sıkı askeri abluka uyguladıkları bir başka örnek görülmemiştir. Yine ABD'nin Körfez'e yığdığı askeri güç, bu güne kadar hiç bir yere yığmadığı büyüklüktedir. Buna katılan başka devletlerin gücü de eklenirse, ne muazzam bir savaş hazırlığı içinde oldukları daha iyi anlaşılır.

ABD, Çevik Kuvvet askerlerini bölgede biriktirmeye devam ediyor. Hali hazırda 80 bini bulan bu kara gücünü 250 bine kadar çıkartmayı hedeflediği aktarılıyor. **Deniz ve hava üstünlüğü ne kadar büyük olursa olsun, Irak güçlerini Kuveyt'ten çıkartmak ve Irak'ı tam bir yenilgiye uğratmak için, bu yetmez. Hava desteğinde kara savaşı vermesi gerekir. Bu da daha çok sayıda asker göndermesini zorunlu kılmaktadır.** Amerika'da yedeklerin de silah altına alınmaya başlanması, asker sevkiyatının artarak süreceğini gösteriyor. **Pentagon'un hesabı, karada da üstünlük sağlayacak duruma gelip, savaşı ondan sonra başlatmaktır.** Bu arada NATO müttefiklerinin daha çok askeri güç katmalarını istiyor. Ayrıca bir BM gücü oluşturmaya çalışıyor. Geçmişte Kore'de yaptığı gibi, bir çok devletten de bu kılıf altında asker almayı tasarlıyor. **Güç yığmaya devam ettiği süre içinde, askeri ablukayla pekiştirdiği ekonomik ambargonun etkisini göstermesini, Irak'ın bu şekilde yıpranmasını ve zayıflık belirtileri göstermesini bekliyor. Fakat, tam bir "Rambo" havası içinde, gemilere uyarı ateşi de açarak yürüttüğü abluka, savaşın bir kıvılcımla erkenden başlamasını da gündeme getiriyor.**

Saddam, elindeki kozları çok hesaplı ve etkili şekilde kullanarak, emperyalist cephe lideri ABD'yi günden güne zora sokuyor ve prestij kaybına uğratıyor. En son olarak, ülkesini açlıkla tehdit eden ablukaya karşılık, Kuveyt ve Irak'taki Batılı yabancıları rehin alması, özellikle de **Amerikalı ve İngi-**

lizleri stratejik tesislere yerleştirmesi, ABD'nin elini kolunu -şimdilik- bağlamış bulunuyor. Çünkü açacağı savaşta üstünlük sağlaması, ilk anda o askeri tesis ve üsleri vurmasına bağlı. Bu ise kendi vatandaşlarını vurması demektir ki, Amerikan ve Batı kamuoyuna bunun hesabını veremeyeceğinden,göze alamaz. Şimdi bu durum karşısında "Saddam'ın o insanları rehin almakla canilik yaptığı" suçlamalarını yöneltiyor. Oysa en büyük canilik kendi yaptığı ablukadır.

Saddam bu kararlığını sürdürürse, savaş er geç patlak verecektir. **O da gerici ve saldırgan bir güç olarak, yaşanacak trajedilerin sorumluluğunu paylaşacaktır. Ama asıl büyük sorumluluk emperyalist cephenin ve özel olarak da dünya jandarması rolünü tam bir pervasızlık içinde sürdüren ABD emperyalizminin olacaktır.**

Dünyanın her tarafında belki yüzlerce savaş senaryosu yazılıyor. Bunlar üzerinde durmanın alemi yok. Ancak bizler **gelen savaşın, hem çok şiddetli, hem oldukça yaygın, hem de uzun süreli olacağının bilincinde olmalıyız. Emperyalist güçler, bölgedeki uşaklarını da harekete geçirerek bir çok cepheden saldıracaklar Irak'a.** Bir taraftan uşak Arap rejimleri, bir taraftan İsrail, bir taraftan T.C. katılacaktır işin içine. ABD, şu durumda İsrail'i özellikle geri planda tutuyor. O da hiç sesini çıkartmadan köşesinde bekliyor. Çünkü erkenden onun aktif pozisyona geçirilmesi, Arap dünyası içinde çok daha büyük tepkiler doğurur. Savaş durumunda ona da iş düşecek. **T.C. ve İsrail, savaş koşullarını özellikle Kürdistan ve Filistin'i düzleme yolunda değerlendirmeye çalışacaklar. Ama, halkların elinden en çok da bunların çekeceği var.**

Arap ülkelerinden Irak ordusuna on binlerce gönüllü yazılıyor. Emperyalizmin kendi elleriyle büyütmüş olduğu "küçük askeri dev", külahların tamamen değişildiği bir durumda, hem nesnel olarak bölge halklarının anti-Amerikancı/anti-emperyalist öfkesini kabartıyor, hem de doğal olarak bu birikimi kendi potasına akıtıyor. Böyle de olsa,emperyalizmle halkların olağan koşullarda görülmeyen biçimlerde yüz yüze gelmeleri, uşak rejimlerin aynı şekilde kendi kendilerini fazlasıyla teşhir etmeleri, olumlu bir durum yaratıyor. Savaş hali bu çelişkileri çok daha kızıştıracak ve bölgedeki devrimci dinamikleri geliştirecektir. **Gerici savaş içinde ve savaş sonrasında yer yer güçlü devrimci hareketler yükselecektir. Arap ulusal uyanışı, Filistin ve Kürt ulusal direnişi, ayrıca en gelişkin olarak ülkemizde görülen sosyal kurtuluş bilinci, bu olağanüstü süreçte sıçramalı gelişmeler göstermeye açıktır. Halklara büyük yıkım getirecek emperyalist-gerici yağma savaşları, büyük devrimci olanaklar da yaratabilir. Esasen bugünden bu olanaklar var, daha büyükleri de beliriyor. Sorun bunları değerlendirmektedir. Emperyalizm zincirinin bölgedeki zayıf halkaları, savaşın sıcaklığı içinde koparılamasa bile, savaş sonrası koparılacak duruma getirilebilir pekâlâ...**

Irak Kürdistanı'nda Durum, Barzani-Talabani'lerin Tutumu,Emperyalist Abluka ve İşgal Koşullarının Irak'ta Halka Yüklediği Sorumluluk

Bu zayıf halkalardan biri olan Kürdistan (ki ayrı ayrı her parçası, bağlı bulunduğu devlet sınırları içinde en istikrarsız bölgeyi oluşturmaktadır) eli kulağında gelen savaşın en sıcak alanlarından biri olacaktır. Irak Kürdistanı, emperyalist ve gerici güçlerin,üzerinde ayrı ayrı yoğun planlar da yaptıkları bir odak durumuna gelmiştir.Şüphesiz gerici savaş en şiddetli haliyle Irak-Kuveyt-S.Arabistan ekseninde yaşanacaktır. **Ama emperyalist cephe tarafından hedeflenen Irak sınırları içinde olup,T.C.nin de savaşa katılması halinde iki ateş arasına düşecek olan bu Kürdistan parçası, bir o kadar kızgın atmosfere sahip olacak.** Bu açıdan özel bir ilgi ve dikkat çekme durumundadır.

Ne yazık ki, Irak Kürdistanı ulusal güçlerinin ağırlıklı kesimi, devrimci açıdan umut verici durumda değil. Tam tersine emperyalist cepheye umut vermektedir. Dergimizin geçen sayısında -Ortadoğu'da Son Durum (II) başlıklı yazıda- Kürt hareketlerinin son durumunu değerlendirmiş ve Irak Kürtlerinin iki büyük örgütü olan IKDP ile YNK'nın ABD emperyalizmi tarafından **onur kırıcı biçimlerde kullanılmaya ne kadar açık** olduklarını belirtmiştik. Irak merkez olmak üzere bölgenin savaş ortamına girdiği son durumda bu durum daha bir belirginlik kazandı. Talabani apar topar Amerika'ya gidip emperyalist haydut başıyla işbirliği içine girdi. Barzani de, "ABD bize güçlü silahlar versin, bölgede kendisi için tehdit olan Saddam'ın işini bir ayda bitirelim"(!) diyordu. Bunu söylerken daha Kuveyt olayı yaşanmamıştı.**Şu durumda bunların liderliğindeki Irak Kürtlerinin büyük cephesi Saddam'la savaşında ABD'nin kuzeydeki vurucu gücü olmaya hazır bir görünümdedir. Böyle bir rol içinde T.C. ve İsrail'le de ortaklık yapabilir.** Zaten

T.C.nin sınırında olduğundan şartları da çok uygun.

Daha önce de belirttik. Kürtler elbette kendi ulusal kurtuluşları için savaşmalıdır. Ama bu savaşta "düşmanımın düşmanı dostumdur" mantığıyla herkesle işbirliğine açık olmaları, daha da ötesinde maddi yardım ve çeşitli vaadler karşılığında emperyalistlere vurucu güç olarak hizmet etmeye yönelmeleri, bu savaşın ulusal-demokratik özünü zedeleyip kendilerini gerici bir konuma düşürür. **Irak Kürdistanı'ndaki ulusal hareket için bugün doğru olan, kendi davasını sürdürmesi, fakat emperyalizme güç vermekten özenle kaçınmasıdır. Gerici bir dalaşmada kimsenin tarafını tutmaması, somut olarak bugün yaşanan durumda Irakın Kuveyt işgaline de onay vermemesi, fakat her şeyden önce emperyalist müdahale ve ablukaya tavır alması, okun sivri ucunu emperyalizme yönelterek gündeme getirilen savaşa karşı çıkması, Irak'ın emperyalist saldırı ve işgale maruz kalması halinde -hatta saldırı fiilen başlamadan öncee- Saddam'ın devlet güçleriyle ateşkes yaparak emperyalist ordulara karşı vaziyet alması ve savaşmasıdır.** Bunun tersi, Kürtlerin ulusal çıkarlarına hizmet etmez, kurtuluş da getirmez. Emperyalist cephe güçleriyle doğrudan işbirliği yapılmasa bile, emperyalist güçler Irak'ı ezmeye çalışırken ve de işgal ederken,ayrı bir cepheden Irak güçlerine karşı savaşmak, nesnel olarak ve dolaylı yoldan emperyalizme hizmet etmek olur.

Denebilir ki, bu gerici bir savaşsa, neden iç bozgunculuk yapılmasın? Eğer emperyalist güçler arasında olsaydı, bu önerme doğru olurdu. Bölge kapsamında iki gericilik arasındaki bir haksız savaş olsa gene doğru olurdu. Fakat bu olayda, Irak da saldırgan bir gericilik olmasına rağmen, kendisi emperyalist olmadığı gibi **tüm emperyalist güçler ittifak halinde ve görülmemiş bir askeri yoğunlaşmayla onu dört koldan sarmış ve mahvetmeye yönelmişlerdir. Mahvetmek istedikleri aynı zamanda bütün bölgedeki halk güçleri ve ulusal hareketlerdir. Bir ulusal hareket olarak Irak Kürdistanı cephesinin bu durumdaki sorumluluğu ne olur?** Normal koşullarda tartışmasız düşmanı olan Saddam yönetimiyle savaşına ara verip, asıl büyük düşman ve herşeyin de öncelikli sorumlusu olan emperyalizmle savaşmak, hatta bu savaşında,Saddam'ın kuvvetleriyle anlaşabilirse ittifak yapmak olur. **Ulusal kurtuluş hareketleri en başta emperyalizmi hedeflemedikçe zafere ulaşamazlar. Bölgemizde bu çok daha geçerlidir.** Umutlarını emperyalizmin teveccühüne bağlayan hareketler, bazen destek görseler de, hep yüzüstü bırakılmışlardır. Şimdi de, iki yıl yattıktan sonra, emperyalistlerin Irak'a karşı "Haçlı Seferleri" ile umutlanıp onların desteğinde savaşma ve olası bir Irak paylaşımında Kürt devleti kurma hevesine kapılan Barzani-Talabani önderliği, hayal kırıklığına uğramaya mahkumdur.

Ülkemiz ve Kürdistan Kesiminde Devrimci Sorumluluk, Sürece Dair Somut Görevler

Başından beri işlediğimiz gibi, emperyalizmin bölgeye yaptığı kapsamlı müdahale, muazzam askeri yığınak, Irak'a uyguladığı eşi görülmemiş abluka, yoğun savaş hazırlıkları ve bölge çapında "istikrarsızlık unsuru" sayılan her şeyin ezilmesine yönelik hummalı gayret, bütün halk güçlerinin emperyalizme karşı mücadele yükselkmelerini günün **en önde gelen, en vazgeçilmez, en yaşamsal** sorunu haline getirmiştir.

Durumu genişçe değerlendirmeye çalıştık. Gelişim seyrine uygun olarak, savaş ortamına yol açan kapışmanın ilk halkasındaki Kuveyt olayına da değindik. Saddam rejiminin niteliği, konumu, eyleminin içeriği, görünüşü ve gerçekliği üzerinde de durduk. Onu da bir bölge gericiliği olarak yargılamamız doğrudur. Fakat, görüldüğü gibi, onun küçük işgal hareketini bahane ederek, bu bölgenin ve özellikle de Körfez'in "kendisinden sorulduğu" havaları içinde her yeri işgal eden, tüm bölgeyi kasıp kavurmaya hazırlanan emperyalizm, tarihsel/güncel suçları ve ağır karşı-devrimci rolüyle öne çıkmıştır. **Süper haydut ABD, yığmış bulunduğu askeri güçle bölgeye oturma ve uzun bir süre bölgenin sıkıyönetim komutanlığı gibi bir işlev görme niyetindedir.** Saddam'a karşı yürüteceği savaştan öteye, böyle bir boyutu da vardır hareketinin. Böylesi bir durum, tarihte pek benzeri de olmayan, çok özgün bir yere sahiptir.

Bu durumda, gerici savaşın ağır tarafı olan ve aynı zamanda bölgenin tüm ilerici güçlerini sindirmeye yönelen emperyalist cephe karşısında, Irak gericiliği, bölge halklarının dolaylı müttefiki olmaktadır. Irak'taki halk güçleri, emperyalist saldırı ve işgal karşısında düşmanlığı geri plana düşen Irak devlet güçleriyle ittifak halinde savaşma gibi bir sorumlulukla yüz yüzedirler. **Başka ülkelerdeki devrimci güçlerin Saddam'la bir cephe oluşturmaları gerekmez, fakat aynı emperyalist cepheye karşı ayrı ayrı yürütülen savaşlar doğal bir cephe oluşturur ve bu durumda imkânı olanların fiili dayanışma ve yardımlaşma içine girmeleri de yanlış olmaz.**

Ülkemiz açısından bakacak olursak; faşist Türk devleti, emperyalist cephenin gözbebeği haline gele-

cek kadar onların bekçi köpekliğine kuvvet vermiş, **ikinci İsrail** konumuna gelmiştir. Şu halde halkımıza düşen sorumluluk çok açık: **Ülkemizdeki Amerikan-NATO varlığı ve faşist Türk devletinin güçleri amansız bir savaşın önde gelen hedefleridir. Emperyalistlerin açmaya kararlı olduğu savaşı ve bu savaşta T.C.-nin oynamaya yeminli olduğu rolü olabildiği ölçüde önleme, zorlaştırma, savaş içinde ise kuvvetle devrime dönüştürme perspektifiyle tüm halk güçleri kendine düşen sözü söylemelidir.**

Bu tür gerici savaş dönemleri, emperyalizme yaltakçılıkla içiçe şovenizm, ırkçılık ve her tür gerici ideolojik akımların kitlelere yoğun şekilde pompalandığı, zehir gibi şırınga edildiği dönemlerdir. Bunun bilincinde olarak, devrimci propagandayı bu tür etkiler karşısında **bir panzehir işlevi** görecek öğeler temelinde yükseltmek, en geniş kitlelere ulaştırmak gerekiyor. **Emperyalist-gerici savaşı protesto ve devrimci savaşı güçlendirme yönünde silahlı propaganda eylemleri ve kitlesel gösterilerle siyasal kampanyalar yürütmek büyük önem kazanıyor.**

Partimiz bu doğrultuda bir kampanya açmıştır. Özel bir örgütlülükle yürütülecektir. Bu aşamada,yaklaşan emperyalist-gerici savaşın en geniş teşhiri için bildiri, broşür, yazılama, pullama, korsan TV yayını, korsan kitle gösterileri ve silahlı eylemlerle etkinlik gösterilip en geniş kitlenin bu faaliyet içine çekilmesi için de çaba harcanacaktır.

Partimizin askeri hücreleri, düşmanı askeri, siyasi ve ekonomik olarak zayıflatacak eylemlilikler içine girecek, emperyalist-gerici savaşa karşı silahlı mücadele yükseltecektir. Hedefleri; Türk devletinin askeri, ekonomik, lojistik, ulaşım ve haberleşme kurum ve kuruluşları olacağı gibi, başta Amerikan varlığı gelmek üzere emperyalist yağma savaşında öne çıkan devletlerin ülkemizdeki kurum ve kuruluşları da öncelikli askeri hedeflerimiz arasında bulunacaktır.

Kampanya süresince partimizin tüm kadro ve taraftarları, kendilerine düşen görevlere büyük özveri ve sorumluluk duygusu içinde dört elle sarılmalıdırlar. En küçük sempatizan birimleri bile profesyonelce çalışma içine girmeli, **bu olağanüstü önemli süreçte devrimci dinamizm, militan ruh, yaratıcı insiyatif, verimli eylemlilik ve çelik disiplin en yüksek düzeye çıkarılmalıdır.**

Türk gericiliğinin bu bölgesel savaşta emperyalizme vereceği hizmeti engelleme, zorlaştırma, sabote etme, gerici savaşı devrimci iç savaşa dönüştürme ve faşizmin yoğun saldırıları karşısında yıkılmaz devrimci direniş mevzileri oluşturma, **hep kitlelerle olacak şeylerdir.** Kitleler içindeki bağlarını geliştirmeyen, güçlendirmeyen bir devrimci hareket, kadrolarıyla ne denli savaş verse ve direniş gösterse de ciddi bir varlık gösteremez. Bu bakımdan işçi sınıfı, köylülük, öğrenci gençlik ve diğer katmanlar arasında yoğun bir faaliyet yürütmek, sıkı organik bağlar geliştirmek vazgeçilmez görevdir.

Özellikle askeri sanayide çalışan işçiler, stratejik tesislerde çalışan emekçiler, önemli kamu kuruluşlarında çalışan işçi ve memurlar, gerici savaşın içten bozguna uğratılması ve devrimci savaşın güçlendirilmesinde büyük rol oynayabileceklerdir. Buralarda ve daha genel üretim alanlarında gerici savaşa karşı **grevler, genel grevler, iş bırakma, yavaşlatma türünden direnişler, protesto gösterileri** örgütlenmeli, işçi sınıfı içinde yoğun devrimci propaganda yapılmalıdır.

Okullarda aynı şekilde anti-empeeryalist, antifaşist gösteriler düzenlenip **protesto, boykot ve işgaller** geliştirilmeli, öğrenci gençlik kitlesi en aktif şekilde harekete geçirilmelidir.

Gene faşist ordu birlikleri içinde gösterilebilecek etkinliklerin önemi büyüktür. Savaşa girilmesi halinde yedekler sileh altına çağırılacak olduğundan genelde halkımıza **'askere gitmemeleri, askerde olanların da silahlarıyla birlikte firar etmeleri ve devrimci saflara katılmaları'** yönünde çağırılar yapmak gerekiyor. **Faşist orduya yönelik moral bozucu yayınlar yürütmek gerekiyor. Bilinçsizce emperyalizmin ve uşak sınıfların hizmetinde koşturulan halk çocuklarına yönelik sarsıcı/uyarıcı propaganda ve ajitasyonlarla seslenmek gerekiyor.** Girilebildiği ölçüde, bu etkinliklerin kışlalarda, seferi birlikler arasında ve silah altına çağırılan sivil yığınlar arasında, yazılı bildiriler ve korsan TV yayınları yoluyla sürdülmesinde büyük yarar vardır.

"Savaş Hali" uygulamalarının başlaması şehirlerde legal örgütlenmeleri hallaç pamuğu gibi atabilecektir. Buna izin verilmemesi gerekir. Normal koşullarda bütün baskı ve dayatmalara karşılık ayakta tutulmaya, geliştirilmeye çalışılan bu mevzilerin, açıkça "yaşam hakkı hiç vermiyorum" diyerek gelen bir faşist terör kasırgası karşısında yeraltına çekilmeyip olduğu gibi yaşatılmaya çalışılması "buyurun, silip süpürün" demek olur. **Elbette paniğe de gerek yoktur. Rastgele dağılmalara, koçışlara yol açacak bir hava estirilmemeli, fakat uygun zamanlama ve düzenlemelerle, geç kalınmadan gerekli önlemler alınmalıdır.**

Savaş durumunda, çalışma tarzımız bu koşulların zorluğuna dayanacak ve mücadeleyi geliştirecek tarzda yenilenerek güçlendirilmeli, bürokratizm, hantallık, dar pratikçilik gibi hastalıklara aman veril-

memeli, gizlilik en iyi şekilde uygulanmalı, disiplin çok daha sağlamlaştırılmalı, siyasi uyanıklık arttırılmalıdır.

Örgütsel tedbirler bağlamında partimizin daha özel bazı karar ve adımlarına burada yer vermeyip, bu kadar değinmeyi yeterli görüyoruz. **Söz konusu önermeler, bir geri çekilme veya duraksama değil, tam tersine devrimci savaşı yükseltme ve aşama kaydetmeye yönelik önlemler olarak algılanmalı,bu ruhla uygulanmalıdır.** Daha önce "Kararnemeler" üzerine çıkarttığımız özel sayıda genişçe değinmiştik. Halkımızın durumu, 12 Eylül vb. süreçlerde görülenin üzerinde umut verici, direniş potansiyeli ve deneyimi yükselmiş durumdadır. **Devrimci güçler sağlam durdukça, umut verdikçe, harekete geçirdikçe, halkımız** da bu süreçte yüksek bir direniş ve ilerleme gösterecektir.

Bu süreçte genel bir perspektif olarak, yeraltına, kıra ve silahlı mücadeleye daha yoğun bir ağırlık verilmesi gerekmektedir. Silahlanma konusunda bütün kaynak, olanak ve fırsatlar her zamankinden fazla değerlendirilmelidir. Partimiz önderliğinde TİKKO gerilla birlikleri gerici savaş ortamını devrimci iç savaşa çevirme ve halk savaşını yükseltmeye hazırdır. Örgütsüz olup da savaşmak isteyen devrimcileri de kucaklama arzusundadır.

Tarihi öneme sahip böylesi bir süreçte tüm anti-emperyalist güçler yüksek bir dayanışma duygusu içinde hareket etmeli, aralarında ittifak kurmalı, eylem birlikleri yapmalı ve ayrı ayrı savaşımlarında da mümkün olduğunca yardımlaşmalıdırlar. **Emperyalist ve gerici savaşa karşı cephenin geniş tutulması halkların yararınadır.** Proletarya kendi bağımsız çizgisini ve örgütsel yapısını koruyarak, emperyalizme ve gerici savaşa karşı mücadele eden güçlerle ittifaka girmekten çekinmemelidir, iç savaşı geliştirecek tüm etmenlerden sınıfının çıkarları doğrultusunda yararlanmalıdır.

Silahlı mücadele örgütleri arasındaki birlik ve dayanışma daha da önem kazanmıştır. Kürdistan'da ayrı ayrı gerilla savaşı yürüten komünist-devrimci güçlerle Kürt ulusal hareketi bu kritik süreçte sıkı bir ittifak içine girebilir. Partimiz bu sorumluluğu duymaktadır.

Kürdistan'da ulusal kurtuluş savaşına önderlik eden PKK'nın Ortadoğu krizine bakışı, basına yansıdığı kadarıyla olumludur. O da bizim gibi, savaşın bir tarafını ABD'nin baş çektiği emperyalist blok, bir tarafını da emperyalizmin kendi elleriyle güçlendirmiş olduğu kanlı Irak faşist diktatörlüğü şeklinde tanımlamakta, karşı karşıya gelmelerini Irak'ın statükoyu bozan girişimleriyle açıklamakta, tavır olarak da emperyalist işgale ve gerici savaşa karşı tutum almakta, bölgedeki emperyalist beslemeler arasında T.C. ve İsrail'i en azılı güçler olarak hedef göstermektedir.

Ancak PKK, son durumda emperyalist cephenin genel tutumuna katılan ve bir ara ABD güçlerinin yanına asker vereceğini açıklayan, halen nasıl hareket edeceği de tam belli olmayan Suriye hakkında ne diyor? Bu da önemlidir.

Yaklaşan bölgesel savaş koşulları Kürdistan'da faşizmin büyük imha saldırılarına imkan vereceği gibi, gerilla hareketlerinin olağanüstü bir hızla güçlenmesine de elverişli ortam yaratacaktır. Partimiz TKP/ML ve önderliğinde TİKKO, bu yakın süreci iyi değerlendirebilirse, gerilla savaşımız son bir iki yıl içinde yeniden güçlendirilen örgütsel yapısıyla iyi bir aşama kaydedecektir.

İstanbul'da, Emperyalizmin Ortadoğu Müdahalesi Korsan Gösterilerle Protesto Edildi.

ABD ve diğer emperyalistlerin Ortadoğu'ya askeri yığınak ve bölgede savaşa hazırlanmaları, korsan gösterilerle protesto edildi. Partimizin İşçi Örgütünce Bakırköy'de düzenlenen korsan gösteriye 30'dan fazla kişi katıldı.Pankart asıldı ve sloganlar atıldı. Ayrıca korsanın dağılacağı sırada havaya ateş edilerek, emperyalizmin ve faşist Türk devletini kınayan konuşmalar yapıldı,sloganlar atıldı.Yine diğer devrimci örgütlerce, aynı amaç doğrultusunda, istanbulun çeşitli semtlerinde korsan gösteriler yapıldı.

Faşist Türk devleti'nin emperyalizmin Ortadoğu jandarmalığını protesto eden gösteriler daha geniş kitleleri kucaklamalı, devrimciler bu konuda ortak hareket etmelidir.Bugün bu konuda ortak hareket edemeyenler, başka zaman hiç edemez. Bu nedenle parti örgütümüz, emperyalist ve gerici yağma savaşına karşı, bütün devrimci ve Kürt ulusal hareketleriyle ortak eylemlikler içine girmeli, bunu zorlamalıdır.

Kitlelerin gerici savaşa karşı hoşnutsuzluğu, siyasal eylemliklere dönüştürülmeli, her türlü yasal ve yasadışı gösteriler, geniş kitle katılımlarıyla protesto edilmelidir. Korsan gösterilere daha sık yer verilmeli, daha geniş katılımlar sağlanmalıdır. Emperyalist ve gerici savaşlara karşı mücadele edilmeden, devrimler gerçekleştirilemez. * * *

DÜNYADA VE BÖLGEDE T.C.NİN YERİ

NOT: Bu yazı,önceki sayılarımızda yayınladığımız "Ortadoğu'da Son Durum" dizisinin devamı olarak,Körfez olayından önce kaleme alınmıştı.Bu olayla birlikte netleşen bazı şeylerin daha iyi kavranmasına yardımcı olacaktır

Değişen Dünya Dengeleri İçinde T.C.nin Yeni "Kimlik" Arayışı: Yitirilen Önem Nerede Bulunacak? Uşaklık Değeri Nasıl Korunacak?..

RSE'nin dış hatlardan hızla geri çekilmesi, Varşova Paktı'nın fiilen dağılma yoluna girmesi, böylece "soğuk savaş"ın sona ermesi ve ayakta kalan NATO'nun da kabuk değiştirmeye başlaması uşak Türk devletinin Batı nezdindeki değerini doğal olarak düşürdü. 40 yıldır NATO'nun güneydoğu kanadında büyük bir stratejik önem taşımakla övünen ve hizmetinde olduğu Batı emperyalizmi için en çok da buradaki kapı kulluğuyla para eden Türk gericiliği, "soğuk savaş"ı galibiyetle kapayan patronlarının sevincine ne kadar ortak olduysa da, bu durumun kendi önemini azaltacak olmasından duyduğu üzüntü ve burukluğu gizleyemedi.

Bir süredir Batı başkentlerinde dile getirilen **bu gerçeği Türk yetkililer de üçten içe itiraf etmelerine rağmen,ülkenin jeopolitik konumunun her zaman için önemli olduğunu, değişen dünya konjonktüründen bunun etkilenmeyeceğini vs. belirterek Batı'daki değerlerinin gene eskisi gibi tak tir edilmesini istiyorlardı. Bu, hiç olmazsa Ortadoğu açısından önemsenme ve güneye yönelik yeni rollerle birinci dereceden itibar görme talebiydi.** Kuzeydeki geleneksel rolden kopmak istemeyen bir kesim ise, ülkenin genel jeopolitik konumunun ötesinde kuzey komşuya karşı stratejik öneminin de değişmediğini ileri sürmekteydi. Kraldan çok kralcı olan bazıları, NATO komutanlarının tam aksini söylemeye başladığı bir sırada "Sovyet tehditinin ciddi ölçüde azalmadığını, NATO'nun bu açıdan gevşememesi gerektiğini" vs savunmaktan da geri durmadı.

Daha gerilerden alırsak, NATO içinde yeni strateji tartışmaları başladığı zaman Türk devleti "güvercin"lere karşı "şahin"lerin yanında saf tutarak kendi eğilim ve özlemini ortaya koymuştu. **İttifakı askeri yönüyle sınırlayıp daha çok siyasi bir yapıya dönüştürme fikri uşak Türk devletine hiç bir zaman sıcak gelmedi. Çünkü NATO askeri kanadı onun Batıyla ilişkilerinin en önemli alanı, başka bir deyişle en çok adam yerine konup itibar görebildiği yerdi. Şimdi onun da eski önemi kalmayınca yüzüne daha az bakılacak ve her konuda daha rahat ters lenebilecekti.**

Nitekim Doğu Bloku'nun çözülmeye başlamasından beri AT kapılarında bekleyiş daha umutsuz bir hal almış, topluluğun yetkilileri piyasa ekonomisine geçen D.Avrupa ülkelerini gözeterek Türkiye'nin sırasını daha gerilere aktarmış, bu gelişmeler üzerine Türk egemen sınıf çevrelerinde "ne yalvarıp duruyoruz, bizi almayacaklar işte" diyenler çoğalmaya başlamıştı. Evet, "soğuk savaş" sürerken, NATO eski stratejilerini korurken, onun askeri kanadında Türk ordusunun yeri de önemliyken kendilerine daha çok değer verir gözüken, AT üyeliği konusunda hiç olmazsa fazla umut kırıcı yanıtlar vermekten kaçınan Batı Avrupa, artık o kadar özenli ve nazik davranmıyor,dışlayıcı tavrını daha açık sergiliyordu.

Öte yandan bugüne dek Batı aleminde kendilerine en çok kucak açan, en büyük itibarı gösteren, en az eleştiri yöneltip en fazla arka çıkan ABD emperyalizmi de, son gelişmelerle birlikte o "mükemmel" ilişkileri zedeleyici tavırlar takınmaktan çekinmez olmuştu. Ermeni soykırımı, Kürt sorunu, Kıbrıs, Ege ve Yunanistan'la ilişkiler konusundaki pürüzlerin tam da bu dönemde yoğunlaşması tesadüf değildi. **T.C.nin kendini bir üyesi olarak gördüğü ve itibarının yüksek olduğunu ileri sürdüğü Batı aleni içinde her zamankinden fazla itilip kakılması, gitgide bir şamar oğlanına dönmesi, yeni dünya konjonktürü ve değişen NATO stratejileriyle doğrudan ilintiliydi.** Bu gelişmeler onun eski yerini sarsmış, geleneksel rolünü neredeyse tarihe karıştırmış ve bu çerçevedeki önemini minimum dereceye indirmişti.

Muhakkak ki, bu durum T.C.nin Batı için artık herhangi bir bakımdan herhangi bir alanda önemli olmayacağı anlamına gelmiyordu. Değişen güç dengeleri ve yeni stratejiler ona eskisi kadar önemli yeni roller yükleyebilecekti. Ne var ki, şimdiden belirmekte olan bu yeni roller onun eskisi kadar Batılı kimliğe bürünmesini gerektirmeyecek,aksine Ortadoğu ve Asyalı olarak Türk-İslam kimliğini daha çok öne çıkarmasını zorunlu kılacak nitelikte şeylerdi.

Ortadoğu, Transkafkasya, Orta Asya... Batı'nın buralarda kendi etkinliğini artırması, nüfuzunu büyütmesi, yeni lokmalar koparma-

sı ve çıkarlarının güvenliğini sağlama alması bakımından T.C.ne düşecek uşaklık görevleri, İslam alemi ve Türk topluluklarına çekici gelecek motiflerle süslü olmalıydı ki olumlu sonuçlar verebilsin. **Özellikle Ortadoğu'daki "islami radikalizm"in önlenmesi, sınırlanması, zararsız kılınması için Batı'nın kendi islan seçeneklerini güçlendirmesi gerekiyordu. Bunun anlamı ise S.Arabistan, Mısır, Ürdün, Kuveyt gibi "ılımlı" güçlerin yanı sıra T.C.-ni de daha belirgin bir islam kimliğiyle bölgede aktif duruma getirmek, onun islam alemi içinde çok zayıf olan etkinliğini artırmaktı.** Ve zaten son on yılda bu yola bir hayli sokulmuş, bir yandan RSE ve Doğu Blokuna karşı NATO'nun ileri karakolu olarak "Batılı" kimliğiyle beslenmeye devam edilirken, bir yandan da Ortadoğu'da Amerikan emniyet kuşağını güçlendirmesi için sözkonusu Arap devletleriyle sıkı işbirliği içine sokulup İslam aleminde itibar görecek yönlerini öne çıkartmaya zorlanmıştı. **Son yıllar devlet ve toplum olarak Türkiye'nin daha islami bir görünüm kazanmasında bu dış ilişkiler birinci dereceden önemli rol oynadı.**

Şimdi Batı basınında ***"T.C.nin kimlik bunalımı"*** üzerine yazılar yayınlanıyor, gelecek için yorumlar yapılıyor. Bunlardan birine kısaca göz atalım. Etkili Amerikan dergilerinden Newsweek, Mayıs ayında şu notları düşmüş:

*"Türkler, nüfus, ekonomik potansiyel ve jeopolitik konum açısından ülkelerinin **büyük bir uluslararası oyuncu ve Batı Kulübü'nün bir üyesi olması gerektiğine inanıyor.** Ama Batı, onları terslemeye devam ediyor. Doğu Avrupa'da komünizmin aniden çöküşü Türklerin tedirginliğini artırıyor. Türkiye'nin liderleri, **ülkelerine gelmesi gereken yardım ve yatırımın şimdi eski Sovyet uydularına gitmesinden korkuyor..."***

*"Komşular ve müttefiklerle ilişkilerde görülen gerilemeler siyasi sürüklenme duygusunu artırıyor. Avrupa Topluluğu'nun üyelik başvurusunu reddetmesi, seçkinler tarafından , Türkiye'nin yüzüne vurulmuş bir tokat olarak niteleniyor... **Ankara'da hükümet ile Türk Silahlı Kuvvetleri, NATO ittifakı'nın önümüzdeki yıllarda önemini kaybetmesinden korkuyor. Türkler NATO üyeliklerini Batı'da olmalarının bir kanıtı olarak görüyor..."***

*"Türk yetkililer , Azerbaycan ya da başka bir Türk cumhuriyeti Sovyetler Birliği'nden ayrılırsa toprak kazanma istekleri olmadığında ısrar ediyorlar. Ancak,uzun yıllar ayrı kaldıkları Sovyetler Birliği'ndeki kuzenleri ile ticari ve kültürel ilişkilerini artırma olasılığına umutla bakıyorlar. Türkler, Özbekistan, Kazakistan, Kırgızistan, Türkmenistan ve Azerbaycan'ı kapsayan **dev Türk bölgesinde Türkiye'nin diplomatik ağırlığının aşamalı olarak artacağını umuyorlar..."***

*"Tartışılması olanaksız tek şey Türkiye'nin hâlâ kimliğini aradığı. Ülke, son 70 yılda, modern, laik bir cumhuriyet kurma yolunda, diğer Müslüman devletlerden çok daha ileri gitti. Ama başarıları hâlâ çok zayıf. Türkiye demokrasisi çöker ve yönetim Humeyni usulü İslamcı fanatiklerin eline geçerse, NATO, kapısının hemen önünde siyasi-askeri bir felaket ile karşı karşıya kalır. **İstikrarlı bir Türkiye, Ortadoğu için gereklidir..."*** (15 Mayıs 1990 - Milliyet)-(abç).

Görüldüğü gibi T.C.nin kimlik bunalımını analiz eden Batılı siyasi gözlemciler, kendi endişe ve özlemlerini de kaydetmeden geçemiyorlar. **Onları ve aynı zamanda uşaklarını endişelendiren gelişmelerin başında Kürt ulusal kurtuluş savaşı ile komünist devrimci gerilla hareketi geliyor. Kürdistan kırlarından sonra ülkenin büyük kentlerinde yükselmeye başlayan silahlı mücadele ve radikal kitle hareketleri kaygılarını büyütüyor. Öte yandan kontrol dışı gelişmeler gösterdiği ölçüde şeriatçı akımların da kaygı verdiği bir gerçektir.** Bu alanda Suudi kaynaklı olanlar, hükümet ve devletle içli dışlı olmaktan öte bazı bakanlıklarda kilit mevkileri tutmuş ve özellikle polis teşkilatı içinde çok büyük etkinlik kazanmış durumdadırlar.Ama ne kadar şeriatçı filan olsalar da, en az kendi finansörleri Amerikancı Araplar kadar Batı'nın hizmetine amade ve içeride de rejime devlete sadık (hatta onun önemli bir unsuru) olmaları nedeniyle, bunlar sorun değildir. **Tehlikeli görülen İslamcılar daha çok sokakta etkinlik gösteren ve devlete daha az sızabilen İran kaynaklı radikal islamcılardır. Ayrıca, endişe ve yakınma konusu hangisi olursa olsun, genel anlamda islam fanatizmi egemen sınıfların kendi elleriyle büyütmüş oldukları bir devdir. Batılı ağababaları da onlara dayattıkları politikalarla bu gelişmede büyük rol oynamışlardır. Ama elbet kendi paylarını görmezlikten gelirler.**

Dini gericiliğin başını alıp yürümesi ülkemizde son on yılın olayıdır.Yukarda aktardığımız rapor **bir yandan bunu ürkütücü bir gelişme sayarken, öbür yandan son on yılın yönetimine büyük övgüler diziyor.** Ülkenin bu süreçte *"olağanüstü bir değişim"* yaşadığını -olumsuz değil,olumlu yönde- vurgulayıp ***"Modern Türkiye tarihi, bir anlamda, Kenan Evren'in iktidarı alması ve Turgut Özal'ı ekonomik ekibin başına getirmesi ile başladı"*** **diyebiliyor. Öyleyse sorun yok demektir. Sayıları hızla**

artan çember sakallılar da bu "modern tarih"in bir parçasıdırlar.

Özal "dört eğilimi birleştirdik" demiştir. Yalnız ANAP içinde değil, bütün sistemdi bu birlik görülebilir. Hakim sınıf siyasi klikleri, ayrı ayrı partiler halinde birbirlerini yerken bile, temel politikalar ve devlet çıkarları söz konusu olduğunda hemen birleşip kenetlenmekte, halka ve ezilen Kürt ulusuna karşı tek bir ses verebilmektedirler. Temel noktalarda anlaşırken bazı nüanslarda ayrılmaları doğaldır. Bu açıdan örneğin SHP'nin "Güneydoğu Raporu", onun en az diğerleri kadar aşağılık olan ırkçı-şoven yüzünü gizleyemeyeceği gibi, hemen ardından yetiştirdiği "Laiklik Raporu" da dinci gericiliğin her türüne karşı olduğunu göstermez. Devletçi olanlarla ciddi bir çatışması yoktur. Zaten Kemalizmin "laiklik" ilkesi nedir ki?.. Din devlete dokunmasın, düzene zarar vermesin, o kadar. Dinin devlet işlerinden ayırılması göstermelik bir şeydir. Bu ilke, devletin dini kullanmasını yadsımadığı gibi, dinci gericiliğin devlet ve toplum içinde zaman zaman güç kazanmasına da engel oluşturmaz. Egemen sınıflar burada somut durum ve ihtiyaçları dikkate alır. Yerine göre ayetlere,hadislere,"allahın ipi"ne filan sarılır, yerine göre laik kesilirler. Daha genelde, devlet için laikliği savunurken de, topluma islamı pompalarlar. Çünkü o, halkın daha kanaatkâr, daha mütevekkil olması ve koyun gibi güdülebilmesi için hep gereklidir.

İşin gerçeği, T.C.nin laikliğine "önem" veren Batı'nın hükümetleri de, şu son yılların islam hareketlerinden göründükleri ölçüde rahatsız değildirler. Kontrol dışı gelişmelerden belli bir endişe duysalar da, Humeyni usulü bir İslam hareketinin Türkiye'de iktidar olmasına pek ihtimal vermedikleri açıktır. Ayrıca onlar için önemli olan T.C.nin Batılı kimliğini geliştirmesi ve tam bir Batı toplumuna dönüşmesi değil, Batı'nın yüksek çıkarlarına en iyi şekilde hizmet etmesidir. Bu da hangi kimliğin daha çok öne çıkmasını gerektiriyorsa onu teşvik ederler.

İşte ne diyor? "İstikrarlı bir Türkiye Ortadoğu için gereklidir" Yani Ortadoğu'daki Batı çıkarları için. O "istikrar" da nedir? Herşeyden önce T.C.nin Batı hizmetine rahat bir şekilde koşulabilmesi.Bunun önündeki engellerin bertaraf edilmesi... Genel anlamda islamcılık, Batı uşaklığına engel oluşturmadığı gibi, belki önümüzdeki dönem T.C.nin üstleneceği özel rol ve görevler son on yılda olduğundan daha fazla islami motiflere sarılmasını gerektirecektir.

Ama her halükârda kontrol dışı gelişmelerin önlenmeye çalışılacağı ve Batı'ya yakın görünümden fazla uzaklaşılmak istenmeyeceği de açıktır. Gene son on yıl, devlet katında, irtica hareketi ile Batılılaşma çabasının, elele, koyun koyuna yürüyüşü, bu konuda yeterince aydınlatıcı olmuş, ilerisi için de bir fikir vermiştir. Batı da buna "modern Türkiye tarihi" dediğine göre,, altı şalvar üstü smokin yürümeye devam etmek uşaklar için hem fazla sakıncalı değil, hem de başka çareleri yoktur. "Modern Türkiye Tarihi" 12 Eylül Cuntasıyla mı başlamıştır, Kemalist İktidarla mı, yoksa Meşrutiyet ilanı veya Tanzimat Fermanlarıyla mı, her neyse; bunlara eklenecek yeni halkalar da Türkiye'nin kozmopolit çehresini esaslı şekilde değiştirmeyecek, uşak sınıfların Batılılaşma hamleleri böyle böyle bir sonuca ulaşmayacak ve onlar 150 yıllık kompleksleri ve bitmez tükenmez "kimlik" bunalımlarıyla devrilip gidinceye kadar da, ülkemizin toplumsal-siyasal-kültürel yapısı tam bir gericilik mozayiği oluşturan o kirli lekeli iğrenç damgalarını taşıyacaktır.

Emperyalizme yaranma ve yamanma dışında bir anlamı olmayan Batılılaşma hamleleri, toplumu modernize etme görünümü altında muazzam gerici roller oynamaktadır. Her şeyden önce, o "ileri Batı", dünya ölçüsünde gericiliğin merkezidir. Ona yamanmakla bir toplum ileri gitmez, geriliğe mahkum olur. Yalnız kültürel değil, ekonomik bakımdan da... Özal'ın on yıl sonrası için çizdiği parlak tablolara en fazla Batılılar gülüyor olmalıdır. Kaldı ki, ülkemizin, emperyalizm denetiminde bir "G.Kore mucizesi" gibi gelişme göstermesi bile, ileri gittiği anlamına gelmez. Gerçek anlamda ilerlemenin yolu emperyalizmle bağları koparmaktan geçer. Dinsel, ırksal, her türlü gericilik de emperyalizmle sıkı sıkıya bağıntılı, Batıcılığın ikiz kardeşleridir. T.C. bu Batıcılıkla görünüş itibariyle ne kadar "ileriye" gitse, sözü edilen "kimlik bunalımı" bir o kadar daha derinleşecektir. Ülkemizi bu girdaptan yalnız ve yalnız, enternasyonal proletaryanın her tür gericiliğe karşı panzehir olan ideolojisiyle halkımızın öz kültüründeki ilerici değerlere dayalı bir demokratik devrim çekip çıkarabilir.

Türk-İslam-Batı Senteziyle Orta-Doğu'dan Orta Asya'ya Batı'nın Turuva Atı Olunur, Ama Asıl AT'ta Aranan Yer Gene Biraz Zor Bulunur

T.C.nin, kendini, Asyalı ya da Ortadoğulu olmaktan çok Avrupalı

sayarak AT'a tam üyelikte ısrar etmesi, topluluğun mali-ekonomik-ticari olanaklarından daha çok yararlanabilmek ve aynı zamanda siyasal açıdan daha istikrarlı bir yapıya kavuşabilmek içindir. Topluluğa son sıralarda katılan İspanya, Portekiz ve Yunanistanın eskiye göre daha istikrarlı ve daha rahat olan durumları Türk egemen sınıflarına gayet çekici gelmektedir. Ama onlar da biliyorlar ki, bu ülkelerin AT'a girerken sahip oldukları ekonomik gelişmişlik düzeyi, halen kendilerinde yok. Türkiye ekonomisinde kronik bir bunalım, sürekli büyüyen dış borç ve ödemeler sorunu, inmek bilmeyen enflasyon, muazzam bir işsizlik ve bölgeler arası müthiş bir dengesizlik var. Kişi başına milli geliri de o ülkelerin çok gerisindedir. Sosyal ve kültürel düzeyi yine öyle. Müslüman bir ülke olması da tali planda sorun oluşturuyor. **Topluluk yetkilileri tarafından görünüş itibariyle en çok öne çıkarılan "insan hakları ve demokrasi" sorunları, yani T.C.nin faşist siyasal rejimi, aslında en sonlarda gelen sorundur.** Onlar, bütün eleştirilerine rağmen, değil mi ki ortada bir parlamento ve çok partili seçim sistemi var, bu rejimi "demokrasi" olarak kabul ediyorlar. Katı baskı yasaları, sınırsız yasaklar, yaygın ve sistematik işkence, her yerde devlet terörü, Kürdistan'da imha savaşı, olağanüstü hal, Sansür-sürgün kararnameleri vs. hep "demokrasinin eksikleri"dir. **Çok iyi anlaşılıyor ki, asıl red gerekçeleri siyasi değil, ekonomik...**

Türk hakim sınıfları, bir an önce AT'a girerek, serbest dolaşım, daha geniş ticaret, daha çok kredi, daha yüksek teknoloji vb. yoluyla ekonomik sorunlarını hafifletmeyi, büyüme ve gelişme hızını artırmayı amaçlıyorlar. Böylelikle, örneğin **GAP'ı hızla tamamlayıp başka yatırımları da devreye sokarak Kürdistan'ın sosyo-ekonomik alandaki büyük geriliğini bir ölçüde gidermeyi ve bu zeminde İspanya'nın Bask modeline benzer kültürel-siyasal reformları da geliştirerek Kürdistan'daki yangını söndürmeyi tasarlıyorlar. Aynı şekilde sınıf mücadelesinin şiddetini, komünist-devrimci silahlı mücadeleyi ve genel olarak "anarşi, terör, kargaşalık" diye niteledikleri her şeyi, ekonomik gelişmeye bağlı sosyal-siyasal tavizlerle sona erdirmenin hesaplarını yapıyorlar.** Tabii ki bunlar uzun vadeli hesaplardır. Uzun vade açısından da bu yönlü umutlarını Batı'nın daha cömert "yardım yapmasına, daha çok kucak açmasına ve özellikle kendilerini AT'a katmasına bağlamışlardır.

Fakat görüldüğü gibi Batı Avrupa bu konuda hiç aceleci değil. Sorun kimin kimden daha fazla yararlanacağıdır. **Batı emperyalizmi Türkiye'den her haliyle ve her zaman yararlanıyor. Ama iş AT üyeliğine gelince, Türkiye'nin bugünkü durumu onlara külfet getirecek. Geçerli kural, Batı'nın refah faturasını bağımlı ülkelerin ödemesidir. T.C. gibi birinin nispi refah koşullarına erişmesi için Batı'nın hiç de zorunlu olmadığı bazı külfetleri, "iyilik olsun" diye kabul etmesi değil.** Böye olduğundan, onu bütün sorunları, bunalımları, gerilik ve yoksunluklarıyla kendi evinin içine buyur etmek yerine kapısının önünde bekletmekte ve tekrar tekrar kapıyı tıklatmadan önce içeridekilere iyi kötü uyum sağlayacak bir noktaya gelmesini salık vermektedir. Peki bu nasıl olacak? Bütün mesele de orada zaten.

Şimdi, geleneksel rolü söner ve NATO kartı değerini yitirirken AT'a giriş hayalleri de büyük ölçüde yıkılan T.C., öncelikle Ortadoğu'da, giderek Kafkasya ve Orta Asya'da gelişen kritik durumların kendine yeni bir önem kazandırmakta olduğunu vurgulayıp önümüzdeki dönem buralarda Batı alemi için hayati roller oynayabileceğini anlatarak, hem ABD ve NATO'nun, hem de AT ve üyelerinin mali-ekonomik-askeri-teknolojik yardımlarını eskisinden de yoğun şekilde sürdürmeleri gerektiği konusunda onları ikna etmeye çalışmaktadır.

Gene yukarda bazı analizlerini aktardığımız Amerikalı uzmanlar, bu noktada T.C.nin istemlerine hak vererek şu önermeleri yapıyorlar:

*"NATO, Türk Silahlı Kuvvetleri için söz verdiği fonları ödemeye devam etmelidir. Avrupa Topluluğu da, kendi çıkarı için, eğitim ve teknolojiyi paylaşma da dahil, Türkiye'ye en cömert ortaklık anlaşmasını önermeli; Türkler de bunu kabul edip, ellerinden geldiğince yararlanmalıdır. Türkiyenin tam bir Avrupalı ya da Batılı devlet olabilmesi için gitmesi gereken uzun bir yol var. Aynı zamanda, Türkiye, Batı standardında refah ve adalete ulaşma çabalarının Batı tarafından kabul gördüğü konusunda güvenceye gerek duyuyor. Batı bu güvenceleri vermelidir. **Rus İmparatorluğu dağılır ve şeriatçılık Ortadoğu'yu kaplarken, gelişen demokratik bir Türkiye, Batı'nın vazgeçemeyeceği bir müttefiktir."*** (agy)-(abç).

Yeterince açık ve anlaşılır değil mi? **Körün istediği iki göz, hiç olmazsa birini verelim diyor.** AT, daha uzun süre içine almasa da, dışarıdan biraz daha tatminkâr yardım yapsın. Adaletini, insan haklarını fazla kurcalamasın. NATO da, eski rolü söndü diye bu has uşağını ihmal etmesin. **Zira, bulunduğu bölge çok hassastır.** Bir yandan büyük boşluklar oluşuyor, yeni yeni fırsatlar doğuyor,

öte yandan bazı çıbanlar büyüyor, tehlikeler beliriyor... **İşte, Batı'ya sadakati tartışma götürmez bir T.C., hem yeni kazanımlar, hem de eldekilerin güvenliği için, bu ateş çemberi bölgede kullanılmaya devam edilecek vazgeçilmez bir maşadır!..**

Aynen böyle buyuruyor Batılı "Türk dostları". Uşaklık değerinin yeniden taktir edilebilmesi için Türk devletini, Ortadoğu'da bazı "aykırı giden" güçlere karşı emperyalizmin daha keskin bir kılıcı olmaya çağırıyorlar. Yoksa, örneğin "şeriatçılık Ortadoğu'yu kaplarken" gibi bir yaygaranın ne anlamı var? Şeriatçı devletlerin çoğu, aynı zamanda Amerikancıdır. Bunlara "ılımlı islam" diyorlar. En "ılımlı"sı da, el kesen, kafa kopartan S.Arabistan'dır. Yeter ki, uşak bir rejim olsun, hangi hukuk sistemine sahip olduğu, ne uyguladığı hiç önemli değil. Böylelerinin şeriatçılığını filan bahis konusu bile etmezler. Ama Batı'ya karşı belli bir tavrı olana gelince, ister iktidarda, ister muhalefette olsun, "fanatik bir İslamcı ve şeriatçı" olarak bölge için, hatta tüm dünya için "tehlikeli"dir. Buna da "radikal islam" diyorlar. **İşte, "Ortadoğu'yu kaplamakta olan şeriatçılık" diye dikkat çektikleri ve T.C.nin daha aktif bir jandarmalıkla önüne geçmesini istedikleri "tehlike" budur. Dahası şeriatla bir ilgisi olmayan Irak gibi bazı sivrilmiş çıban başlarının ezilmesini hedefliyorlar.** Şöyle bir bakılırsa, Ortadoğu'da ABD ve Batı'yla sorunlu olan devletlerden İran dışındakilerin hukuk ve siyaset sistemi fazla islami değildir. Yine bölgedeki bir çok ülkede islamcı muhalefet odakları bulunmasına karşın, bunlardan pek azı, ancak İran ve Libya'nın destekledikleri Batı'yı rahatsız etmekte, diğerleri etmemekte, asıl büyük rahatsızlığı ise ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri vermektedir.

Sonuç olarak **Batı basınının Ortadoğu için yaptığı "şeriat" yaygarası, tıpkı Türk basınının zaman zaman ülkemizde koparttığı "irtica" velvelesi gibi yanıltıcıdır. Bu şekilde ülke ve dünya kamuoyunun gözünde hedef şaşırtıp mızrağı istedikleri yere saplamayı tasarlıyorlar. Mızrak başlarından biri ve giderek en birincisi olmaya aday ise, T.C.dir.** Doğal olarak, bu misyon, onu iyi kötü beslemeyi ve özel beklentileri açısından bir ölçüde olsun tatmin etmeyi gerektirir.

Ortadoğu'da görev eskisi kadar kolay değil. Geçmiş zaman içinde, Kemalist Hareketin lider kadrolarından (Lozan görüşmelerinde İsmet Paşa'nın yanında Ankara'yı temsil eden) Rıza Nur, İngilizlere şöyle demişti:"*Boş yere Irak'a para harcamayın, biz size bedava jandarmalık yaparız*". **Bugün isteseler de bedavaya jandarmalık yapamazlar.** Çünkü bölge devletlerinin silahlanma düzeyi hayli yüksek. Jandarmalık da güç işidir. Bol para ve modern silahlar gerektirir.**Dolayısıyla emperyalistler buralarda Türk devleti ve ordusuna yeni rol vereceklerse, ister istemez para da verecekler, silah da...**

Ama her zaman olduğu gibi, bu "yardım"lar hizmet karşılığı olmaktan öte maddi karşılığını da zaman içinde fazlasıyla almak üzere verilecektir. Kırk yıldır bu ülkeye ve benzeri durumdakilere gelen "Amerikan yardımları"nın çoğunlukla yüksek faizli kredilerden oluştuğu biliniyor. Belli oranlarda hibe de yapılmış olmasına rağmen, o yüksek faizler, hibe edilen para ve silahları fazlasıyla karşılayıp genel bilançoda ABD'ye yine büyük kârlar sağlamıştır. Emperyalist yardımların mahiyeti gene böyle olacağından, T.C.nin, önümüzdeki dönem yapacağı yeni hizmetler karşılığında askeri-ekonomik kredi ve teknoloji olarak Batı'dan alabileceği çok şeyler de olsa, kısıtlı bütçe olanakları bunu sınırlayacaktır. Ancak bazı özel durumlar, kritik gelişmeler, daha çok hibe yapmalarını veya mülkiyet hakkı kendilerinde kalmak üzere ihtiyaç duyulan silahları vermelerini gündeme getirebilir. Bir başka formül de, ABD'nin RSE'yle karşılıklı silah indirimi çerçevesinde imha etmesi gereken bazı modern silahları, indirim alanları dışında tutulan T.C.nin İran-Irak-Suriye sınır bölgesine (yani Türkiye Kürdistanı'na) kaydırmasıdır. Buna ayrıca değineceğiz.

Batı'nın gözünde her biri ayrı önemde yeni rollerle yeniden değer kazanma veya eski değerini koruma çabasında olan T.C., hizmetinde bulunacağı emperyalistlerle birlikte kendine de önemli çıkarlar sağlamayı doğal olarak gözetecek; bunu hem yararlılığı ölçüsünde Batı'dan tatminkâr bir karşılık ve AT içinde daha çok kabul görme, hem de Türk ve Müslüman nüfusun yoğun olduğu çevre bölgelerde -toprak kazanmaya kadar varmasa bile- kendi etkinliğini artırma ve ekonomik siyasi kazanımlar elde etme yönünde başarmak isteyecektir. Gene belirtelim, "Türklük" diyerek gideceği yerlerde olsun, özellikle "Müslüman" yönünü öne çıkaracağı veya "Türk-İslam" kimliğini ayırmadan göstereceği yerlerde olsun, **temel işlevi Batı ajanlığı olacak; kendi üzerinden Batı etkisini ve özellikle de Amerikan nüfuzunu taşıyacaktır.**

CIA'nın destek ve teşviğiyle, son on yılda geliştirilmiş bir Türk-İslam sentezi var.**Bu ve benzeri ideolojik uyarlamaların aslı**

Türk-İslam-Batı sentezidir. Geçmişte Pantürkizm ideolojisini de, Türklerden çok Batı'lıların, Alman siyaset profesörlerinin yaptığı, belgelerle sabittir. Neden yapmışlardır? Osmanlı üzerinden daha ötelere uzanmak,kendi hesaplarına onu yayılmacılığa yöneltmek için... Daha öncesi revaçta olan Panislamizmi de yine bunların -hristiyan oldukları halde- destekledikleri görülmüştür. Petrol bölgelerinde İngiliz-Fransız nüfuzunu kırıp Alman nüfuzunu genişletmek isteyen Kayzer Wilhelm'in müslümanlığa yaptığı büyük övgüleri tarih kitapları yazar. Daha yakın bir örnek olarak, "soğuk savaş"ın devam ettiği 80'li yıllarda, RSE'ni içerden yıpratmak ve parçalamak için, Amerikan strateji uzmanı Brezinski önderliğinde CIA'nın, SSCB'deki müslüman ve Türk asıllı halklar arasında islami duygu ve düşüncelerle milliyetçi akımları canlandırmaya yönelik propaganda taarruzu gösterilebilir. **Ne ilginç; İslamcılık ve Türkçülüğü teşvik eden Batılılar, Batıcılığı bayrak edinen Türk ve Müslümanlar!... Halen de öyle ve hepsi birbirine harmanlanmış vaziyette sürüp gidiyor. İşbirlikçi milliyetçilik ve ümmetçiliğin kara peçesi altından emperyalizmin otuz iki kanlı dişi sırıtıyor. Bir yüzleri Doğuya ve Güneye, bir yüzleri Batıya dönük, aşağılık sınıf çıkarlarını büyütme gayretindeki uşaklar, kime nasıl yaranacaklarını bilemiyorlar. Korktukları da sonunda "Ne İsa'ya ne Musa'ya (daha uygun olması için Muhammed'e diyelim) yaranabilme" durumuyla karşılaşmaktır.**

"Yeni Dünya"da T.C.nin Yeri; Yine Amerikan Şemsiyesinin Altı!

Doğu-Batı emperyalist bloklar arası ilişkilerde meydana gelen değişikliklerle "yeni bir dünyanın kurulmakta olduğu" (!) zırvalıkları yeryüzünü kaplarken, ülkemizde de yetkili-yetkisiz hakim sınıf sözcüleri hep bir ağızdan "yeni dünyada yerimizi almalıyız" sakızını geveleyeye başladılar.

Bir kere bu "yeni dünya" dedikleri nedir? Özde eskisinden ne farkı olacak? İkincisi, T.C. eskisinden farklı ne gibi bir "yer" alabilecek? Var mı ciddi seçenekleri?

"Yeni Dünya" denilen sistem, daha önce de "Hür Dünya" diye reklam edilen Batı emperyalizminin ta kendisi, üstelik de blok olarak rakipsiz bir yeryüzü hakimiyetine yönelmiş halidir. Blok olarak diyoruz, çünkü **genel anlamda emperyalistler arası rekabet ve dalaşma sona ermiyor.** Bu zaten emperyalizmin doğasına aykırıdır. ABD, Japonya, Birleşik Almanya gibi devler arasında yeni bir yarış başlıyor. Önümüzdeki yıllarda bunlar ve daha başkaları kıyasıya kapışacaktır. **Sona eren rekabet, emperyalist-sosyalemperyalist bloklar arası rekabettir.** Çünkü ikincisi fiilen dağılmış ve yok olma sürecine girmiştir. Blok başı RSE, artık "sosyal" ekini gereksiz kılacak ölçüde Batı'nın klasik emperyalist sistemini (ekonomik-siyasi modellerini) benimseyerek eski düşmanlarıyla ortaklık kurmuş, blok üyesi ülkeler Batı tarafından bir bir yutulmaya başlanmış, Varşova Paktı'nın ortadan kalkması kesinlik kazanmıştır. **Artık siyasi nüfuz ve ekonomik sömürü alanları birbirine kapalı, iki farklı modelde, iki ayrı emperyalist blok yok. Yaşanan durum, iki blokun karşılıklı olarak birbirine açılması da değil. Doğu Bloku'nun çaresiz halde kendini feshederek Batı'ya açılması ve bir bir iltihak etmesidir.** Bu iltihak sırasında, bir D.Almanya, adına "birlik" denilen iç edilme formülüyle emperyalist F.Almanya ya da yeni adıyla Birleşik Almanya'nın bir parçası olurken, diğer D.Avrupa ülkeleri ve başka kıtalarda aynı yola giren sözümona "sosyalist" ülkeler, katıldıkları Batı emperyalist sisteminin bağımlı üyeleri olacaklardır. SSCB, yeni bir konfederatif yapıyla veya dağılma sonucu artık yalnızca Rusya olarak, bugünden ortaklık kurduğu Batı içinde emperyalist konumunu sürdürmeye, giderek gücünü toparlayıp sistemin diğer devleriyle yarışmaya çalışacaktır. Çok zayıf bir olasılıkla Perestroyka'dan dönecek olsa bile, etrafında eski blok üyelerini bulamayacağı için, bugün ortaya çıkan tablonun esası değişmeyecek; "Yeni Dünya", klasik emperyalist sistemi devam ettiren Batı blokunun daha genişlemiş halde yeryüzüne hükmetmesinin adı olacaktır.

Bu "Yeni Dünya"ya yüklenen "evrensel ölçüde kabul görecek insan hakları, her yerde demokratikleşme ve refah düzeyinin yükselmesi, diyalog ve uzlaşma geleneğinin bütün dünyaya yerleşmesi, tüm ulusların barış içinde topyekün kalkınması" gibi eşyanın tabiatına aykırı şeyler, **üfürülmesiyle patlaması bir olacak balonlardan ibarettir.** Daha ilk adımda D.Avrupa halklarının yüzyüze geldikleri acı gerçekler, o toz pembe bulutları dağıtmaya başlamıştır. Bütün ezilen insanlığı budala yerine koyan şarlatanlar, iddialarının tersine gelişen durumlar karşısında; "herşeyin hızla düzelmesini beklemek yanlış olur, bu zorlu bir süreçtir, tabii ki zaman alacak, bazıları kısa vadede daha büyük sıkıntı çekecek, bunu iyi bir ilacın yan etkileri olarak görmek gerekir" gibi teskin edici açıklamalara girmek zorunda kalmışlardır. Bu mavalları dünyanın büyük bölümüne uzun

zamandan beri zaten okumaktaydılar. Ülkemiz de hep dinliyordu. Bundan böyle, Batı'ya yeni katılan ülkeler de çok dinleyecek. **Genel olarak soyulmaya devam edilen bağımlı ülkeler, zengin Batının ya da yeni bir tabirle Kuzeyin refah düzeyine yaklaşamayacakları gibi, gene buralarda o zengin Batı'nın beslediği faşist, şeriatçı, ırkçı vb. kanlı diktatörlükler, doğrudan Batı metropollerindeki ırkçılık, militarizm ve faşistleşme hareketleri, dünya ölçüsünde de yağma savaşları, işgaller, müdahaleler eksik olmayacaktır. Ve tabii, böyle bir "Yeni Dünya"da devrimci savaşlar da durmayacak, aksine genişleyen ve güçlenen dinamiklerle daha bir alevlenecek.** Batılı emperyalistlerin "öldüğünü" ilan ettikleri "komünizm", kendilerine teslim olan sahte komünizmdir. Bizim gibi ülkelerde canlanan gerçek komünizm ve çeşitli türden devrimci akımlar ise, bir kaç on yıl içinde dünyaya yayılıp eskilerinden daha büyük yeni devrim ve sosyalizm dalgalarını yükseltecektir.

Şimdi, bilinen gelişmeler sonucu, kendi aralarında yaptıkları geçici barışı, dünya ölçüsünde kalıcı bir barışın başlangıcı gibi göstermeye önem veren emperyalistler, **"soğuk savaş" ganimetlerinin paylaşımı konusunda çok geçmeden birbirlerine düşecek**; dağılan **D.Avrupa**, dağılmaya yüz tutan **Sovyet cumhuriyetleri**, sürekli dengeleri değişen **Ortadoğu**, yeni gelişmelere gebe **Çin hindi ve Orta Amerika** başta olmak üzere dünyanın bir çok bölgesi üzerinde **yeniden çatışmaya başlayacaklardır. Bundan da önce görülmesi gereken, bugün estirdikleri barış havasının içindeki terördür. Dünyada kendileriyle sorunlu küçük devletleri hizaya getirme ve ulusal-sosyal kurtuluş hareketlerini boğma konusunda elbirliğiyle daha pervasız uygulaadıkları baskı,şantaj, tehdit ve şiddettir.** Yer yer başvurdukları ekonomik abluka ve ihtiyaç halinde kaçınmadıkları askeri müdahale, daha yaygın şekilde çoğunlukla göze batmayan yöntemlerle yaptıkları efeliğin ayyuka çıktığı durumlardır sadece. Evet, onlar, ortak çıkarları temelinde, bir geçici barış yapmışlardır kendi aralarında. Bütün dünyaya da bu barışın koşullarını dayatıyor ve uymayanları "terörist" ilan edip terörle sindirmeye çalışıyorlar. **Aralarındaki barışın zemini, bir tarafın dize gelmiş olması ve askeri-siyasi ittifakının da dağılmasıdır. Varşova Paktı ortadan kalkıyor ama, kuruluş gerekçesi bu pakta karşı "savunma" olan NATO, hiç de tasfiye olmuyor.** Varlığını sürdürmek için bir yandan askeri yönünü sınırlama taktiğine başvuruyor, fakat öte yandan **askeri rolünü yerine göre kuvvetle sürdürecek başka düzenlemeler** yapmaya hazırlanıyor. Bunun için yeni "tehdit" odakları saptıyor. "Doğu'da azalan tehdite karşılık Güney'den gelen tehditin arttığı" iddiasıyla, **başta ABD-İngiltere ikilisi olmak üzere bir çok NATO üyesi, ittifakın yönünü Ortadoğu'ya dönmesi ve müdahale alanını başta burası olmak üzere dış hatlara doğru genişletmesi üzerinde duruyor.** Görüldüğü gibi, **Batı'nın ya da son durumda gelişen ortaklık ve işbirliğiyle Kuzey'in çıkarına dokunan her şey, başlı başına "tehdit" sayılarak şiddetle cezalandırılmak isteniyor.**

İşte böyle bir "yeni dünya"da T.C. de kendisine "adam gibi bir yer" bulacakmış!.. Gerçi böyle demiyorlar, ama söyleniş tarzından bu anlam çıkıyor. Anlaşılıyor ki, kırk yıllık NATO hizmetinden sonra Avrupa'nın kıyısında kenarında kalmak yerine AT içinde yer bulmayı arzuluyorlar. Ama, tam tersine AT'ın patronları bundan bir iki yıl öncesine göre daha sıkı kapatıyorlar kapıyı. Nedenlerine yukarıda değindik. **Bu, Batı Avrupalı emperyalistlerin T.C.yi gözden çıkarttıkları anlamına gelmiyor. Kısmi ortaklıklarla biraz gönlünü hoş ettikten sonra kapılarından fazla uzaklaşmayacağını ve bu kapı aralığından ilişkinin kendileri için daha kazançlı olacağını düşünerek bekleme süresini uzatıyorlar.** Ekonomik alanda T.C.nin daha çok kendilerine bağımlı olması, ayrıca devam eden NATO bağı onlara büyük bir rahatlık veriyor. Son zamanlar Japonya'nın Türkiye pazarına doğru atağa kalkması, otomotiv gibi bazı alanlarda ortak yatırımlara girmesi, ayrıca burayı D.Avrupa pazarı için bir köprü olarak kullanmak istemesi biraz rahatsızlık doğursa da, bu onların önceliklerini değiştirmiyor.

AT'a üye olamayan T.C.nin siyasal alanda gene en yakın ilişkide bulunacağı, birinci dereceden güdümü altında hareket edeceği güç, ister istemez yine ABD olacaktır. Egemen sınıf kliklerinin büyük bir bölümü, Amerikan uşaklığını seve seve sürdürmeye hazırdır zaten. Bunlar AT'a da girseler, ABD'ye özel hizmetlerde bulunmaktan "şeref" duyarlar. Öte yandan, Kâmuran İnan'ın deyişiyle devlet olarak "ABD'nin kucağına öyle kötü oturmuş"lardır ki, **bu koşullarda ABD'den çok Avrupa'ya yakınlık duyanların işbaşına gelmesi bile, T.C.nin birinci derecede ABD'ye bağımlı kalması durumunu değiştirmez.** Son zamanlar Washington'la aralarındaki pürüzlerin çoğalmış olması da ona yüz çevirmelerini gündeme getirmemektedir. **Çünkü başka seçenekleri yok. Askeri alanda muazzam bir bağımlılıkları var.** FMS kredileri, ortak F-16 üretimi, Kürdistan için alınan Kobra'lar, güney kom-

şulara karşı düşünülen füze sistemleri ve daha başka ihtiyaç duydukları bir çok şeyin temini, ona bağlıdır. Bu nedenle ve uşak karakterleri gereği en rencide edici durumlarda bile yumuşak başlı hareketten ayrılamıyorlar. Süresi dolmakta olan SEİA (Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması)nı da yenileyerek **Ortadoğu'da Amerikan şemsiyesi altındaki yerlerini pekiştirmekten başka çareleri yok.** Zira tekrardan değerlenebilecekleri yer,öncelik ve özellikle burası. **"Yeni Dünya"da birinci sınıf bir yere oturmayı ancak düşlerinde görür** ve daha çok da halka yönelik propagandalarında işlerken, gerçekçi bir değerlendirmede böyle üçüncü sınıf bir yer bulmayı yeterli başarı sayacaklardır.

ABD'nin Gösterdiği Yer ve Biçtiği Yeni Rol De Ortadoğu Jandarmalığı

ABD, Türk Devleti'nin şu dönemde seçeneksiz ve kendine mahkum olduğunu çok iyi biliyor. Kongre raporlarında bu durum açıkça ortaya konmuş bulunuyor. Böyle olunca, Amerikan yönetimi, hem çeşitli konularda Türk devletine süşkülat çıkartmaktan çekinmiyor,hem de onu istediği yönlere daha kolay kanalize edebiliyor. Son aylarda Türk basınına demeç veren Amerikalı uzmanlar *"Türkiye için tehditin yönü değişmiştir, artık yüzünü güneye dönmelidir"* türünden yönlendirici açıklamalarıyla dikkat çekiyorlar. Bu onların daha genelde NATO için öne sürmeye başlamış oldukları bir görüştür. Ama bölge ülkeleriyle sınırı olan tek NATO üyesi T.C.ye yüklemek istedikleri rol, çok daha özel, çok daha önemlidir. ABD, bir yandan NATO'nun görünüşüne çeki düzen veriyor. İttifakın askeri kanadının "soğuk savaş" döneminde olduğu kadar önemi kalmadığını kabul ederek bu yönde bazı sınırlamalar üzerine ortaklarıyla anlaşmaya varıyor. Ve buradan hareketle T.C.nin stratejik öneminin azaldığı yolunda bir görüş de savunup ona politik ilişkilerde değersiz uşak muamelesi yapıyor. Fakat öte yandan hem NATO'ya hem T.C.ne yeni önem alanları gösterme gayretinden de geri durmuyor.

Bu çelişkili gözüken tutum, gerçekte bütünlüklü bir mantığa sahiptir. Amerikan dış politikası her zaman böylesi çelişkiler yansıtır. Global çıkarları açısından en iyi sonuçları verecek ikili taktikleri kullanır. Hem dünya kamuoyunu yanıltmak, hem de uşaklarını kendine daha sıkı bağlamak için buna ihtiyacı vardır.

Olgulara baktığımızda; herşeyden önce ABD'nin kendisi, "Yeni Dünya"nın nizamını sağlamak için jandarmalığa kuvvet vermiştir. Dünya jandarması olarak kendi liderliğindeki NATO'yu yaşatmaya ve klasik görev alanı dışında aktifleştirmeye önem verirken, çıkarları açısından en çok dikkat kesildiği Ortadoğu'da da uşağı Türk devletini İsrail'le birlikte bölge jandarmalığının etkin bir unsuru yapmaya yönelmiştir.

Bununla aynı zamanda, NATO'nun Ortadoğu'ya bakan ucundaki T.C. güneydoğu sınır bölgesini, yani Türkiye Kürdistanı'nı modern silahlar ve uzun menzilli füzelerle donatma yoluna girdiği görülüyor. Böyle bir yığınak için bu bölgenin iki blok arasındaki silah indirimi dışında tutulmasını sağlayan ABD, bir taşla iki kuş birden vurmuş oluyor. AGİK görüşmelerinde T.C.nin ısrar etmesi yanında ABD'nin de ağırlığını koymasıyla kabul edilen bu "indirimden muaf" bölge, onun SSCB'yle karşılıklı indirim çerçevesinde imha etmesi gereken silahlardan bazılarını uşağı T.C. vasıtasıyla yine elde tutmasına imkân verecektir. Bu bir Bölgeye yapmak istediği yığınak bu şekilde -T.C. için de fazla masraflı olmayacağından- hızla gerçekleşecek. Bu da iki.

Hem imha kararı, hem de kaydırma nasıl oluyor? AGİK kararları 1992'den sonra yürürlüğe gireceğinden, o tarihe kadar silahlar üzerinde tasarruf hakkı var. İndirimden muaf bölgeye taşıdığı silahlar imhadan kurtulmuş oluyor. İşte bu da elini çabuk tutmasını gerektiriyor. T.C. bu silahlara talip olduğunu gizlemiyor. Askeri gücünü bu yoldan, kısa sürede ve az masrafla artırmayı amaçlıyor. ABD bunları bedava bile verse büyük kazancı olacak. İmhadan kurtarmak ve tam da ihtiyaç duyduğu bir bölgeye depolamakla yeterince kârlı çıkacak zaten. Ama yine de bir fatura kesecek T.C.ne. Parasal faturadan daha önemlisi de, bekleyeceği hizmet, yani ABD hesabına T.C.nin yükleneceği askeri rol ve görevler olacak.

ABD, bu bölgedeki askeri güç ve etkinliğini artırmak için 80'li yıllarda bir dizi proje geliştirmeye başlamıştı. Bunlar içinde en önemlisi de Körfez'deki çıkarlarının güvenliği için oluşturduğu RDF (Acil Müdahale Birlikleri) nami diğer Çevik Kuvvet'ti. Bu kuvvetin ihtiyaç duyulduğu zaman Körfez'e etkin bir müdahalede bulunabilmesi için ABD'nin bölgede sahip olduğu üsler yeterli değildi. Bölge dışındaki daha geniş kapasiteli üsleri ise çok uzak kalıyordu. Yakın bir köprü kurma bakımından en elverişli yer Türkiye Kürdistanı'ydı. Hatta, Pentagon burayı, Çevik Kuvvet için biçilmiş kaftan olarak görüyordu. Bu doğrultuda Muş ve Batman'daki askeri hava limanlarının genişletilmesi ve modernizasyonu çalışmalarına girildi.

O zamanlar Körfez için tehlike olarak, RSE'nin güneye sarkma eğilimi dikkate alınıyordu. Bu durum ortadan kalktı, ama ABD ve Batı'nın Ortadoğu petrol bölgesindeki muazzam ekonomik çıkarlarını tam bir güvence altına alma gayreti sona ermedi. Çünkü dünya dengelerindeki değişikliğin bölgeye yansımaları ağırlıkla kendileri lehine olurken bazı "potansiyel tehlikeler" de beliriyor; aşırı yüklenmeleri sonucu artan gerginlik, iki büyük ulusal sorun temelinde çelişkilerin şiddetlenmesi, İsrail-Irak arasında karşılıklı tehditlerle güç gösterilerinin yoğunlaşması, "radikal"-"ılımlı" islam çatışmasının devam etmesi, aynı şekilde Araplar arası sürtüşmeler ve T.C. ile güney komşuları arasında Kürt hareketlerine karşı tavır ve Fırat-Dicle sularının paylaşımı konusunda artan çelişkiler, bölge genelinde büyük bir belirsizlik doğuruyordu **Bütün bunlar, Çevik Kuvvet dahil Amerikan askeri müdahale gücünün, yalnız Körfez için değil, bütün bölge için artırılması ve T.C. gibi önemli jeopolitik konumdaki sadık bir uşağın yeni yükümlülüklere uygun askeri güç kaydırımıyla berkitilmesi gereğini gündeme getirdi.**

Bu ortamda, Bush yönetimi, T.C.nin **"kilit ülke"** ve **"önde gelen bir müttefik"** olduğunu vurgulayarak, Kongre'den askeri yardımın artırılmasını istedi. *"Güneydoğudaki olaylar ve başka yerlerdeki düşük düzeyde terörün daha fazla ihtiyat gerektirdiği"* yolunda görüş belirtti.

Kürt Ulusal Hareketi'nin dış ilişkilere etkilerini ve ABD'nin bu soruna nasıl bir yaklaşım gösterdiğini geçen sayımızda işledik. Tekrar belirtelim ki,Türkiye Kürstanı'ndaki gerilla savaşı, Türk devleti kadar ABD için de büyük endişe ve rahatsızlık kaynağıdır.

Ancak onun bütün sorunu bu hareketi tasfiye etmek değil. **Aynı zamanda PKK'nın "dış destekçileri" olarak gösterdiği Suriye, Irak ve İran'ı** (son ikisi hakkında hiç bir maddi kanıt bulunmadığı halde) **daha yoğun baskı altına almak ve bu gibi ülkeleri bölgede daha bir güç kazanmış olan kendi hegamonyası altına sokamazsa şiddetle ezmektir.**

Kürt Ulusal Hareketi, Fırat-Dicle Suları, T.C.nin Suriye ve Irak'la Artan Gerginliği, İsrail'le Ortak Tertipler Geliştirme Çabası, ve Bekaa ve Musul-Kerkük Hesapları..

Bilindiği gibi bir süredir T.C. ile Suriye ve Irak arasında Fırat-Dicle sularının paylaşımı üzerine tartışmalar oluyor, karşılıklı heyetler gelip gidiyor, basına demeçler veriliyor; bir yandan "görüşmeler yoluyla giderilecek teknik bir anlaşmazlık" havası, bir yandan "su savaşı" senaryoları pompalanıyor. İşin aslı nedir?

Ortadoğu'nun bütün önemli suları üzerinde anlaşmazlık var. Bir çok ülke ortak suların paylaşımı konusunda birbiriyle çekişiyor. Bazıları su için gerekirse savaşmaktan kaçınmayacaklarını da ilan ediyorlar. Fırat-Dicle sularının da T.C. ile güney komşuları arasında anlaşmazlığa konu olması doğaldır. Fakat burada sorun sudan ibaret değil. Bulanık suyun dibinde daha önemli bir sorun, Kürt ulusal sorunu vardır. Bu nedenle aralarındaki su tartışması hem zamanından önce başlamış, hem de kendi çapından büyük yankılar yapmıştır.

Daha GAP barajlarında su tutulmaya başlanmadan çok önce, TC-nin Suriye'ye tehditleri su sorununu gündeme getirdi."PKK'ya desteği sürdürürsen suyunu keserim" diyordu. Bir süre sonra barajların dolumu gündeme gelince, tutulan ve akıtılan suyun miktarı cidi tartışma konusu olmaya başladı. Çünkü TC, sürdüregeldiği tehditi, gayet masum bir gerekçeyle ve normal bir işlem görüntüsü içinde gerçekleştirme olanağına kavuşmuştu. Acaba günlük olarak tuttuğu su miktarı barajların projede öngörülen dolum süresi açısından ihtiyaç ölçüsünde miydi, yoksa biraz da yaptırım amacıyla fazladan mı tutuyordu? Böyle olması çok muhtemeldi. Ayrıca, ihtiyaç ölçüsünde tuttuğu varsayılsa bile, Suriye'nin ve aynı zamanda Irak'ın mağduriyetine yol açtığı için, onların daha çok su talebinde bulunmaları ve alamayınca bunu kasıtlı bir tutum olarak değerlendirmeleri kaçınılmaz oluyordu. Nitekim görüşmeler içinde T.C., proje dışı ve kasıtlı bir kesinti yapmadığı iddiasına uygun olarak, sorunun "teknik boyutlarla sınırlı" olduğunu belirtirken, Suriye ve Irak "yalnız teknik değil, siyasi boyutları da olan bir sorun" olduğunu dile getirmeye başladılar. **Tam bu sıralarda "Türkiye'nin artık güneyden tehdit edildiği" savlarını ortaya atan CIA uzmanları, bu görüşe güç kazandırmak ve Türk hakim sınıflarının güneye yönelik yeni rol arayışları ile Kürdistan'a aşırı güç yığmalarına kamuoyu desteği sağlamak üzere "su savaşı" senaryolarını da piyasaya sürmekte gecikmediler. Bütün bunlar, hem TC-nin güney komşularını Ortadoğu'daki Amerikan çıkarları açısından hizaya getirme, hem PKK hareketini güç durumlara sokma ve hem de Türk devletini Ortadoğu jandarmalığına ısındırma amacıyla geliştirilen politik sansasyonlardı.**

GREVLER YAYILIYOR, EZİLEN YIĞINLAR SES GETİRİYOR

Son aylarda kitlele hareketlerinde bir gelişme var. Uzun bir sessizlikten sonra, memurlar sokaklara döküldüler. Sokaklarda ve işyerlerinde tüm baskılara karşın; "*İşçiler-Memurlar elele, Genel Grev*e", "*Sendika hakkımızı söke söke alırız*", "*Hükümet istifa*" gibi sloganlarla, faşizmin baskı ve sömürü politikasına karşı ses getirdiler. I2 Eylül faşist askeri cuntasından bu yana, ilk defa böylesine, hem kitlesel, hemde sürekliliğini koruyan eylemliğe girişiyordu, memur kitlesi.

İstanbul'da, Ankara, İzmir ve diğer bir çok şehirlerde, sağlık emekçilerinin yanı sıra diğer bodro mahkumlarıda bu eylemlere katıldılar.Faşist hükümet, tüm baskı mekanizmasını harekete geçirmekte gecikmedi. Eylemlerin başını çekenleri hemen sürgüne göderdiler, polislerle eylemleri kırmaya çalıştılar, en demokratik hak olan mitingleri yasakladılar.Ve peşinden kukla hükümetin kukla başbakanı Akbulut, "huzurumuzun bozulmasına asla izin vermeyeceğiz" nutukları atmaya başladı.Aynı zamanda, kan emici bu sahtekarlar sürüsü "demokrasi"den dem vurmaktan da geri durmadılar.Onlariçin demokrasi,bir avuç sömürücü ve kan emici emperyalistlerin ve huzurlarıdır.Onlar için huzur,patronların karlarının giderek artması ve rahatlarının kaçmamasıdır. Ama, milyonlarca ezilen emekçiler için huzur "olamaz".Böyle buyuruyor paşalar.Böyle buyuruyor efendiler, kukla Özala'a...

GREVLER YAYILIYOR, DESTEKLEYELİM, OMUZ OMUZA FAŞİZME KARŞI MÜCADELE EDELİM!
GREVLERİ, KOMÜNİZMİN BİRER OKULU HALİNE DÖNÜŞTÜRELİM!

Faşist diktatörlük, işçi sınıfına ve emekçilere kan kusturuyor. Bütün ekonomik ve demokratik haklarını gasp ederek, emekçilerin insanca yaşamasını, demokratik haklarını kullanmasını önlemeye devam ediyor. Grevler yasaklanıyor, "vatanın ve milletin bölünmezliği" sahtekarlığı ile erteleniyor. Bir çok iş kolunda grev yapma yasağı koyuyor, ve arkasından "demokrasiyi en iyi biz uyguluyoruz" diyorlar. Milyonlarca ezilen Türkiye halkı bu yutturmacalara inanmadığı gibi, tüm baskı ve zorbalıklara karşı direnme içine giriyor. İşte Kürt halkı. Faşist Türk devletinin her türlü baskısına karşı dişe diş bir mücadele veriyor.
Köleliğe baş kaldırıyor. Kürt ulusunun mücadelesi, faşizmin katliamına, milli zulmüne, tüm ulusal haklarının gasp edilmesine karşı bir direniş mücadelesidir. Kürt ulusu üzerindeki tüm baskılar kalkmadan, Türkiye'de demokrasinin uygulanması düşünülemez. Ama burjuva köpekleri, Kürt ulusun varlığını kabul etmeye bile tahammül edemiyorlar. Ve kukla başbakan kalkıp, Kürt ulusunun ve diğer emekçilerin gözünün içine baka baka; "*Türkiye'de Kürt yok, herkes Türk'tür*" sahtekarlığını yapabiliyor.

Amerikan Üslerin'deki Grevleri Destekleyelim!

Harp-İş sendikasına bağlı 4 bin işçinin, ABD emperyalizmin askeri üslerinde işçilerin ilk defa davullu- zurnalı başlattıkları grev coşkuyla sürüyor. Faşist Türk devletinin kitlelerden üslerin gerçek niteliğini gizlemek için; "ortak savunma tesisleri" dedikleri, ABD emperyalizminin savaş üslerine, grev yazılı pankartları dahi astırmak istemiyorlar.Bir çok işyerlerinde,işçiler,üsleri koruyan faşist Türk ordusunun mensuplarının zorbalıklarına karşı pankartlarını astılar. Ancak,bazı işyerlerinde ABD'nin yeminli uşakları, "milliyetçiliklerini" unutarak gerçek yüzlerini açığa çıkarıp efendilerinin üs kapılarına pankart astırmadılar.İşçiler,Türk ordusunun kimi korumakla görevli olduğuna bir kere daha tanık oldular

ABD patronları, kendi ülkelerindeki işçilere burada çalışan işçilerden kat kat ücret verirken, "ucuz işçi cenneti" dedikleri Türkiye'de, işçilerin en doğal hakkı olan, beslenmek için gerekli olan ücreti dahi vermeye yanşmıyorlar. Amerika'da en düşük ücret 700-800$ iken, (bu bugünkü kura göre iki milyon ₺ geçiyor), üslerde çalıştırdığı işçilere 800 bin ₺ çok görüyorlar. Emperyalistler, ucuzu işçi cennetinde, pahalı(!) işçi çalıştırmak istemiyor. Bu, emperyalistlerin mariefetinden çok, emperyalistlerin kuklaları olan, Türk patronların marifetidir.Patronlar, Türkiye'de işçi ücretlerini bütün iş kollarında aynı seviyede tutmak istiyor. Bir iş yerinde fazla ücret verilirse, diğer işyerlerinde çalışan işçilerede örnek olacağını biliyorlar. Bu nedenle, İstanbul Belediye çalışanlarına biraz fazla ödenen (aslında o bile çok çok yetersiz) ücrete ateş püskürdüler.

Bir bakan, memurlara verilen %25 gibi (ortalama memur ücreti 300-400 bin arası oldu) gibi komik ücreti çok görüyorsa, diğer patronların bundan aşağı kalması düşünülemez. Patronlar, sanki işçilere bedava ücret verir gibi davranıyorlar. Oysa, işçileri kanına kadar sömüren, yattıkları yerden zengin olanlar patronlar ve onların kemik yalayıcılarıdır.

Harb-İş'e bağlı işyerlerindeki grevlerle dayanışma, diğer işçilerede örnek olacaktır. Dayanışma grevlerinin yasaklandığı, toplu olarak grev gözcülüğünün engelendiği ve her türlü sendikal hakların gasp edildiği bir ortamda, işçilerin dayanışma gösterisi, patronların ve ABD emperyalizminin suratına bir şamar gibi inecektir. Sorun yüksek ücret alamaktanda öte bir boyuttadır. İşçi sınıfının kendi haklarına sahip çıkması,gasp edilen demokratik hakların geri alınması ve ülkede genel grev için adımların atılmasını içermektedir. Patronların, işçilerin dayanışmasından korkması, ve dayanışma grevlerini yasaklaması,işçilerin toplu olarak hareket etmesini önlemek ve işçi sınıfının mücadelesinin daha ileri siyasi boyutlar kaznmasını engellemek içindir. Bu nedenle bütün işçileri ABD üslerinde greve giden sınıf kardeşlerimizle ortak dayanışmaya, onlarla omuz omuza vererek patronlara karşı mücadele etmeliyiz. Faşist hükümetin ve efendileri ABD emperyalizmin işçileri yıldırma hareketlerine karşı birlik olalım. Bütün iş yerlerinde destek grevleri yapalım, Bir günlük iş bırakmak, yemek boykotu yapmak, toplucu grev yerlerini ziyaret etmek, bu mücadelenin en anlamlı gösterisi olacaktır.

GREVLERİ KOMÜNİZMİN BİRER OKULU HALİNE GETİRELİM

İşçi sınıfı, kendi iktidarını kurmadan kurtuluşa kavuşamaz. Burjuvazi, işçileri sömürü aracı olarak kullanmaktan ve onları köleler gibi çalıştırmaktan, iktidarda oldukları sürece vaz geçmeyeceklerdir. İşçi sınıfı ve emekçilerin tümü, ortak hareket ederek birlikte, burjuvaziye ve onların kemik yalayıcılarına karşı mücadele etmedikçe, burjuvazi kendiliğinden iktidarı bırakmayacağı gibi, en küçük demokratik mücadelenin varlığına bile razı olamazlar.Onların felsefesi, baskı ve sömürü ile iktidarı elelirinde tutmaktır. İşçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesi de şiddete dayanmak zorundadır. Burjuvazinin şiddetine karşı işçi sınıfıda mücadelesini yükselterek, siyasal iktidarı almak için ayağa kalkmadan kurtuluşun gerçekleşmesi olası değildir.. Bu nedenle grevleri, sosyalizmin birer okulu haline getirmeliyiz. İşçiler,grev okulunda; dayanışmayı, birlikte hareket etmeyi, patronlara karşı ortak mücadelenin gerekliliğini ve aynı zamanda,kendi sınıfsal gücünün bilincine vardığı yerler olmalıdır. Grevler, faşist hükümetin ve devletin koyu savunucusu burjuva partilerinin gerçek yüzünü görmelerne; ve her şeyden öncede, polisiyle, askeriyle, mahkemesi ve bürokrasisi ile devletin iç yüzünü görmelerine hizmet edecektir.Grevin komünizmin bir okulu olmasının birinci nedenide budur.

Ancak, grevler her şey değildir. Grevler ücretlerin yükselemesine neden olsa da, işçi sınıfının gerçek kurtuluşunu sağlayamaz.Ona hizmet eder. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu,geniş siyasal grevlerin verilmesi yanında,esas olarak proletarya partisi önderliğinde burjuvaziyi alaşağıya etmek için verilen iktidar mücadelesi olacaktır.İşçi sınıfı kendi siyasal sınıf bilincini ancak öncüsünden alacaktır.

Sarı sendikalar ve bazı sol görünümlü reformistler, işçi sınıfını sadece, ekonomik grevler ile yetinmeye zorlamakta,burjuvaziye karşı gerçek kurtuluş yolu olan siyasal iktidar mücadelesinin önünü karatmaktadırlar. Kenan Durukan gibi yıllanmış sendika ağaları bunlardan birisidir.Kenan Durukan, kendi koltuğunu korumak için, devrimci ve demokrat işçileri patronlarla bir olup iş yerlerinden attırmaktan çekinmemiştir. Harb-İş üyesi işçiler bunu iyi bilmektedir. Bu yıl yapılan Harb-İş kongresinde gericilerle ve faşistlerle elele vererek, komünist işçilerinde içinde yer aldığı devrimci muhalefete karşı birlikte hareket etmiş, Askeri üslerdeki patronlarla anlaşarak,kongre öncesi 40'ı aşkın işçiyi işten attırmıştır. Ama, lafa geldiğinde "keskin" "devrimci" görünmekten de geri durmaz. İşçiler, K.Durukan gibi sendika ağalarına karşı da mücadele etmedikçe, grevlerinin başarıya ulaşması olası değildir.Kenan Durukan'ın işçileri sattığı defalarca görülmüştür. İşçiler buna karşı uyanık olmalıdır.

Grev okulunun, gerçek işlevinin yerine gelmesi, sınıf dayanışmasını gerçekleştirmekle olacaktır. Komünistler,grev yerlerinde işçilerle sıkı bağlar kurmalı,onlara hem sınıf bilincini verirken, aynı zamanda, mücadeleyi daha ileri götürmek için işçiler arasında dayanışma ruhunu geliştirmelidirler.Bunun için de, yoğun ajitasyon ve propagandanın yanında faşist düzenin teşhirine ve işçi sınıfının gerçek kurtuluşu olan, silahlı mücadelenin propagandasına önem vermelidirler. Sendika ağalarına karşı da,devrimci-demokrat kesim ile birilkte hareket etmeye çalışmalı ve işçi sınıfının mücadelesini geriletmek isteyen reformist anlayışları teşhir etmelidirler.

Yaşasın Harb-İş Üyesi İşçilerin Haklı Grevi !

Gecekondulardan Direniş Sesleri Yükseliyor!

Sosyalizmi ve komünizmi, kötülemek için her türlü yola baş vuran faşist Türk devleti, sosyalizmi; 'yasaklar', 'yoksulluk-sefalet' 'demokrasinin' olmadığı bir düzen olarak halka göstermeye çalışarak, insanlığın gerçek kurtuluşu olduğunu gözlerden gizlemeye çalışıyor. Ama, gel gör ki, Türkiye'de halkın yaşamının nasıl olduğunu unutturamıyor.İşte gecekondularda yaşayan emekçiler!

Sefalet,açlık, her türlü haksızlık ve zorbalık,mağra gibi evler, yol, su kanalizasyon ise hiç yok. Lağımlar sokakları kaplamış. Gecekondu çocukları lağımlar içinde çamura beleniyor hergün. Oyun yerleri lağımlar olmuş. Ama az ilerde ise dev yapılar, gökdelenler ve şaşalı bir yaşam. Ya demokrasi? O da hak getire... Ezilen yığınların en küçük demokratik hakları dahi gasp edilirken, demokratik haklar için mücadele edenler kurşunlanıp, zindanlarda çürütülürken, insanlar düşüncesinden ötürü karakollarda öldürülürken; Kürt ulusu üzerinde napalm bombaları patlatılıp, Kürt köylülerine sırf Kürt oldukları için insan dışkısının yedirildiği, Kürt ulusunun varlığının inkar edildiği bir yerde,hangi "demokrasi"den, "hak-hukutan" ve de "huzur"dan sözedilebilir? Olsa olsa, bir avuç sömürücü sınıf için, "huzur', 'demokrasi', 'sömürü', 'rahat yaşam'dan sözedilebilir. Ama, milyonlaraca ezilen Türk, Kürt ve diğer azınlık uluslardan işçiler ve emekçiler için söz edilemez. Onlara reva görülen; işkence, açlık, ve her türlü sağılık koşullarından yoksun ilkel bir yaşamadır.

Kapitalist düzenin çarpık yapılaşmasının bir ürünü olan gecekondular, ne yazık ki, büyük şehirlerde şehir nüfusunun büyük bir kesimini oluşturmaktadır. Ne alt ayapı, ne kanalizasyon,ne su, ne de insan sağlığına uygun bir konutlar. Tamamiyle kendi kaderine terk edilmiş olan gecekondu halkı,her türlü zorluğa gögüs gererek yaşamını idama ettirmeye çalışırken, faşist düzen tarafından sağlıksız koşullarda yaşamakla karşı karşıya bıraktırılmıştır. Ama, öbür yandan, gecekondu halkından oylar alınır ve bol bol verigiler toplanır. Sadece seçim zamanları gecekondu halkının varlığı, bir de gecekondu halkı baskılara karşı direndiğinde, haklarını istediklerinde üzerlerine, polis ve asker gönderilip kurşunlatılarak hatırlanır.

Gecekondu şehiri olan İstanbul, kitlelerin her yıl 400 bin civarında akın ettiği bir şehirdir. Köyünde geçinemeyip şehiri kurtuluş yolu görenler, toprağı olmayanlar, köylerde baskı görenler, her yıl akın akın 'iş bulup çalışma' umuduyla, pılını -pırtısını toplayıp akarlar İstanbula, Ankara'ya, İzmir'e, Adana'ya, Bursa'ya vs...

Ama gelidiklerinde hiç de beklediklerini, umduklarını, hayal ettiklerini bulamazlar. Geldikleri yerden beter olur onlara. Ama, yaşamak için zorunludurlar, kalırlar.

Burjuva düzenin çarpıklığı öyle boyutlara varmıştır ki, büyük şehirler yaşanmaz hale getirilmiştir. Bir taraftan düzensiz şehirleşme, alt yapısız binlerce konut, köstebek yuvasına döndürülen yollar, insan yaşamını tehdit eder hale gelmiş hava kirliliği ve muzzam bir doğa katliamının yanısıra bir de emperyalistlerin çöplüğünü "ithal" etmeleri. İşte burjuvazinin kitlelere sunduğu "refah" ve "huzur" içindeki "yaşam" ..!

Kimin için bu hale getiriliyor şehirler? Kimin için kirleniyor hava? Kimin için doğa katledildiyor? Neden emperyalistlerin çöplüğü haline getiriliyor ülke? Bir avuç emperyalist burjuvazi ve onların yerli işbirlikçileri olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının karlarına kar katmak, halkın yoksullaşmasına karşı,kendilerinin zevk-sefa içinde iğrenç yaşamaları için! Kapitalizmin istisnasız bütün ülkelerde bu sorunları var. Dünyayı giderek yaşanmaz hale getiriyorlar. Çözümü ise, kapitalizmi ortadan kaldırmaktır. İşçi sınıfı ve emkçiler

iktidarları almadıkça dünya her geçen gün yaşanmaz hale gelecektir. Ezilen dünya halkları dünyanın bu hale getirilmesine daha fazla izin vermemelidir.

Gecekondular Ses Veriyor Ve Vermeye Devam Edecektir.

En yoksul kesimler gecekondularda yaşıyor. Yoksulluk gecekondu halkının canına tak dedi. Dün olduğu gibi, bugünde gecekondular mücadeleye daha yatkın olacaklardır. İşçilerin büyük bir kesimi buralarda yaşıyor. Halk, evlerinin yıkılmasına göz yummayacağı gibi, İstanbul'da olduğu gibi, su için, yol için, okul vb. şeyler için direnecek ve direnmeye devam edecektir. Bu, sönmeyen bir ateşin,hafif bir rüzgarla sürekli alevlenmeye hazır olmasına benziyor.

Gecekondu halkı devrimci mücadeleye en yatkın olan kesim dedik, İşte, 1977 I Mayıs Mahallesindeki direniş. Faşist Türk ordusunun askerleri ve polisleriyle dişe diş bir çatışmanın sonucu 12 şehit. Halk ölümüne faşizmle savaşmaktan çekinmedi. 12 Eylül öncesi gecekondular da yoğun direnişler olduğu gibi, 12 Eylül içinde ve sonrasında da bu direnişler azalmış ama durmamıştır.En son,İstanbul-Sarıyer'deki *ARMUTLU* gecekondu halkının bir şehit vermesi pahasına, faşist polis ve faşist Türk ordusunun saldırılarına karşı karşı koyması, mücadelesini devam ettirmesidir. Yine, su için sokaklara dökülen İstanbul-Bakırköy gecekondu halkının direnişi, "hükümet İstifa", vb. gibi daha bir çok sloganlarla yürümeleri... Bunların temelinde ekonomik nedenler olsa da, bu küçümsenecek mücadeleler değildir. Tam tersine yoksulluğa ve baskılara, artık, kitlelerin sessiz kalmadığını, doğru bir önderlik ve örgütlenme olduğunda seslerini daha da yükselteceklerinin göstergesidir.

Daha önceleri de belirtiğimiz gibi, büyük şehirlerin varoşlarındaki gecekondu halkının örgütlenmesi, buralardan mücadelenin yükseltilmesi, işçi sınıfından sonra ikinci önemli yer olarak karşımıza dikilmektedir.Çünkü buralarda yaşayan büyük bir kesim işçi olduğu gibi, geri kalanların önemli bir kısmı da dar gelirli memurlar ve küçük esnaftır. Bunlar devrim için örgütlenmeye en yakın kesimlerdir. Buralarda örgütlenmeye önem verip, kitleleri daha ileri, siyasal iktidar doğrultusunda seferber edilebilir. Ama, geçmiş hatalardan dersler çıkarılarak yapılmalıdır bu. Yani, kitleler adına bir avuç devrimciler mücadele etmemelidir. Devrimcilerin ve komünistlerin görevi kitlelere önderlik etmek, kitlelere rağmen kitleler adına iş yapmak değildir. Geçmişin en önemli hatası bu idi.Kitlelerin kuyrukçusu değil, öncüsü olduğumuz hiç bir zaman unutulmadan, onların ekonomik taleplerine sahip çıkarak ama, bununla kesinlikle yetinmeyip, onları düzenin teşhiri için hareket geçirici çalışma ve sağlam örgütlenmeler içine çekmeliyiz.

Gecekondu halkını örgütlemek için yoğun ajitasyon ve propagandalara hız verilmelidir.Bir gecede birçok gecekondu bölgesine bildiriler dağıtılacak şekilde hareket edilmeli, kitlelere siyasi gerçekler sürekli verilmemelidir. Bunun yanında, kitle örgütleri içine çekilmelidir.

Gecekondu hallkının mücadelesine uzaktan mehtiyeler dizerek halk örgütlenemez ve önderlik yapılamaz. Komünistler, mücadelenin en başında,halkın yanında olmalıdır.Ama, halk olmadan halk adına da mücadeleden kaçınmalıdır. Bu tür sol çıkışlar, halkı komünistlerden uzaklaştırır. Halkın, kendi sorunlarına kendisinin sahip çıkması ve kendi sorunları için öncelikle kendilerinin mücadele etmesi gerektiği işlenmeli ve bu bilinç halka verilmelidir.

Devrim kitlelerin eseridir. Bir avuç aydın devrimcinin değil. Sorun böyle kavranmadığı zaman, yoğun baskı döneminde halkın direnişi kırılabilir. Halk, baskılara karşı aktif direniş içine çekilemez.

Bugün ARMUTLU'da, yarın bir başka yerde çatışmalara sahne olacaktır, gecekondu bölgeleri... Siyasal ve sosyal koşullar,bu tür çatışmaları, ekonomik taleplerden çıkarıp siyasal çatışma arenasına kaçınılmaz olarak dönüştürecektir Burjuvazi, 'aman dikkat sosyal patlama olmasın' dese de, bu kaçınılmazdır.

Şehirlerde fabrikaları ve gecekonduları düşmana karşı direnişin kaleleri yapmak zorundayız. Bu direniş, giderek silahlı kitle direnişlerine dönüşecektir.Şehirlerde,tek tek bireysel eylemlerden çok (bu da gereklidir), kitlesel silahlı direnişleri yaygınlaştırma perspektifiyle hareket
etemeliyiz.

FAŞİZM KAN DÖKMEYE DEVAM EDİYOR

Kürtistan'da savaş olanca hızıyla devam ediyor. PKK gerillalarıyla faşist Türk devletinin militarist güçleriyle Temmuz ayı içinde çıkan çatışmalarda, PKK 20'yi aşkın kayıp verirken, Faşist devletin güçlerine de ağır kayıplar verdirdi. Onu aşkın asker ve korucu imha edilirken, iki tanede helikopter düşürüldü. Faşist devlet içişleri bakanının ağzıyla ısrarlı bir şekilde he-

likopterin 'teknik' bir arıza sonucu düştüğünü açıklamaya çalıştıysa da,bunun üzerinde ısrar etmeleri bile onların yalan söylediğini açığa vuruyordu. PKK'nın açıklamasını ise BCC radyosu doğruluyordu. İki helikopteri PKK gerillaları düşürmüştü. Düşmanın yararlıları ise oldukça fazla olmasına karşın düşman, yaralı konusunda doğru bir açıklama da bulunmuyor, yaralıların sayısını gizliyordu.

PKK, ağır kayıplar vermesine karşın, mücadelesi her geçen gün gelişiyor ve ölenlerin yerini yeni savaşçılar alıyor. Düşmanla ile girişilen çatışmalarda PKK-nın kök söktürdüğü ve düşmanı perişan ettiğide ayrı bir gerçek. Faşist Türk devleti "bir avuç bölücü çete" dese de, PKK'ya karşı giriştiği topyekün savaşla, işi ciddiye aldığ açıktır. Bu, mücadelenin daha da gelişeceğinin bilincinde olduğu için, Kürdistana, güçlü bir askeri yığnağın yanında, özel timlerin yanında 30 bine yakın korucuyuda savaşa sürmüştür. Türk egemenleri, Kürdistan'a ne denli kanlı saldırılarda bulunursa bulunsun, Kürt halkının bir deyimi ile; ***"Kürt ellerine sefer olur, zafer olmaz"***

İSTANBUL'DA İKİ DEVRİMCİ ÖLDÜRÜLDÜ

DKP/SHB üyesi iki devrimci Cihangir'de kaldıkları eve polisin baskın yapması sonucu çıkan çatışmada şehit oldular. Faşist güçlerin işkenceci ve kan dökmeye doymayan polisleri, DKP üyelerinin kaldıkları evi, kalabalık bir polis gücü ve panzerlerle evi sardıktan ve en 'keskin nişancı' dedikleri insan avcılarını, evin en stratejik yerlerine yerleştirdikten sonra, evi kurşun ve bomba yağmuruna tuttular. Sabaha kadar süren çatışmada Gülay Arıcı ve Alper Ersoy şehit düştü. Polis kendi kayıpları konusunda doğru bir açıklama yapmaz iken,iki devrimcinin polise teslim olmayıp silahlı çatışmaya girmesi ise, devrimci kararlılığın yanında, düşmana aman vermeyen ama, kitlelere devrimci çoşku veren devrimci bir direniş gösterisiydi.

Gülay Arıcı ve Alper Ersoy'un mermilerinin bitene kadar, yüzden fazla polise karşı savaşmasından öğrenilecek çok şey vardır. Onların direnişi, bütün devrimcilere örnek olmalıdır. Şartlar ne olursa olsun, düşmana teslim olunmamalıdır. Bu, düşmana korku vereceği gibi, ezilen halka güven ve cesaret verecektir. Bu, sınıf savaşımının bir gereğidir. Devrimciler, iyi bir gelenek bırakmalıdır.Düşmana teslim olmak değil, ona karşı dişe diş bir mücadeleye girmelidir. Bu mücadele olmadan düşmana ağır kayıpların verdirilmesi olamayacağı gibi, kitlelerede yol gösterilemez. Şehirde olsun, kırda olsun düşmanla dişe diş mücadeleyi göze alamayanlar, mücadele içinde tökezlemeye ve devrimin önünde engel olmaya mahkumdurlar. Gülay ve Alper in devrimci kahramanlıkları devrimcilere örnek olmalıdır.

Gülay ve Alper'in Mücadelesi, Mücadelemizde Yaşayacaktır!

Faşist Türk Devletinden Katliamların Hesabını Mutlaka Soracağız!

GREVLER YASAKLANDI

Dergimiz yayına hazırlanırken, Harb-İş grevi ve Iaspetkim -İş grevleri, "mili güvenlik" nedeniyle, faşist Türk hükümetince yasaklandı. Körfez'deki son krizle birlikte, faşist Türk hükümeti, ABD emperyalizminin sadık uşağı olduğunu bir kere daha işçilerin ve emekçilerin gözleri önüne serdi. Grevin ertelenmesinin 'milli güvenlik 'ile hiç bir ilişkisi yoktur. Grevler halkın güvenliğini değil, faşist Türk devletinin ve ABD emperyalizminin çıkarlarını tehdit ettiği için yasaklanmıştır.

Egemen sınıflar, ABD emperyalizminin direktifiyle, Türkiye yi savaşa hazırlıyor. Bunun içinde,grevleri yasaklamakla işe başladılar.Yakında savaş hali ilan ettikten sonra da, var olan bazı demokratik hak ve özgürlükleri de yok edecekler, savaşın tüm yıkımını halkımız çekecektir. Bu nedenle, başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm halkımız savaşa karşı çıkmalı,ülkeyi emperyalizmin maşası haline getiren egemen sınıflara karşı mücadele etmelidirler. İşçiler, grevlerin yasaklanmasına karşın, işi yavaşlatıp, direnişe geçmelidirler. Grevlerin yasaklanması, işiçi sınıfına yönelik ağır bir darbe, işçilerin elindeki en önemli silahlardan birisini almak demektir Zaten, grevlerin, toplu sözleşmelerin kuşa çevirildiği,tüm demokratik hak ve özgürlüklerin gasp edildiği bir düzende, grevlerin sudan bahanelerle yasaklanması, kabul edilecek bir olay değildir. Bütün emekçiler, işi bırakmalı, savaşa karşı çıkmalı ve faşist Türk devletinin, ülkeyi savaşa sokma çılgınlığına karşı genel greve gitmelidir.

TKP/ML MKSB'nun Açıklaması

MİT'in PROVAKASYONLARI DEVRİMCİLER ARASINDAKİ İLİŞKİLERİ ZEDELEYEMEZ!

"4 Haziran 1990" tarihli "TKP/ML Yurtdışı Bürosu" imzalı,Türkiye'deki basın-yayın organlarına bildiri gönderildi. Sıradan bir kişinin dahi, bu bildiriyi okuduğunda bunun,MİT'in bildirisi olduğunu, hiç bir tereddüte yer vermeden anlayacağı içeriktedir. Daha öncede "Bolşevik Partizan" imzası kullanılarak MİT tarafından basına bildiriler dağıtılmıştı.

Bildiride şunlara yer veriliyor; "Devrimci örgütlerin derinliklerine sızmış provaktör-ajan komplosu ile karşı karşıyayız", "Cezaevinden kaçan dört Devrimci Sol mensubunun gizli polis ajanı oldukları-nı iddia edilmişsede", "Yine cezaeviden kaçırılan bu dört Devrimci Solcunun durumları henüz belirsiz.Acaba neyle meşguller? Ajan provaktör değilseler ne yapıyorlar?" vb. gibi bir sürü ipe sapa gelmez bozuk cümle ve imla hatalarıyla dolu bir "bildiri" !

Bir bakışta MİT'in bildirisi olduğu anlaşılan bu provaksiyon belgesinin amacı; özellikle partimiz ile Devrimci Sol ve diğer devrimcilerin arasını açmak, birbirine düşürmek ve devrimciler arasında yoğun şekilde 'MİT mensubu var' imajını ve devrimci örgütleri "MİT'in yönlendirdiği" izlenimini kamuoyuna vererek,devrimci ve komünistlere olan güveni sarsmaktır.

Partimiz TKP/ML Yurtdışı Bürosu tarafından,böyle bir bildiri yayınlamadığı gibi, faşist devletin zindanlarını delerek kaçan Devrimci Sol mensuplarının ve diğer devrimcilerin bu yöndeki çabalarını desteklemiş ve devrimci bir çoşkuyla karşılamıştır. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı ve devrimcileri partimizin bu tavırını bilmektedir.

Metris firarında olsun, Kırşehir ve Bayrampaşa cezaevlerindeki firarlar olsun, burjuva basını MİT ile işbirliğine girerek,kaçışlarda sürekli "MİT parmağı olduğu" izlenimini vererek,devrimcileri karalama ve 'adi cinayet şebekesi' olarak göstermeye çalışmışlardır. Bu yeni bir durum değil, bütün ülkelerde faşizmin yaptığı gibi, ülkemizde de devrimci hareketın tarihi ile bu tür MİT pravakasyonları yaşıttır. Ne var ki, reformistler ve radikal devrimci mücadeleye kin besleyen "sosyalist" maskeli burjuva kuyrukçularıda, Engin Kaya olayında olduğu gibi,MİT-in korosuna katılmakta gecikmemişlerdir.Burjuvazinin ve "sosyalist" maskeli beslemelerin amacı; devrimcileri kitlelerden bu tür yalan ve demogojilerle tecrit etmek, devrimci mücadeleye darbe vurmaktır.

MİT'in, son zamanlarda yurt dışında bu tür provakasyon bildirilerini sıklaştırdığı bilinmektedir. MİT, devrimciler arasında bazı olumsuz ilişkileri kullanmaya çalışmaktadır.Özellikle yurt dışında kendine "Bolşevik Partizan" diyen mülteci-tasfiyeci grubun bildirilerini kullanmaktadır.Çünkü bu grup,cezaevlerinde çözülen devrimcilerin isimlerini vererek 'teşhir etme' yoluna gitmiştir.Sözde amaçları, cezaevlerinde devrimci tavırı ortaya koymakmış.Ne var ki Türkiye devrimci mücadelesinde bi haber olan bu gurup,devrimci mücadeleden o denli soyutlanmış ki,kendilerine 'devrimcileri teşhir' görevini,"devrimci mücadele" olarak görev bilmişlerdir. Başka yaptıkları bir şey olmadığı için,varlıklarını ancak böyle gösterebileceklerini sanıyorlar.Mülteci revizyonizmi, yazdıklarını,MİT'in nasıl kullandığını iyi görmeli, devrimci mücadeleye zarar vermekten vaz geçmelidir.

Bugüne kadar olduğu gibi,MİT'in provakasyon bildirileri,devrimcileri karalama girişimlere eksik olmayacaktır.MİT'in devrimci örgütler arasına da sızarak, devrimcileri birbirine düşürmesi,saldırganlık yapması ve provakasyon girişimleri eksik olmayacaktır.Buna karşı mücadelenin başında; devrimciler arasındaki ileşkilerin devrimci bir tarzda çözülmesi, halk arasındaki ilişki ve çelişkilerin devrimci bir tarzda ele alınarak, fiili saldırıların terk edilip, ideolojik ve siyasi mücadelenin esas alınması gelmektedir. Ne yazık ki, bunun yerine yanlış yöntemler seçilmekte ve burjuvaziye kozlar verilmektedir. Bazı devrimci gruplar arasındaki saldırgan tutumlar, halkın moralini bozduğu gibi,bütün devrimcilere mal olmaktadır. Son olarak Dev-Sol ve Dev-Yol arasındaki olumsuzluklar bunun en son örneğidir. Devrimci şiddet,devrimcilere ve halka değil faşizme karşı kullanılır. Devrimci şiddet, halka ve devrimcilere karşı kullanıldığı zaman devrimci şiddet olmaktan çıkıp, halka karşı zorbalığa dönüşür.

Bütün devrimcilerin bu tür provakasyonlara karşı ortak tavır almasının yanında,devrimciler arasındaki sorunların birlik-eleştiri-birlik ve ideolojik-siyasi mücadeleyi temel alarak çözümeleneceği inancımızı koruyoruz. MİT'in pravakasyonlarını boşa çıkarmak ancak bu devrimci yöntemleri kullanarak olacaktır.

30 Temmuz 1990

TKP/ML- MKSB

(Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez Komitesi Siyasi Bürosu)

"tasfiyeciliğe karşı"
TASFİYECİLİK (II)

Komünistler, ayrılıkları gündeme getirdiğinde, içinde bulunduğu hareketin tamamen revizyonizmin batağına battığında ya da önderliğe çöreklenenlerin bilinçli olarak devrim mücadelesini engelledikleri-nde gündeme getirirler. Ve içinden ayrıldıkları örgütten daha iyi iş başaracaklarının bilinciyle hareket ederler. **Kaypakkaya** yoldaş, PDA'dan ayrılırken, PDA'nın daha da gerisine düşmek için değil, ondan daha ileri mevzilerde mücadele etmek için ayrıldı. Çünkü PDA, reformcu çizgisiyle, devrimci mücadelenin önüne set çekiyordu. Ve TKP/ML oluştuğunda, kendi pratiğininde ortaya koyduğu gibi, tam bir komünist çizgi ve politika izleyerek, pratikte de PDA'dan daha ileri mevzilerde döğğüşmeye başladı.

Sizler, bizden ayrıldığında da aynı iddiaları taşıyordunuz. İddialı olmak yetmiyor. Politik ve pratik hat önemlidir. Hangi noktalarda bizden ileri hareket ettiniz? Silahlı mücadelenin geliştirilmesinde mi? HAYIR ! Bu konuda bizden geri kaldınız. Üstelik ayrıldığınızda elinizde gücü ve sayısı küçümsenmeyecek bir silahlı güç vardı. Ve her şeyden önce de; "é.Mk bizi engelliyor", "gerilla birliklerine saldırı yetkisi vermiyor", "ayrılırsak, silahlı güçlerimiz ve savaşımız daha da gelişecek" diye, büyük iddialarla kitlelerin karşısına çıkmadınız mı? Gelinen aşamada, 2.MK pratiğinden daha da geride değil misiniz? Kimseyi kandıramıyorsunuz, bari kendinizi kandırmayın arkadaşlar! Partinin politikasını geliştirilmesinde mi bizden ileri adım attınız? Hayır? Yayınlarınız ortada. Yeni bir politika üretmekten çok, eskileri çarpıtarak tekrarlamaktan öteye bir şey yapamadınız. Oysa, sosyal pratik olduğu yerde durmuyor, Kızıl ırmak gibi akıp gidiyor. Komünistler, sosyal pratiği değiştirmek ve devrim lehine dönüştürmek için, doğru politikalar üretmek zorundadırlar. Sosyal pratiği dönüştürücü politika üretemeyenler,yok olmaya mahkumdurlar. İsterse, devrime en inanmış kişiler olsun.

Oportünizme ve revizyonizme karşı mücadeleniz hani? Kendine komünist diyen bir parti, öncelikle anti-ML-MZD akımlara karşı ideolojik cephede mücadele etmekle yükümlüdürler. Size soruyoruz? İdelojik ve siyasi cephedeki mücadeleniz hani? Türkiye'de ideolojik ve siyasi arenada kıyasıya bir mücadele verilmektedir.Siz bu arenadan çok uzaklardasınız. Elinizdeki güçleri tüketmekle meşgulsunuz.Kusura kalmayın ama, dağların arkasını göremiyorsunuz. Bu nedenlede, kendiniz çalıp, kendiniz oynuyorsunuz. Ve bunun adınada "mücadele" diyorsunuz.

En basit örneği, sizden aldığımız şu alıntıda, nelerle uğraştığınız ortaya çıkıyor:

"Partinin %90'ının kendilerinde olduğunu söylüyorlar. Peki bu parti nerededir? İki senedir hangi silahlı mücadele içerisinde çelikleşiyor? Kırsal kesimde göstermelik bir Kürdistan bölge komitesi. Bir senedir bir gerilla birliği var. Şimdiye kadar ne işle meşgül? Yaptığı tek şey yalan eylem propagandasıdır.Kadrolar nerededir? Şehirlerde ve yurtdışında! Bütün umutlarını legal yayın organına bağlamış durumdalar. ... 72'lerde PDA revizyonistlerinden devraldıkları göz boyama malzemelerni kullanıyorlar. " (ay,sf.7I)

Partimizin ne yaptığını Türkiye'de hata yurtdışındaki insanlar bile biliyor.Yalnız siz bilmiyorsunuz(!) buda bizim suçumuz. Kendimizi size bir türlü anlatamadık,bu gidişle anlatamayacağız da.Çünkü bildiğiniz şeyleri inkar ediyorsunuzda ondan. Yine de biz anlatalım. En azından yazarımız ve yazarımızın kafa yapısına sahip olanlar anlamasa da, DABK içinde bizi anlayanların çıktığını ve daha da çıkacağından eminiz.

Son 3 yıldır partimizin, mücadelesini yükselttiğini,kitle bağlarını genişlettiğini, şehirlerde de işçi sınıfı içinde kök salmaya başladığını sınıf mücadelesi içinde yer alanlar bilmektedir. Siz hariç! I990 I Mayıs'ında partimizin kitlelere önderlik ettiğini (siz hariç) dost ve düşman çok iyi bilmektedir.

Legal yayıncılık anlayışımız ise sizinle farklı tabi. Legal olanaklardan yararlanma anlayışımız Leninist bir anlayıştır. Biz legal olanaklardan sonuna kadar yararlanılması gerektiği ve hatta legal olanakların daha ileri götürülmesi için mücadele ediyoruz ve bunu devrimci mücadelenin bir parçası olarak görüyoruz. Düşmanın en küçük açıklarından devrimi ilerletmek için yararlanmak ML bir yaklaşımdır.

Legal yayıncılıkta bu mücadelenin bir parçasıdır. Ancak, Partimizin legal mücadele ve örgütlenmeden anladığı; bütün çalışma ve örgütlenmesinin buraya kaydırılması anlamında değildir. Esas örgütlenme biçimi illegaldir ve mücadele biçimi olarakta silahlı mücadeleyi temel almışız. Legal yayıncılığa bu kadar anti-patiniz olduğunu sanmıyoruz. Çünkü sizinde girişimleriniz oldu. Ne var ki, 413. madde ile bunu faşizm ortadan kaldırdı. Yukarıdaki anlayışınıza göre, bunun sizin için önemi yok. Niyetiniz bu olmasa da yazdıklarınızdan bunlar çıkıyor.

İ.K. yoldaşın PDA- yı haklı olarak eleştirdiği noktada bize saldırmanız sizin zavallılığınızı gösteriyor. Kendinizden yeni bir şey söylemeye takatınız olmadığı için,Kyapakkaya yoldaşı,olur olmaz yerde kullanmaya yelteniyorsunuz. Bunu da beceremeyip, elinize yüzünüze bulaştırıyorsunuz. Ne ilgisi var, PDA'nın yayıncılığı ile bizim yayıncılık anlayışımızın? Bari tabanınızdaki insanlara sorun onlar size ne yaptıklarımızı, yayın anlayışımızın ne olduğunu, PDA ile aramızdaki farkı anlatsınlar. Sezarın hakkını Sezara teslim etmek gerekir. PDA'nın devamı olan güçlerin anlayışlarının sakatlığı bir yana, ama legal yayıncılığı çok iyi yaptıklarını belirtelim.

Kadrolarımızın şehirlerde ve yurtdışında olduğu ise bilinçli bir demogojidir. Siz hala 2.MK döneminde tekleyip kalmışsınız arkadaşlar. Biraz berilere gelin. Aradan yıllar geçti. Ortada partinin bir pratiği var. Birazda yeni olan bir şeye değinin. 'Onlar bunu yaptı, biz şunu yaptık' komleksinden kurtulun. Bizim sizinle eylem yarıştırma anlayışımız yoktur. İsterdik ki, silahlı mücadeleyi üst boyutylara sıçrataydınız. Bu devrimin yararına olacaktı.Ancak, yaptığınız konferansınızda bile,partimizin hangi eylemi yapıp yapmadığını gündeminize alıp tartışıyorsunuz.Bu da, sizin nasıl bir anlayışa sahip olduğunuzu gösteriyor. Size göre siyaset hiç bir şey, eylem her şey olduğu için bu tür tartışmalara giriyorsunuz. Ne varki, sözde solculuğunuza karşı pratiğinizde oldukça sağcı. Peki arkadaşlar, madem kıyaslama istiyorsunuz, bir yıl önce sizin silahlı gücünüz bizimkinin iki-üç katıydı. Bizim bir gerilla birliğimiz vardı bir şey yapamadık(!) Bu kadar silahlı güç ile ya siz ne yap- tınız? Konferansta aldığınız el yakan kararlarınız ne oldu? Hangisini pratiğe uyguladınız? Aldığınız kararları kağıt üstünde kalması için mi alıyorsunuz? Sizin ne yapıp yapmadığınız bizi ilgilendirmiyor, bu sizin sorununuz. Çünkü bizim sizinle ya da her hangi bir örgütle yarış iddiamız yok ve olamaz. İsteğimiz, bütün devrimci hareketlerin silahlı mücadele vermeleri ve bunu geliştirmeleridir. Sizlerin böyle bir derdi olmadığı açık. Çünkü, grubunuza halel geleceğini düşünürsünüz. Bunu, Dersim'de bize karşı olan tavrınızdan çıkarıyoruz .

Gerici Parlamentodan Yararlanma Sorunu:

DABK'ın bize getirdiği en eleştirilerden birisi de, "parlemontodan yaralanma" sorunudur. Burjuvazinin yasal çerçeveleri içinde legal olanaklardan devrim için yanralnam sorunu ML bir anlayıştır. Lenin zamanında da, özellikle Avrupa'daki bazı sol gruplar, parlamentodan yararlanmaya sürekli karşı çıkmışlardır. Lenin ise, şartları olduğu zaman, burjuva parlamentosundan yararlanabileceğini ortaya koymuş, sürekli 'red' anlayışlarını mahkum etmiştir.

Kapitalist ülkelerde olsun, yarı-sömürge ülkelerde olsun parlamentonun özü aynıdır. Sömürücü sınıf kliklerinin hangisinin halkı daha çok sömüreceğinin belirlendiği ve 'demokrasi' kılıfı altında gericiliği maskelemenin bir aracı olarak kullana gelmiştir.Emperyalist-kapitalist ülkelerde burjuva parlamentosu daha 'demokrat' bir görünüm sergilemesine karşın, yarı-sömürge, yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde ise bu daha kaba bir biçimde kendini göstermekte, İ.Kaypakkaya yoldaşın bellirttiği gibi;

"Türkiye'de hakim sınıflar,başından beri 'kaba ve uydurma bir parlamentarizmle' faşist suratlarını maskelemeyi sınıf menfaatlerine daha uygun bulmuşlardır. İşte, Türkiye'de parlamentonun fonksiyonu budur. **Faşizmi maskelemek"** (S.Yazılar,sf. 170-171)

Ülkemizde parlamentonun niteliğ bize göre açıktır.Bunu İ.K yoldaş doğru bir biçimde koymuştur. Ancak, Yarı-sömürge ülkeerde parlamentodan yararlanılmaz diye bir anlayışı ilk defa DABK söylemektedir. Çünkü, onların kafasına göre, faşizmin hiç bir kurumundan devrim için yararlanılmaz.Sorunu mekanik ve doğmatik kavradıklarından her şeyi mutlaklaştırıyorlar. Biz, ilke olarak hiç bir mücadele biçimini mutlaklaştırmadığımız gibi, bizim ülkemizdeki burjuva parlamentosundan hiç bir zaman "yararlanılamaz" anlayışına da karşı çıkıyoruz. Bunu, koşullar belirler. Bir genelleme yapılması gerekiyorsa, Tükiye'deki parlamentodan yararlanma koşulları ya çok azdır ya da hemen hemen yoktur. Ama, ilerde bunun aynen devam edeceğini söyleyemeyiz. Eğer, katılmak devrimin lehine bir gelişme sağlarsa, ML'ler katılmaktan çekinmeyeceklerdir. Ama, parlamenterist mücadele biçiminide silahlı mücadelenin önüne geçirmeyeceklerdir. Biri esas, diğeri ise tali mücadele biçimleri arasındadır. DABK, İ.K yoldaşı da doğru dürüst anlamamıştır. İ.Kaypakkaya yoldaş, bu konuda şunları söylemektedir:

"...'özellikle şartların (- devrim için - bn) ***uygun olmadığı durumlarda burjuva parlamentarizmiden***

yararlanılır.'(Lenin,age, sf.103) ***'parlamentoda, halkı yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek' imkanından yararlanırlar; bu nedenle 'şartların devrim için uygun olmadığı durumlarda, burjuva anlamda demokratik bir parlamenter düzeni,faşist düzene tercih ederler ve savunurlar; 'ama, aynı zamanda,parlamenterizmin gerçekten proleter ve devrimci eleştirisini de bilirler."*** (S.Yazılar, sf. 108-109)

İ.K yoldaş da, parlamentodan 'yararlanılmaz' anlayışı yoktur. Ancak, DABK, formülasyonlar düşkünü olduğu için, kafasında yer eden, ama sosyal pratik ile çelişen formülasyonların dışına çıkmaya da yanaşmıyor.Devrim, katı formülasyonları reddeder. Sosyal pratikle çelişen politikalar yenilmkten kurtulamazlar. Doğru olan şey, sosyal pratiği dönüştürücü olan politikalardır. Kalıplaşmış formülasyonlar değildir. Öteyandan komünistler kahin de değildir. On yıl sonra sınıf mücadelesinin nasıl bir şekil alacağını kesitiremezler. Ama,ML devrim perspektifinden sapmadan, gelişen durumlara göre politika belirlerler.Kısaca belirtirsek, Marksist-Leninistler legal olanaklardan yararlanma olayına ve mücadele biçimlerine şu anlayış çerçevesinde yaklaşmaktadırlar:

"Marksist-Leninist partiler, devrimde proletarya ve emekçi halka önderlik etmek için bütün mücadele biçimylerinde ustalaşmalı ve mücadele şartları değiştiğinde, hızla bir mücadele biçiminin yerine bir başkasını geçirebilmelidirler. Proletaryanın öncüsü, ancak tüm mücadele biçimlerinde - barışçı ve silahlı, açık ve gizli, legal ve illegal, parlamenter mücadele ve kitle mücadelesi gibi bütün mücadele biçimlerinde ustalaştığı taktirde, şartlar ne olursa olsun, yenilmez olacaktır."(1963 Polemikleri, sf.23)

Halk Savaşı Yalnızca Yarı-Feodal Ülkeler İçin mi geçerlidir?

DABK'ın yine yurt dışında çıkardığı "partizan" adlı bir broşürde, ilginç belirlemeler mevcut. Kısaca birkaçına değinmekte yarar var.

"Halk savaşı yarı-feodal ülkelere göredir" (DABK 3.Konf. belgeleri,sf.31)

Yazının bütününde de bu anlayış mevcut. Yani, halk savaşını gerektiren koşullar, onlara göre, öncelikle sömürgelik ya da yarı-sömürgelik koşulları değil, hatta yarı-feodallikle birlikte yarı-sömürgelik de değil, yalnızca yarı-feodalliktir. Bu noktada "Biz yarı-feodal derken yarı-sömürgeliği gözardı etmiyoruz ki, yarı-feodal bir ülke zaten bağımsız olamaz" şeklinde itiraz edebilirler. Ama böyle bir itiraz, halk savaşına bakışlarındaki sakatlığı, eksik kavrayışı ve tek yönlü koyuşu düzeltmeye yetmez. Daha öndeki sayfalarda da var: "Bizim ülkemiz yarı-feodaldir, dolayısıyla kapitalist ülkelerde doğru olan bizde doğru değildir." diyorlar. Bu çeşit bir açıklama, Mao Zedung'un ve İbrahim yoldaşın yaptığı ayrıştırmayı bayağılaştırmak değilse nedir? Onlar devrimin yolu bakımından dünya ülkelerini iki temel katagoriye ayırırken özellikle dünyanın metropolleri ve uyduları şeklinde ele almışlardır. Emperyalist-kapitalist ülkeler ve onların ekonomik, siyasi, kültürel, askeri denetimleri altındaki sömürge, yarı-sömürge,yarı-feodal ülkeler diye ayırmışlardır. Her ne kadar geri kapitalist yapıda sömürge ya da yarı-sömürge ülke örneklerinden söz etmemiş olsalar da, yaptıkları temel ayrıştırmanın mantığı bu tip ülkeleri boşlukta bırakmaz ve ikinci katagoriye sokar. Ama DABK'ın dümdüz "kapitalist" yada "yarı-feodal" şeklindeki koyuş tarzına kalırsa, bu tip ülkeler birinci katagoriye girer. Bunlarda halk savaşı geçerli olamaz. Yarı-feodal değillerse halk savaşının koşulları da yok demektir. Zira "halk savaşı yarı-feodal ülkelere göredir" (!).

Hiç demagoji filan yapmıyoruz. Bir çarpıklığı ortaya koyuyor ve yanlış kavrayışların giderilmesini amaçlıyoruz. DABK'ın yarı-feodal ülkeden söz ederken bağımsız bir ülkeden söz etmediği doğrudur.Ama, halk savaşının gerekliliğini açıkladığı bir yerde yarı-sömürgeliğin bahsini etmeyip sadece yarı-feodalliğe vurgu yapması ve onu halk savaşının tek zemini gibi koyması, basit bir eksiklik filan değil, dogmatik kavrayıştan gelen sakat bir anlayışın ürünüdür. Bunu DABK'a özgü bir durum olarak da görmüyoruz.Parti tarihimizde KK hizbinin ayrılık sürecinden beri bu tür bir anlayışla birlikte "eğer bir ülke, yarı-sömürge de olsa, geri de olsa, kapitalist sayılabilirse, orada halk savaşının geçerliliği savunulamaz" gibi yanlış ve kötü bir gelenek oluşmuş, farklı boyutlarda süregelmiştir. Şimdi dünyada yarı-sömürgeliği tartışma götürmez durumda yığınla ülke var ki, ekonomik gelişmişlik düzeyleri, kapitalist ilişkilerin yoğunluk derecesi ve feodal kalıntıların boyutu birbirinden çok farklı. Güney Kore ile Bengaldeş aşağı yukarı bir düzeyde görülebilir mi? Birisi dünyanın sayılı elektronik ve otomotiv üreticileri arasında, birinin sanayi namına belki hiç bir şeyi yok. Ama ikisi de emperyalizmin yarı-sömürgesi, ikisinde de faşizm hüküm sürüyor. Hatta birincisinde emperyalizmin askeri varlığı ve denetimi çok daha yoğundur. Pek çok ülkenin, yarı-feodal mi, yoksa geri kapitalist mi olduğu tartışma götürür. Ama bugün dünyanın yarı-sömürge veya yeni sömürge durumundaki sayısız ülkelerinden bazılarının geri-kapitalist ekonomik yapıya sahip oldukları bir gerçektir. Tek tek somut örneklerin niteliği farklı bakış açılarından değe-

şir. Ancak devrimin yolunu belirlemede, ekonomik yapıya verilen isimlerden önce o ülkelerin canlı gerçeklikleri önemlidir. Latin Amerika'daki pek çok ülkenin devrimcileri, kendi ülkelerini, yarı-sömürge veya yeni-sömürge konumunda geri-kapitalist değerlendiriyor, fakat halk savaşının geçerliliğini tartışma konusu bile etmiyorlar. Çünkü o kendini dayatıyor. Gene Filipinler KP'sinin içinde, 20 yıldır, bu ülkenin ekonomik yapısını bir kesim yarı-feodal, bir kesim geri-kapitalist olarak niteliyor, fakat her iki görüşün sahipleri de zafere giden yolun halk savaşı olduğunu söyleyip bir arada savaşmaya devam ediyorlar.

Ülkemiz bize göre de halen yarı-sömürge yarı-feodaldır. Ama biz ülkemizde halk savaşının gerekliliğini, bu nitelemeden önce, somut gerçeklerden, canlı olgularından çıkarıyoruz. İbrahim yoldaş da öyle yapmıştır. Bu olgular, sadece tasfiye edilmemiş feodalizm, çözümlenmemiş toprak sorunu ve yoğun köylü nüfusundan ibaret değil.Aynı zamanda, emperyalizmin yoğun ablukası, askeri varlığı ve her bakımdan muazzam denetimi var. En mütevazi demokratik istemleri şiddetle karşılayan, pervasızca terör estirip kan döken, çoğu kez legal faaliyete hiç izin vermeyen sürekli faşist bir siyasal rejim var. En ufak taviz verilmek istenmeyen büyük bir ulusal sorun, 20 milyonu inleten kanlı bir tahakküm ve zulüm var. Öyle ki özgürlüğünü isteyen Kürt, dağa çıkmaktan başka yol göremiyor. Yalnız ulusal kurtuluş açısından değil, sosyal kurtuluş bakımından da ülkemizin koşulları halk savaşını gerektiriyor.Silahlı mücadele ülke genelinde her bölgede esas alınmak zorundadır. Ancak halk savaşı belli alanlarda yoğunlaşarak yayılmayı gerektirdiğinden, öncelikli gerilla bölgeleri, buna en elverişli olan Kürdistan kırlarında seçiliyor. Bizim bu seçimimizde feodalizmin yoğunluğu önemli bir olgudur. Ama halk savaşı yolunu seçmemiz yalnız bu olguya dayanmadığı gibi, ülkemizde tasfiye edilmemiş feodal ilişkiler ve toprak sorunu ciddi ölçülerde olmasaydı bile, saydığımız diğer olgular ve koşullar yine halk savaşını önümüze koyacaktı. Yapımı süren GAP projesi ve başka yatırımlarla bir kaç on yıl içinde Kürdistan'daki yoğun feodal ilişkilerin büyük çözülmeler göstereceğini düşünelim ve ülke genelinde ekonomik yapıya geri-kapitalist diyeceğimizi varsayalım, halk savaşının koşulları ortadan kalkmış mı olacak? Sözünü ettiğimiz yanlış gelenek ve DABK'ın bunu sürdüren mekanik mantığı "evet" diyecektir. DABK, halk savaşını yalnızca feodalizmin varlığına indirgediği için, yarı-sömürgeliğe, ülkenin siyasal ve sosyal yapısına pek dikkat etmiyor. Yarın Türkiye'yi kapitalist görürlerse, halk savaşı güme gidecektir.

Halk savaşının geçerliliği, tek başına yarı-feodallikle ölçülemez. Emperyalizmin işgali altına giren gelişmiş kapitalist ülkelerde bile halk savaşı geçerli olabilir. Bir emperyalist ülke bir diğerini işgal ve ilhak ettiğinde, o ülkenin konumu sömürgeliğe düşer ve sömürge koşullarından kurtulmak halk savaşının çeşitli biçimlerini gündeme getirir. DABK'ın söylemine kalırsa bu mümkün değildir. Keskin 'İbrahim'ci kesilen DABK, özünde İ.K. yoldaşı kavramaktan uzaktır.

İ.Kaypakkaya yoldaşın bu konudaki görüşlerine bakalım. Yarı-feodallik özelliklerinin neler olduğunu belirttikten sonra, emperyalizmin yarı-sömürgesi olamanın özelliklerini de şöyle açıklıyor:

"Emperyalizmin, yarı-sömürge olmamız dolayısıyla, ülkemiz üzerindeki boyunduruğu da,devrimin geri kırlık alalanlarda üsler kurarak oradan şehirlere doğru gelişmesini gerekli kılmaktadır (bizde demokratik devrim, milli devrimle ayrılmaz bir şekilde birleşmektedir.)

"Yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede feodalizmin zayıflığı, toprak devriminin görevlerini azaltır veya sınırlarını daraltır, o kadar."

"...Emperyalizmin fiili işgali altında olan bir ülkede de devrim, kırlık bölgelerden şehirlere göre gelişir. Bu ülke, ister feodalizmi tasfiye edememiş geri bir ülke olsun, isterse gelişmiş kapitalist bir ülke olsun.İşte İkinci Dünya Savaşı'nda Fransa. Çünkü emperyalizm ilk başta, ulaşım imkanlarının fazla olduğu şehirleri ve ana yolları ele geçirir, buralara hakim olur. Fakat geniş kırlık bölgeleri kontrol edemez.Yalnız bu durumda devrimin özü toprak devrimi değil, 'milli devrim'dir. Eğer, işgal altındaki ülke aynı zamanda yarı-feodal ise,'toprak devrimi' tamamen ortadan kalkmaz ama, ikinci plana düşer.Eğer kapitalist bir ülke ise (Fransa gibi), toprak devrimi meselesi söz konusu değilidir." (age, sf. 3I-32)

Görüldüğü gibi, İK yoldaş DABK gibi düşünmüyor ve soruna tek yanlı formülasyonla bakmıyor. DABK'a göre, ya bütün yarı-sömürge ülkeler yarı-feodal, ya da yarı-feodal olmayan sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde halk savaşı geçerli değil. Nereden bakılırsa bakılsın formel mantıkta saplanıp kalıyor.

Askeri Bakış Açısı ve Köy Parti Komiteleri;

DABK, aynı yazıda, 'köy parti komiteleri'ni işlevsiz hale getirerek, köy parti komitelerinin görevini komutanlığa veriyor.İbrahim yoldaştan; ***"Köy parti komitelerine bağlı köylü milisleri ve çeşitli görev grupları örgütlemek gerekir"*** aktarmasını yaptıktan sonra, bunu unutarak hemen altında şunları söylüyor:

"Milislerden ve milis müfrezelerinden köy parti komitelerinin haberi olmamalıdır." (agy, sf. 22)

Köy Parti komiteleri, güç varsa oluşturulması gerekir. KPK'nin olmadığı yerlerde milisler ordu içindeki parti hücrelerine bağlı olarak görev yaparlar. Köy Parti komiteleri yoksa, milis örgütlenmesi yapılamaz anlayışı yanlış olduğu gibi, partinin görevlerini orduya yüklemekte askeri bakış açısının ürünüdür.Köy parti komiteleri oluştuğunda,bunlar kendi görev alanları içindeki tüm faaliyetlerden sorumludurlar.Milislerde bu organlara bağlı olarak hareket ederler. Köy Parti komiteleri (KPK), kendi görev alanlarındaki çeşitli görev hücrelerinden ve milislerden haberdar olmayacaksa, bu organın işlevi ne olacak? DABK, sayfalarca partinin 'belirleyici'liği ve 'yönlendirici'liğinden söz etmesine karşın, parti gerçekliğini kavramadığı için, parti örgütlenmesi perspektifinden uzak olarak, her şeyi askeri birimlere bırakmaktadır. Şu andaki örgütlenmeleri de bu yanlış anlayışlarına uygun şekillenmiştir.

Bundan sonra da yeri geldikçe DABK'ın ideolojik ve siyasi görüşlerini eleştirmeye devam edeceğiz. DABK'lı arkadaşların bizi eleştirirken, küfür yerine siyasi mücadeleyi esas almalarını dileriz. "Burjuva samimiyetsizleri", "üç kağıtçı" (bak, partizan özel sayı, mart'90) gibi 'siyasi' eleştirilerin (!) bizi değil, kendilerini yaralayacağını şimdiden dostça anımsatalım. * * *

"DEVRİMCİ TEŞHİR" Mİ? KÜÇÜK BURJUVA SALDIRGANLIĞI MI?

Son aylarda, devrimci saflarda bir olaydan sıkça söz edilir oldu. "Dev-Sol, Dev-Yol'a saldırıyor" diye. Bunun olumlu bir gelişme olmadığını anlatmaya gerek yok. Ancak, küçük burjuva devrimcilerinin genel karekterlerinden biri, zorbalığı halka'da uygulamalarıdır.Bu tür olaylara yeni tanık olmuyoruz. Özellikle I2 Eylül öncesi sıkça rastladığımız bir olgu.Otomatik silahlarla derneklerin taranması,devrimci-demokratların dövülmesi, silah zoruyla devrimcilerin bazı mahallelere sokulmaması, silah zoruyla dernek ele geçirme vb.. gibi olayların yanında kurşunlamaya ve öldürmeye varan olaylar zinciri... Ne var ki, bu tür olayları çıkaranlar, karşı tarafı sürekli "devrimci kanına bulaşmakla" suçlayanlar oluyor. Bunlardan birisi Dev-Sol (DS)'dur.

Son iki-üç ayda bir çok yaralama, dövme ve yirmiye yakın derneğin eli sopalı kişilerle basılarak insanların dövülmesi, tartaklanması ve bu yapılan zorbalıkların adına "devrimci teşhir" denmesi...

Devrimci gruplar içinde kendini bilmez birkaç kişinin birbiriyle kavga çıkarması değil, bu olaylar. Bir siyasetin, yani DS'nin bilinçli ve planlı olarak DY'a saldırısıdır. Yani, DS içinde kendini bilmez bir kaç kişinin kavgası değil, DS'nin merkezi olarak aldığı karar ve bunun sonucu cezaevlerinde başlayıp dışarıya kadar yayılan planlı saldırıdır. 20'e yakın derneğin eli sopalı kişilerce basılıp, insanların dövülmesi de, DS'nin merkezi kararının sonucudur. Zaten DS bunu inkar etmiyor ve savunuyor. Savunu gerekçesi olarakta, "devrimci teşhir" i gösteriyor. İlk defa bir devrimci örgütün, başka bir devrimci örgüte saldırılarını "devrimci teşhir" olarak kabul etmesi ve bunun doğruluğunu savunmasıyla karşılaşıyoruz. Halka ve devrimcilere yapılan saldırı ve zorbalıklar ne zamandan beri "devrimci teşhir" oldu? Gerekçe ne olursa olsun, devrimcilere ve halka yönelik saldırılar, "devrimci teşihir" değil, zorbalık, despotluk ve hatta karşı-devrimciliktir. Özellikle bu saldırılar bilinçli ve planlı olarak örgüt merkezinin aldığı kararlarla yapılıyorsa, bunun boyutu zorbalıktan öte bir anlam kazanıyor. Karşı-devrimci saldırı boyutuna ulaşıyor. Çünkü sorun öyle bir boyuta ulaştı ki, devrimci-demokrat derneklerin zorla basılması ve içindeki insanların dövülmesine kadar vardı. Bir sürü derneğin basılmasında bir amaç vardır: Bütün devrimcilerin sindirilmesi. Başka bir anlamıda yoktur.

DS'u Saldırganlığa İten Nedir?

DS,varolduğu günden beri devrimcilere karşı sekter bir tutum almıştır. I2 Eylül öncesi kendisinin

hakim olduğu gecekondu bölgelerine diğer devrimci örgütleri sokmamaya çalışıyordu. Çalışmak isteyenlere baskı uygulamaya çalışıyordu. Yine, kendi hakimiyetindeki derneklere diğer devrimcileri sokmuyor ve üye yapmıyordu. Bugün de aynı tavırlarını daha şiddetli bir şekilde uyguluyor. Devrimci olduğunu iddia eden, halk demokrasisini savunan bir örgütün bu tür tavırları devrimcilikle çeliştiği gibi, halk demokrasisini anlamadığını ve bunu zorbalık olarak anladığını ortaya koyuyuor. Bunun ideolojik felsefesi küçük burjuva zorbalığıdır. ML bir tavır zaten değildir. ML'ler halka karşı böyle zorbalıklara başvurmaz, vuramaz. Zaten DS'nin ML ile bir ilişkisi yoktur.Ancak,devrimci-demokrat güçlerinde halka karşı zorbalıkları, despotlukları olamaz, olmamalıdır. Ama DS, sol sekter bir yapıda olmasından dolayı, buna baş vuruyor. Daha bugünden halka zorbalık uygulayan bir siyasetin, yarın iktidara gelince ne yapacağı kendiliğinden ortaya çıkıyor.DS,demokrasi anlayışını bugünden ortaya koymuş oluyor. Halka zorbalık!

Burjuvazi ile devrimciler arasındaki en önemli ayrım "demokrasi" sorunudur. Burjuvazinin demokrasiden anladığı kendi sınıfı için demokrasi, halk için ise, diktatörlüktür. Devrimciler için ise, halka demokrasi ve ezen-sömürücü sınıflara ise diktatörlüktür. DS, bunların hangisini yapıyor? Halka diktatörlük uygulamaya çalışıyor. Devrimcilik bir yana,halka zorbalık uygulayanlar demokrat bile olamazlar.Demokratlığın en önemli kıstası halka karşı tutumlardan ortaya çıkar. Halka zorbalık uygulayanlar, devrimci olamayacakları gibi, demokrat dahi olamazlar.

DS'u, böylesi yanlış ve oldukça sakat bir tutum içine iten nedenlerin esasını küçük burjuva despotizmi olarak belirttikten sonra, diğer nedenler ise, bu tür küçükburjuva sekter gruplar ideolojik ve siyasi mücadelede kendilerine güvenemezler. Bu mücadeleyi esas alacakları yerde despotizmi esas alırlar. Bunun sonucu da, kendilerine yönelik ideolojik ve siyasi saldırıları "zorbalıkla" gidermeye çalışırlar. DS, tam da bunu yapıyor. Ancak, anlayışları öyle bir tehlikeli noktaya gelidi ki, eğer bunlar daha da sistemleşirse DS'yi demokrat olmaktan bile çıkaracaktır. Bu bizim dostça uyarımızdır. 20 aşkın derneğin basılması, mahkeme koridorlarında, cezaevi koğuşlarında insanların sürekli dövülmesi açık ve ilerlemiş bir despotizmidir. İnsanları zorla sindirerek "hakimiyet kurma" anlayışı sistemleşme içindedir. Bu anlayış terk edilmediği ve tutarlı bir özeleştiri yapılmadığı sürece, her an bu tür tavırların gündeme geleceği açıktır. Şiddet şiddeti doğuracağı için, devrimciler arasındaki çatışma şekline büründürecektir. DS, "biz saldırırız, diğerleri siner" anlayışı içinde ise, çok yanılıyor. Her şeyin bir sınırı vardır.Saldırıya uğruyan tarafta aynı tutum içine girer. Kendine saldırı yapıldığı yerde insanlarda aynı tavırı alırlar. Nitekim, DS'nin DY'lilere saldırısı sonucu birçok insan her iki taraftan da yaralanmıştır.Halkımızın deymiyle; başkaların eli armut toplamaz.

DS, suçlu olmasına karşın, haklı çıkmaya çalışıyor. Gerekçesi; "önderlerimize dil uzatılıyor"? Hayır arkadaşlar! Bu devrimcilere saldırı gerekçesi olamaz. Bunun yolu, ideolojik ve siyasi mücadeledir. Size yönelik eleştirilerin karşılığı "sopa" olamaz ve olmamalıdır. Sopanın olduğu yerde sopa gündeme girer. Eğer olaylar büyüdüyse bunun tek sorumlusu sizsiniz? Devrimci teşhir denen bir olay vardır. Ama bu, sizin anladığınız gibi, "dayak atmak" hiç değildir. idelojik ve siyasi teşhirdir. Siz, buna baş vuracağınıza, eline sopa verdiğiniz 20 kişilik bir çeteyi, dernek basmakla görevlendirmişsiniz. 20 kişilik çetelerinizin dernek bastığı zaman, dövülenler silah çekseydi ve sizlerden ölenler olsaydı, sorumlu kim olacaktı? Kesinlikle dövülen taraf değil. Siz olacaktınız. Tabi siz bunu kabul etmezsiniz. "Devrimci kanına girdiler" diye saldırılarınızı daha da ileri götürecektiniz. (Nitekim, Haziran ayında bir DY'liye altı DS'linin saldırısı sonucu, DY taraftarı kişi, eline geçirdiği bıçak ile kendisini döven dört DS'liyi bıçaklamıştır. Bu bıçaklama olayından sonra sizin saldırılarınız daha da sistemleşti ve dernek basmalırınız başladı). Sonuç yine değişmeyecekti. Siz, nasıl kendinizde saldırı hakını görüyorsanız, diğer insanlarda eline geçirdiği aletlerle kendilerini savunma hakkını göreceklerdir. Ve bu olayda, saldıranlar değil, saldırılara karşı kendilerini savunanlar haklıdır.

Bütün bunlara karşın, "sol içi çatışmalara" karşı olduğunuzu dergilerinizde nasıl yazabiliyorsunuz? Bu tür tavırlarınızla samimi olmadığınız açık değil mi? "Sol içi çatışma" olgusunu yaratan sizsiniz. Bir başkası değil. Tavırlarınızı gözden geçirmeniz gerekir.Biz, "sol içi" çatışma deyimini kabul etmiyoruz. Sol içi çatışma yok. Ama, küçük burjuva bir grubun devrimcilere yönelik saldırıları var. Devrimci ve demokratlara zorbalık uygulamakla kaybedecek sizlersiniz. Devrimciler değildir. Devrimcilere saldıran kim olursa olsun, onlar halk içinde teşhir ve tecrit olmaya mahkumdur. Kendi tabanınızı belki böyle "motive" edebilir, bazılarını kemikleştirebilirsiniz. Ama, nereye kadar? Bugün eline sopa alıp devrimci dövmekten "zevk" alanlar yarın devrimci öldürmekten zevk alırlar. Çok tehlikeli bir yolda olduğunuzu görmenizi istiyoruz.

Aynı tavır içinde sizden önce PKK vardı. 84'ten 87 kadar yurtdışında devrimcilere saldırdı. Bir çok insan silahla yaralandı.Kaybeden PKK oldu. Çünkü silah çekene silah çekerler kuralı işledi. PKK, bu konuda açık bir özeleştiri yapmamasına karşın, bugün bu hatasının farkındadır ve bu yanlış tavırını pratikte terk etmiştir.

Sizin saldırılarınızı soruşturmakla görevli platformdaki tutanaklara baktığımızda çok üzücü bir şeyle karşılaşıyoruz: DS adına konuşan bir kişi (yani temsilciniz); *"Bu bir devrimci teşhirdir. Biz arkadaşlarımızı,'kafa-göz yarılmayacak,sadecë dövün' diye motive ettik"* savunusunu yapabiliyor. Derneklere saldırıp insan dövenleri nasıl "motive" ettiğiniz çok açık.İnkara gelir hiç bir yanı yok. Bu, bize Raci Tetik faşistinin savunusu hatırlattı. O da kendisini, *"Ben mahkumların kafalarına vurdurmuyordum. Uyarı olsun diye kıçlarına bir kaç tokat attırıyordum"*, diye gazetelcilerin sorusunu yanıtlamıştı. Aranızda bir benzerlik kurmuyoruz. Ama bu hatırlatmayı üzülerek yapıyoruz.

Devrimci örgütler içinde kendini bilmeyen bazı kişilerin, bir başka gruptan insana kişisel temelede saldırısı, iki örgüt arasında düşmanlığa ve çatışmaya dönüşmemelidir. Bu tür olaylar geçmişte de yaşandı, yarında yaşanabilir. Önemli olan, bu tür insanların teşhir ve tecrit edilip devrimci saflardan uzaklaştırılmasıdır. Bir ceza verilecekse, başta iki örgüt arasında ortak bir komisyon kurulup yargılanmalı ve ne ceza verileceği ortak kararlaştırılmalıdır. Böylece, örgütler içine sızan ajan/provaktörlerin devrimcileri birbirine düşürmesi önleneceği gibi, saldırgan olan kişiler de tecrit edilmiş olacaktır. Örgüt içindeki bir kaç kişinin kişisel saldırıları örgütün genel anlayışına mal edilmez ve edilmemlidir. Eğer o örgüt bu tür anlayışı savunuyor ve pratik bir hal haline getiriyorsa, zaten o örgütün "devrimciliği" tartışma konusu olur. Bu nedenle, saflarımızda devrimci olmayan tutarsız kişilerin, kişisel saldırıları (ölümle sonuçlansa bile), genele mal edilmemeli, bu tür kişiler saflardan uzaklaştırılmalı ve hak ettiği ceza ne ise verilmelidir. Bunu, örgütler arası çatışmaya kesinlikle dönüştürülmeden yapmak gerekir. Doğru olan budur. Geçmişte bazı grupların yaptığı gibi; "cinayet şebekesi" ya da "kıssasa kıssas" anlayışlarından vaz geçilmelidir.

Devrimciler arası çatışmanın halka ve devrimlere bir yararı olmadığı gibi, tam aksine halkın devrimcilere olan güvenini sarsıyor. Devrimciler arası ilişki, *"BİRLİK-MÜCADELE-BİRLİK"* ilkesi temelinde olmalıdır. Eleştiri özeleştirinin uygulanmadığı yerde zorbalık olur. Bu devrimcilerin alacağı bir tutum olamaz. Halk arasındaki çelişkiler doğru ele alınmadığı müddetçe, sorun zorbalığı ve giderek devrimcilerin halktan teşhirine ve tecritine yol açar. Devrimciler arasındaki çatışma, halkın ve devrimin yararına değil, burjuvazinin işine yarar. Nitekim, burjuvazi, bazı grupların bu olumsuzluğunu devrimcilerin tümünü yıpratmak için kulanıyor. Buna müsade etmemeliyiz.Devrimciler arasındaki mücadele, ideolojik ve siyasi alanda olmak zorundadır. En iyi teşhir budur. Devrimci olan teşhirde budur. Devrimci şiddet, halk düşmanlarına ve gericilere karşı uygulanır. Halka asla! Halka uygulanan şiddetin adı "devrimci şiddet" değil, karşı-devrimci şiddettir. Burjuvazinin uyguladığı şiddette budur.

Biz, DS'nin saldırılarını anlayışla karşılamadığımız gibi, devrimci bir tavır olarak da görmüyoruz. DS, özeleştiri yapmalıdır. Ancak o zaman, gerçekten "sol içi çatışmalara" karşı olduğunda samimiliğine inanabiliriz. Bugünkü tutumuyla buna inanmamız zordur.

BAŞ TARAFI SAYFADA

rına yaptığı gibi hava saldırılarına girişmeleri beklenilir.

Suriye'nin yanı sıra Irak'la da ilişkilerin gerginleşmesi, ileriye dönük bir hesap olarak, Musul-Kerkük komisunu Türk hakim sınıflarının aklına getirmektedir. Bilindiği gibi, Kemalistler "Misak-ı Milli" tezlerinde, Kürdistan'ın bu kentlerini de "Türk toprağı" saymış ve T.C. sınırlarına katmak istemişlerdi. Fakat İngiliz taksim planı o bölgeleri Irak'a bıraktı. O zamanlar Irak, İngiliz mandasıydı. Kemalistler biraz didindikten sonra, İngiliz emperyalizmiyle ilişkilerinin yoluna girmesini önemseyerek bu bölüşümü onayladılar. Ama Musul-Kerkük zengin petrol yataklarına sahip olduğu için akılları da orada kaldı. Günün birinde fırsat doğarsa yine elde etmek amacıyla gözlerinde canlandırıp durdular.

Son günlerde gene böyle bir canlanma var. Bunu Milliyet gazetesine verdiği bir demeçte Demirel açık etti: ***"Biz bunları, politik olduğu için konuşmuyoruz...Irak'ın itilmesi bizim aşağımızı fevkalade sıkıntıya sokardı. Altımız (Kürdistan-BN) yumuşak karnımızdır. Irak'ı yanımızda tutmaya, onunla beraber olmaya falan çalıştık. Ama nihayet, Kerkük ve Musul, Misak-ı Milli hatları içerisindedir."*** Bunları Demirel'in ağzından aktaran gazete, onun ayrıca ***"Irak'a karşı bugüne kadar gösterilen hoş görülü tutumun değişebileceğini"*** söylediğini de yazdı. (26 Temmuz 1990-Milliyet).

NOT: Sonrası Kapak Konusu'nda işlenmiş bulunuyor.

Cemil OKA

AĞUSTOS ŞEHİTLERİMİZİ ANIYORUZ

İmam UTAN

1 Ağustos 1986. Bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm uğruna Dersim'de yitirdiğimiz 9 yoldaşımızı; komünizme olan inancımız ve devrimci coşkuyla, burada bir kere daha anıyoruz. Doğan MEMİÇİL, İmam UTAN, Yusuf TOSUN, Süleyman KAYA, Cahit OĞUZ, Cumhur İÇÖZ, İsmail KAYA, Yusuf YILDIRIM.

Onlarda diğer şehitlerimiz gibi, emperyalizme, faşizme ve tüm gericiliğe karşı halkımızın kurtuluşu için birer sıra neferi olarak mücadele ettiler ve bilimsel sosyalizmi Türkiye topraklarında yeşertme mücadelesinde şehit düştüler. Onların bayrakları ve silahları yerde kalmadı. Toprağa döktükleri kanlarının yeşerttiği, yeni neferler doğdu ve daha niceleri doğacaktır. Bugünkü mücadelemiz ve gerilla birliklerimizin hızla çoğalması bunun ispatıdır.

Doğan MEMİÇİL

Ali DEMİR

27 Ağustos 1977. İstanbul Göztepe'de şehir gerilla komutanlarımızdan ve partimizin değerli üyesi **Cemil OKA** yoldaşı şehit verdik. Göztepe'de kaldığı evi saran polislerle çıkan çatışmada yaralı olarak düşmanın eline geçti. Baskın sırasında polis şeflerinden azılı halk düşmanı Uğur Gür yaralandı. Cemil yoldaşımız yaralı yakalanmasına karşın, düşmana saldığı korku nedeniyle kurşuna dizilerek katledildi. Cemil yoldaş, burjuva bir aileden gelmeydi. Faşist bir general olan babası Nazif Oka'da, onun katline imza atanlardan birisi oldu. Ama o, içinden geldiği sınıfın adaletsizliğine isyan ederek katıldığı proletarya saflarında, onurlu bir yaşam ve onurlu bir ölümü seçmişti. Onun yaşamı ve mücadelesi, tarihte hak ettiği yeri alacak bir insanlık sembolü ve bilinç örneğidir.

Yusuf YILDIRIM

İKK YAZI KURULU AÇIKLAMASI:

Değerli Okuyucularımız; Bu sayıda bütün ağırlığı Ortadoğu'da gelişen savaş durumuna verdiğimizden, geçen ay sözünü ettiğimiz bazı konulara yer ayıramadık. Gündemimizde Arnavutluk, Küba, K.Kore'nin son durumu, SHP-nin "Kürt Raporu" üzerine değerlendirmeler ve daha başka konular vardı. Bunları yine işleyeceğiz.

Dergimizde üç aydır, bir dizi halinde "*Ortadoğu'da Son Durum*"a yer veriyorduk. Temmuz sayısındaki bölümünün ilk başlığı ise, *"Bölgenin Göbeğinde Artan Savaş Bulutları"*ydı. Bu ay gelişen olaylar, bölgeye verdiğimiz ağırlığın ne kadar yerinde olduğunu gösterdi. Daha uzunca bir süre bölgedeki durum, gündemimizde ağırlıklı bir yer tutmaya devam edecektir. Ülkemiz ve devrimimizin sorunları da bununla içiçe geçmiş olarak dergimizin sayfalarında dile gelecek...

Tüm okuyucularımızdan, yayınımızla ilgili görüş, eleştiri ve önerilerini istiyor, mektuplar bekliyoruz. her İKK okuyucusunun içinde yaşadığı, çevresinde bulunduğu toplumsul-siyasal olaylar hakkında yazı, röportaj, fotoğraf vb. göndermesini istiyoruz. Bu şekilde daha zengin içeriğe sahip olacaktır dergimiz.

BÜTÜN İHBARCI VE İSPİYONCULARA ÇAĞRIMIZDIR

***İHBARCI VE HALK DÜŞMANI* HIDIR GÜVEN CEZALANDIRILDI**

Partimizin daha önce hakkında ölüm kararı aldığı, halk düşmanı piyon, 22 Temmez 1990 günü TİKKO şehir gerillalarımızca, Bursa-Kestel'de saklandığı inde bulunarak cezası infaz edildi.

H.Güven Kimdir? Düşmana üç kuruşa satılmış, devrimcileri ve partimizin gerillarını düşmana ihbar eden kişiliksiz birisidir. Bir tas çorbaya, bir yağlı kemiğe, bir 'aferine' satılmış, onursuz bir haindir.

H.Güven,22 Kasım 1986 günü,ordumuz TİKKO'nun bir gerilla grubunu düşmana ihbar edenlerden birisi. İhbar edilen gerilla grubumuz, o gün kaldığı yeri terk ederken,ihbardan haberi olmayan 7'si konferans delegesi üçü savaşçı bir gerilla grubumuz,düşmanın tuzağına düştü. Dersim-Hürmük Mezrasındaki çatışmada yedisi konferans delegesi,ikisi gerilla dokuz yoldaşımız katledildi.Yoldaşlarımızın katledilmesi, partimize vurulan en büyük dar-belerden birisiydi.

İşte, H.Güven hayini böylesine ağır bir suç işlemiştir. Bu suçundan dolayı halk mahkemesinde yargılanarak, 1986 yılı sonunda hakkında ölüm kararı alınmış ve infaz 29 Temmuz da gerçekleştirilmiştir.

Yoldaşlarımızın katledilmesinden hemen sonra, Partimizin yaptığı araştırma da, derhal ihbarcılar ortaya çıkarıldı. Ve ihbarcılardan biri olan H.Deniz ölümle cezalandırıldı. Diğer ihbarcı olan H. Güven, düşman tarafından daha iyi korunmak için, köyden kaçarak ilçeye sığındı.Böylece devlet tarafından korunacağını sanıyordu. Kimbilir, devletten nasıl güvence aldı? Zavallı piyonların hepisinin kaderi böyledir.Piyon her tarafta piyondur. Köyden şehire kaçınca ihbarcılık fonksiyonu da kalmadı? Kimi ihbar edecekti? Devlet bunu bildiği için, H.Güven gibi hayinleri kullanıp kullanıp bir kenara fırlatı verdi. H. Güven'de devletten güvence alamayınca, Dersim'den kaçıp Bursa-Kestel'e yerleşti.Böylece,partimizden kurtulacağını ve kendisini bulamayacağını sanıyordu.

Partimiz, uzun araştırma ve soruşturmalardan sonra, H.Güven hayininin gizlendiği ini buldu. H.Güven piyonu,yerleştiği Kestel'de de boş durmuyor,kahvelerde ve çevrede "şüphelendiği" kişileri, efendilerinden bir kemik almak için bildiriyordu. Hayin her tarafta hayindir. Eti alınmış kemiğe alışan köpekler gibi, sahibine hizmette kusur etmezler. 60 yaşına basmış Güven piyonuda böylesine sadık bir köpekti. Ancak, piyon partimizden kaçmadı. Halkımızında yardımıyla kısa zamanda kaldığı in bulunarak, TİKKO şehir gerillarımızca inide kurşuna dizilerek öldürüldü. Bütün hainlerin ve ispiyoncuların kaçınılmaz sonucu budur. Er geç devrimcilerin ve komünistlerin adaletindeki halk terazisinde tartılıp ve gereken cezalarını bulacaklardır. Bu böyle biline...

SÖZÜMÜZ BÜTÜN HAYİNLERE:

Düşmanın vereceği bir tas çorba için halkın ve devrimcilerin kanına girmekten vaz geçin. Düşman sizleri kendi egemenligini sağlamlaştırmak, halka yönelik baskılarını daha da artırmak için kullanıyor. İhbarcılara halkımız beş para değer vermez. İhbarcılığınız anlaşıldığı andan itibaren çevrenizdeki insanlardan nefret ve teşhir olacağınız gibi, size karşı halkın kini büyür. Düşmanda parayla satın aldığı ihbarcılara güvenmez.Çünkü bu tür kişiler, kendilerine kim daha çok para verirse onun hizmetine girerler. Düşman, üç kuruş vererek sizi satın alıp, işine yaramadığı zaman, kıçınıza bir tekme vurup defediyor. Bugüne kadar düşmanın tutumu bu olmuştur. Sizler, devrimcileri ihbar etmekle, düşmanın gözüne girebilirsiniz. Ama düşman bir ihbarla yetinmeyecek, sizi sürekli kendi pis emelleri için kullanacaktır. Kendilerinin yarattığı yoksulluğunuzu, ihbarcılıkta kullanacaktır. Ve işlerine yaramadığınız zaman bir köpek gibi kapı dışarı edecekler ve sizi kaderinizle baş başa bırakacaktır.Bugüne kadar yaptığı da budur.

Düşman size ne kadar güvence verirse versin,halka ve devrimcilere verdiğiniz zararın cezasını mutlaka çekeçeksiniz. nereye giderseniz gidin, isterseniz kimlik ya da estetik ameliyatı olarak yüzünüzü değiştiriniz. Bunları bugüne kadar yapanlar oldu. Ama, bütün bunlara karşın, devrimciler ihbarcıları ininde bulup çıkardı. Aya gitsenizde sonuç değişmeyecektir. Bugüne kadar devrimciler tarafından cezalandırılan ihbarcıların sayısı belli değildir. Hepisi, düşmanın vereceği üç-beş kuruş için devrimcileri katlettirmişler ya da yakalattırmışlardır. Ama, hiçbiri cezasız kalmamış ve halen yaklanmayanlar ise, her gün ölüp ölüp diriliyorlar. Ve kendilerine şu soruyu soruyorlar? "Acaba sıra bana ne zaman gelecek" Devrimciler bir kere ölür.Sizler sürekli tedirginlik içinde yaşayarak her gün ölüyorsunuz. Halen ihbarcılık yapanlar varsa bu pis işten vazgeçsinler. Pişman olanlar, halkın adaletine sığınsınlar. Bütün uyarıları- mıza karşın, hayinliğe devam edenlerin sonucu, er geç Hıdır Güven gibi olacaktır. Nereye giderlerse gitsinler kesinlikle bulunup cezalandırılacaktır. Hatta eceliyle ölmeden az önce olsa da. Bunu **BÖYLE BİLİN !**

EMPERYALİST-GERİCİ SAVAŞA KARŞI TKP/ML-TİKKO SAFLARINDA DEVRİMCİ İÇ SAVAŞA KATILALIM!

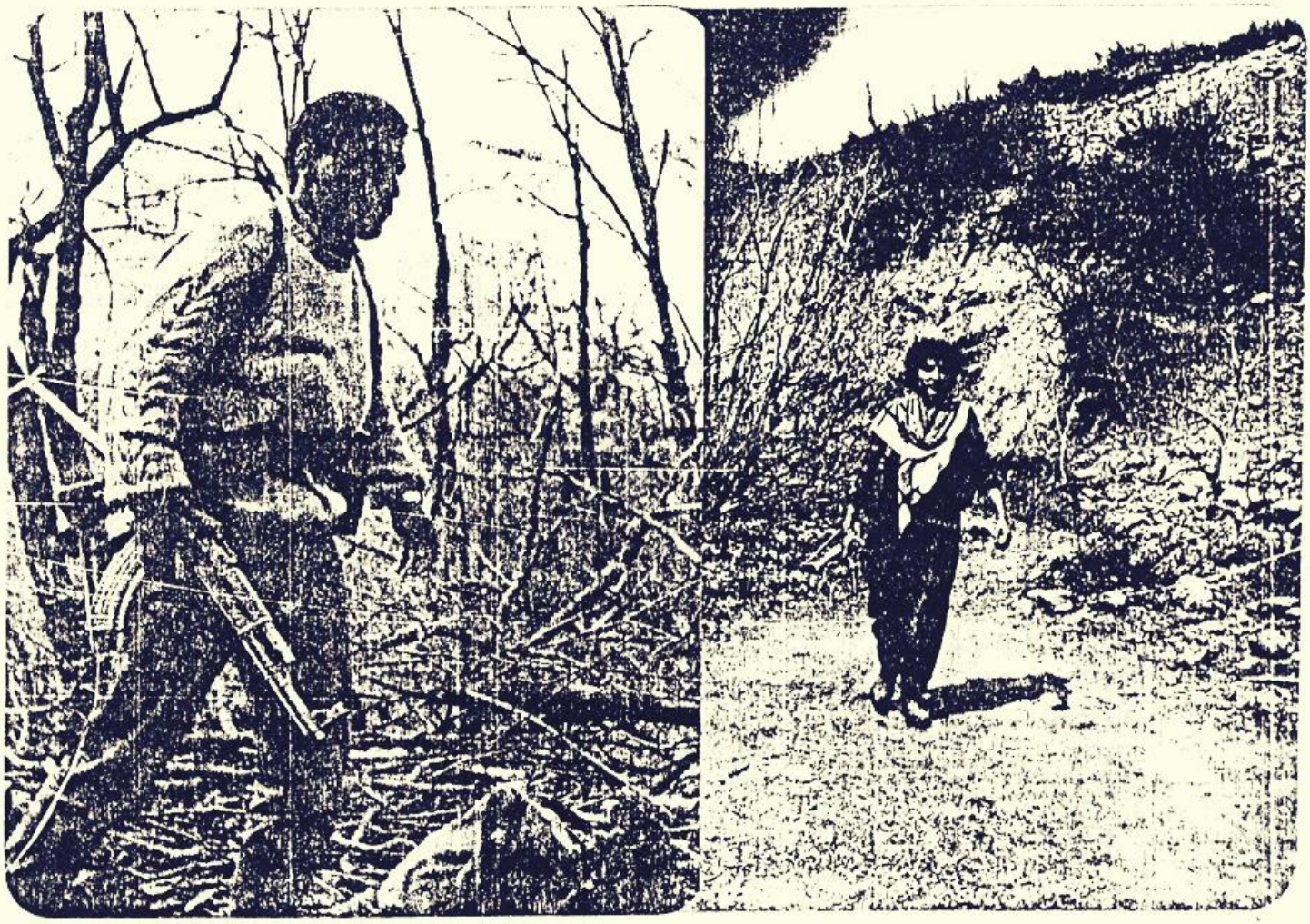

Süper haydut ABD, yığmış bulunduğu askeri güçle bölgeye oturma ve uzun bir süre bölgenin sıkıyönetim komutanlığı gibi işlev görme niyetindedir. Savaş yoluyla bütün bölgeyi düzlemek isterken, tam tersine kabartacaktır. Ortadoğu yeni devrimci dalgalara gebe... Faşizmin karşı-devrimci amaçları doğrultusunda bir fırsat olarak değerlendirmeye çalışacağı bölgesel savaş koşulları, bizlere de muazzam devrimci fırsatlar sunacaktır. Bu açıdan tarihsel bir süreçtir önümüzde olan. ABD ve uşaklarına devrimci bir ders vermek için, halkımızı TKP/ML-TİKKO saflarında savaşa çağırıyoruz!...